

ЛОРА ЛЕЙ

ДА ИЗКУШИШ ЗВЯРА

Част 1 от „Породите“

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ГЛАВА 1

Вашингтон, окръг Колумбия

— Тази история е моя — Меринъс погледна надолу към своето семейство — седемте й братя и баща й. Гласът й беше твърд, а решителността непоколебима.

Тя знаеше, че не е особено внушителна на външен вид. С височина от метър и шестдесет, й беше ужасно трудно да убеди мъжете от семейството си, всички над метър и осемдесет, че е сериозна за нещо. Но в този случай знаеше, че няма избор.

— Не смяташ ли, че това ще ти дойде малко в повече, келеш? — Кейлъб, главен редактор на Националния форум и втори по възраст брат, се усмихна самодоволно и с превъзходство.

Меринъс отказа да се хване на въдицата. Погледът й се плъзна по дългата маса, директно към замисленото лице на баща й. Джон Тайлър беше единственият, когото трябваше да убеди, а не слабоумните му отрочета.

— Работих усилено, татко, мога да го направя — тя опита да вложи в гласа си стоманената решителност, която често беше чувала да използва най-възрастният й брат. — Заслужавам тази възможност.

Беше на двадесет и четири години, най-малкото от осем деца в семейството и единствена дъщеря. Мразеше грима, презираше роклите и социалните изяви, и често бе чувала мнението на братята си, че е разочарование за женския род. Искаше да стане журналист и повече от всичко друго на света; мечтаеше да се отличи.

Точно тя трябваше да застане пред човека, чиято снимка се намираше на масата пред нея и да види дали очите му наистина са толкова блестящо кехлибарени. Може би беше много повече жена, отколкото си мислеха останалите.

Чувстваше се обсебена — безмълвно си призна Меринъс и си помисли, че всичките й опити да го скрие, щяха да се провалят. От мига, в който видя снимката на въпросния мъж, стана нервна,

паникьосана и ужасена, че враговете му ще стигнат до него, преди да изложи своето предложение пред баща си.

— Какво те кара да мислиш, че ти си най-подходящият човек за тази работа, Меринъс? — баща ѝ се наведе напред, притискайки ръцете си към масата, а сините му очи бяха сериозни и замислени, докато я наблюдаваше.

— Защото съм жена — тя си позволи малка усмивка. — Дори само да си помислиш да вкараш някой от тези седем гиганта в една стая с него и ще получиш автоматичен отказ. Но той ще се вслуша в една жена.

— Ще я слуша или ще се опита да я съблазни? — попита остро един от братята ѝ. — Тази идея е неприемлива.

Меринъс задържа поглед върху баща си и се помоли Кейн, най-големият ѝ брат, да си държи устата затворена. Баща им се вслушваше в него и бе сигурна, че ако той реши, че е твърде опасно, Джон Тайлър никога нямаше да ѝ позволи да отиде.

— Аз знам как да бъда предпазлива — каза тя тихо. — Ти и Кейн ме обучихте добре. Искам тази възможност. Заслужавам я.

И ако не я получеше, щеше да си я вземе сама. Знаеше, че братята ѝ няма да успеят да осъществят връзка с него, но тя би могла. Жената потисна едно потрепване при мисълта. Някои биха казали, че мъжът дори не е човек. Един генетичен експеримент, създаден в епруветка и износен от сурогатна майка, който бе наследил гените на животното, с чиято ДНК е бил подобрен. Човек с всички инстинкти и ловни умения на лъв. Един напълно човешки изглеждащ мъж. Мъж, създаден да бъде жесток убиец.

Меринъс беше чела записките от експериментите и тридесетгодишния дневник на доктор Мария Моралес, която го бе износила в тялото си. Жената беше приятелка на баща ѝ от колежа. Тя бе оставила една кутия, която да предадат на Джон, ако ѝ се случи нещо. Затова той трябваше да реши, кой ще изпълни последното ѝ желание.

А също и да открие сурогатния ѝ син на мястото, което му бе посочила. Да му помогне да победи тайния Съвет по генетика и да го убеди да се разкрие, за да осигури безопасността си. Тя имаше достатъчно доказателства, за да се справи с тях. Кейн беше направил останалото. Знаеха имената на членовете на Съвета, притежаваха

доказателства за участието им, всичко, освен човека, който бяха създали.

— Това е твърде опасно, за да го поверим на нея — възрази отново Кейлъб.

Останалите мълчаха, но Меринъс знаеше, че ще изкажат мненията си достатъчно скоро.

Младата жена пое дълбоко въздух.

— Получавам историята или тръгвам след малоумника в тази стая, който я получи. Няма да имаш шанс.

— Това го казва жената, която отказва да слага грим или рокли? — намеси се друг брат със смях. — Скъпа, ти не притежаваш това, което е необходимо.

— Не е нужна курва — отвърна малко яростно тя, обръщайки се към най-младия си брат. — Това е проста логика, тъпако. Една жена, независимо дали е в панталони или рокля, би привлякла вниманието на един мъж, много повече отколкото всеки друг мъж би могъл. Изглежда е предпазлив, не се доверява лесно. Записките на Мария ясно сочат това. Няма доверие на други мъже. Това е основната мъжка логика.

— Той може да бъде точно толкова опасен, колкото е създаден да бъде — отговори Кейлъб вместо Грей, докато прокарваше пръсти през тъмната си къса коса. — По дяволите, Меринъс, нямаш право да искаш дори да се приближаваш до него.

Тя си пое дълбоко дъх. Погледът ѝ се сведе надолу към мрачната самота, отразена на гланцираната хартия. Очите му я хипнотизираха дори от снимката. Там се отразяваха десетилетия тъга. Сега той беше на тридесет години, сам, единствен. Без семейство или раса, която да нарече своя собствена. Колко ли е ужасно, освен всичко това, да бъдеш и преследван. Беше пълна трагедия.

— Няма да остана тук — каза тя достатъчно високо, за да я чуят всички. — Ще последвам всеки, който тръгне натам и няма да ви позволя да го преследвате безмилостно.

Тишината сега беше тягостна. Меринъс можеше да усети осем чифта очи върху себе си, а израженията им показваха различна степен на неодобрение.

— Аз ще отида с нея. Мога да се заема с изследователската част, а Меринъс да осъществи контакт — гласът на Кейн я накара да се

обърне рязко от изненада.

През тялото ѝ премина шок, когато осъзна, че братът, който най-много не я понасяше, наистина проявява желание да ѝ помогне в това. Бе трудно за вярване. Кейн беше арогантен, и в деветдесет процента от случаите, най-неприятният идиот на света. Той бе бивш капитан от Специалните сили, по-деспотичен от всеки мъж, който някога се е раждал.

За първи път тя погледна право към него. Изражението му беше хладнокръвно, но очите му гневни. Дълбоки и горящи от ярост, тъмносините ириса срещнаха нейните без обичайния блясък на подигравателен присмех. Силата на погледа му почти я изплаши. Той явно не бе сърдит на нея, но изглеждаше ядосан. А един ядосан Кейн не вещаеше нищо добро.

Меринъс видя как баща ѝ се обляга назад, за да погледне изненадано най-големия си син.

— До сега вложи много време в това, Кейн — отбеляза Джон. — Най-малко шест месеца. Мислех, че ще си готов за почивка?

Кейн погледна към баща си, свивайки рязко рамене.

— Искам да видя това приключено. Ще бъда достатъчно близо, за да ѝ помагам, ако има нужда, но също така и да направя изследването, което може да бъде дяволски опасно за нея. Ако бъде готова да тръгне тази вечер, тогава ще го направим по нейния начин.

— Ще бъда готова — отговорът ѝ беше незабавен. — Само ми кажи в колко часа.

— Бъди готова в четири. Имаме пред себе си осем часа път с кола и искам да направя няколко огледа преди утрото. По дяволите, много добре знам, че не ти пука, дали ще си счупиш някой нокът, келеме такова, защото точно това ще направиш.

Той се изправи рязко на крака, докато мъжете около него избухнаха в яростен спор. Меринъс можеше само да наблюдава мълчаливо, изумена от решението му. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Кейн пренебрегна протестите на другите си братя. Доводите за безопасността на Меринъс или пък притесненията, дали „някакво проклето хибридно животно“ може да я зарази с нещо. Тя извъртя очи, след това прехапа устни нервно, когато лицето на Кейн се изпъна в гневна и много опасна маска. Очите му останаха мъртви. Тя не

можеше да ги опише по друг начин. Като че ли в него нямаше живот или светлина. Беше страшен.

Всички в стаята притихнаха. Никой, абсолютно никой, не искаше да си има вземане-даване с Кейн, когато изглеждаше по този начин.

— Бъди готова, малката — спокойно каза той, докато минаваше покрай нея. — И ако сложиш една проклета рокля или червило, ще ти заключа задника горе в спалнята ти.

— Ах, Кейн — изхленчи тя саркастично, — отиде ми багажа. Задник — той я познаваше прекалено добре, дори да си помисли, че би сложила нещо подобно при вещите си.

— Гледай да не си нацапаш носа, пикло — той перна края на дългата ѝ кестенява коса и тръгна с нея. — Ще те взема довечера.

ГЛАВА 2

Санди Хоук, Кентъки

Това не беше гледка за очите на една девица. Меринъс нагласи бинокъла си и впери поглед напред. Изтегнат под топлите слънчеви лъчи, пред нея лежеше чисто гол мъж, при това доста възбуден. Великолепното, силно жилесто копие от мъжка плът се издигаше поне осем инча^[1] — може и повече — от долната част на плоския му корем. Беше дебело, дълго и апетитно примамливо. Жената издиша тежко, докато лежеше на скалата, която беше открила. Това бе единствената удобна позиция за наблюдение на малкия закътан заден двор. Не можеше да откъсне очи от него.

Калън Лайънс^[2] беше висок най-малко метър и деветдесет, мускулист, с широк гръден кош и тесен кръст, мощни бедра и най-великолепните крака, които някога бе виждала. Просто не беше гледка, която една порядъчна, прекалено скромна млада журналистка като нея трябваше да вижда. Това можеше да предизвика определени представи у едно момиче. Представи си как би се почувствала да лежи до него, да се потърква в тялото му, да целува гладката златиста кожа. Мисълта я накара да потръпне.

Тя и г-н Лайънс играеха тази малка забавна игра в продължение на една седмица. Меринъс не претендираше, че го познава, че знае кой е той и къде може да бъде открит, а той се преструваше, че тя не слухти из града и не задава въпроси за него, за починалата му майка и за местонахождението на жилището му.

Досега няколко пъти се бе стигало до директен разговор. Като че ли съм дошла неподготвена, помисли си тя подигравателно. Документи, записки, бележки, снимки... Бе изучавала мъжа в продължение на седмици, преди да поиска тази статия.

Все още не можеше да повярва, че Кейн бе застанал на нейна страна и я взе със себе си, за да се срещне с Калън. Не, че не дишаше във врата ѝ през половината от времето. Щеше да го прави и сега, ако не се бе наложило да се върне обратно в окръг Колумбия, за да говори

с един учен, за когото смятаха, че е участвал в първоначалните експерименти. Предполагаше се, че Меринъс трябва да отриче информация за майката на Калън и да осъществи контакт със загадъчния обект на своя интерес.

И така, беше тук, изживявайки историята на своя живот, и вместо да прави изследователския доклад за човека долу, тя го наблюдаваше как се е излегнал на слънцето. Но каква гледка бе само. Бронзова кожа, покриваща мускулестото му тяло. Дълга, златистокестенява коса, с цвета на лъва, с чиято ДНК се предполагаше, че е подобрена неговата структура. Твърдо, самоуверено лице, което бе великолепно и почти свирепо с твърдо изсечените си черти. А устните, пълни и мъжествени, само с намек за жестока извивка. Тя искаше да целуне тези устни. Искеше да започне с тях и да целува и ближе надолу по тези широки гърди, твърдият плосък корем до ерекцията, която се извисяваше между бронзовите му бедра. Облиза устните си при мисълта.

Меринъс подскочи, когато усети мобилния си телефон да вибрира на бедрото ѝ. Изражението ѝ стана нетърпеливо. Знаеше кой е. Сигурно беше най-големият и най-досаден брат.

— Какво, Кейн? — изсъска тя, щом отвори телефона и го сложи на ухото си. Испита гордост, че очите ѝ нито за миг не се отделиха от великолепния мъж долу.

— Можеше да бъде татко — припомни ѝ Кейн с равен и твърд глас.

— Можеше да бъде също и папата, но знаем каква е вероятността това да се случи — промърмори тя.

— Кучка — изръмжа той почти с обич.

— О, Кейн, колко мило — ухили се тя. — И аз те обичам, задник.

Последва кратък смях от другата страна на линията, който я накара да се усмихне в отговор.

— Как върви статията? — гласът му стана сериозен, прекалено сериозен.

— Върви много добре. По-късно днес имам уговорена среща с една жена, която иска да говори за майката. Била е убита в собствения си дом. Татко не знае това.

Мария Моралес, известна в Южна Калифорния като Дженифър Лайънс, бе убита, но не от случаен крадец или нападател, а от човек, който е искал да я види мъртва.

— Какво смяташ, че ще научиш като разследваш майката? — попита Кейн. — Трябва ни доказателство за сина, Мери, не забравяй това.

— Знам какво търся, големецо — отвърна тя. — Но за да стигнем до сина, се нуждаем от информация. Освен това, някой се опитва да ме възпрепятства за Моралес. Знаеш колко мразя това.

Там имаше една загадка, също толкова голяма, колкото мъжа, проснат върху терасата под нея. О, небеса! Тя наблюдаваше как ръката му се премести към тестисите, не да се почеше, както тя предположи, а да ги погали. При тази гледка кръвното ѝ налягане значително се повиши.

— Аз разследвам, не помниш ли? — каза Кейн. — Ти си само посредник.

— Е, аз мога да се справя и с двете — изсъска тя.

По линията прозвуча уморена въздишка.

— Осъществи ли контакт с Лайънс вече? Предложи ли му сделката, която татко измисли?

Да, сделката на живота — покажи себе си, разкажи историята си на нас, а ние ще те направим известен. По дяволите, животът ти. Въобще не ѝ се искаше да започва точно с тази сделка, но знаеше, че Калън би се съгласил единствено на нея, като се погрижи за всички предпазни мерки.

— Не още. На път съм — тя се опитваше да диша спокойно, когато видя как ръката му прихвана основата на дебелия пенис и започна да гали цялата твърда, възхитителна плът.

Той имаше намерение да мастурбира. Тялото ѝ пламна от възбуждане, особено във влагалището, при осъзнаването на това. Точно тук, пред очите ѝ, щеше да мастурбира. Меринъс не можеше да повярва. Ръката му кръжеше около широкото копие, движейки се бавно и спокойно, почти лениво от върха към основата.

Тя почувства как плътта между бедрата ѝ започна да се затопля. Мускулите на влагалището ѝ се свиха и усети как се навлажнява. Утробата ѝ потръпна, когато чувствената топлина прониза тялото ѝ като светкавица. Зърната ѝ се втвърдиха болезнено. Тялото ѝ стана толкова чувствително, че можеше да усети ласката на вятъра по голите си ръце като милувка от някакъв призрак любовник.

Мили Боже, така ли се чувстваха мъжете, докато наблюдаваха жените да мастурбират. Нищо чудно, че толкова много им харесваше. Дългите силни пръсти галеха пениса му от върха до основата, а с другата си ръка бе хванал торбичките отдолу и ги масажираше в синхрон. Къде беше проклетият вятър, когато тя се нуждаеше от него? С всяка минута прегряваше все повече.

— Побързай, Меринъс, нямаш на разположение цял живот — изръмжа Кейн в телефона. — Има наемници, които дебнат копелето. Не мога да прикривам задника ти завинаги, знаеш го. Налага се да остана още три дни тук, а татко полудява, задето си там сам-сама.

Да, наемници. Тя примигна, докато наблюдаваше тези ръце, покрили дебелата главичка на собствената му ерекция, а върховете на пръстите му галеха областта отдолу. Младата жена облиза устни, пожела си да е там и да му помага. Почувства се като обречена девица.

— Ще побързам, обещавам — промърмори тя. — Сега ме остави да се разкарам от тук, за да мога да свърша малко проклета работа. Нямам време да се занимавам с глупостите ти.

Чу го да въздиша.

— След малко ще затворя. Изчака твърде дълго, за да се обадиш — укори я той.

— И защо трябва да го правя? Ти се обаждаш всеки ден — каза тя разсеяно. — Трябва да тръгвам, Кейн. Имам работа за вършене. Ще си побърбя с теб по-късно, скъпи.

Чу ругатнята му, докато затваряше и прибра малкия телефон обратно в удобния калъф на бедрото си. Господи, щеше да получи инфаркт! Сега мъжът-котка си играеше с пениса си като с добре настроен инструмент. Тя можеше да се закълне, че видя главичката да пулсира, да тупти. Бедрата му се извиха, след това гъста струя от кремообразна течност бликна от върха, разплисквайки се върху твърдия корем и грубата ръка.

— О, човече, позволи ми да вкуся — прошепна тя, неспособна да откъсне очи от гледката.

След това, той се протегна и отвори очи. Меринъс дишаше учестено, когато погледите им се срещнаха. Самодоволна усмивка разтегна великолепните устни. Разбира се, той не можеше да знае, че тя е там, убеждаваше сама себе си. Това просто беше невъзможно. *Нали?*

* * *

Калън се изсмия вътрешно, когато обърна поглед към мястото, където жената мислеше, че е скрита. По дяволите, той можеше да подуши аромата на възбудата ѝ по вятъра, дори от разстояние от около една миля^[3]. Не беше ли си прочела домашното? Знаеше, че файловете, които тя криеше в камиона си ясно посочват, че той има изключителни зрение, слух и обоняние. Въпреки това, никога не бе помиришвал топлината на друга жена по същия начин, както нейната.

Калън се надигна от платформата, протегна се отново, предоставяйки ѝ гледката на стегнатите мускули на задните си части, докато се хилеше развеселено. Да дразни малката журналистка беше по-забавно, отколкото някога си бе представял, че ще бъде. Всеки път, когато тя се приближеше до него, преструвайки се, че не знае кой е той, беше изпитание на търпението. Чудеше се кога ли ще се предаде. Не се и съмняваше, че ще стане много скоро. Калън изтрезня при тази мисъл. Не, беше по-добре да не го прави. По дяволите, щеше да е по-добре, ако я бе оставил, когато пристигна за първи път, но имаше нещо в нея, което го държеше твърд и любопитен. Слухът за любопитството на котките не беше мит, въпреки, че той щеше да е любопитен към нея и без наличието на това специфично генетично качество.

— Тя още ли е там горе? — Шера пристъпи прага на къщата, когато той вдигаше шортите си, за да покрие все още твърдия си член. — Голямо представление ѝ демонстрира, Калън.

Тя се усмихваше широко, въпреки, че в очите ѝ имаше въпрос.

— Може би твърде много се наслаждавам на играта — ухили се той към нея. — Тя има уникален подход към историята, трябва да го признаеш.

— Или към теб — Шера премина обратно през вратата, когато той влезе в кухнята. — Док иска да те види още веднъж в лабораторията. Последните ти тестове бяха малко несполучливи и иска да ги направи отново.

— Как несполучливи? — намръщи се Калън. — Ежемесечните тестове никога не са били несполучливи.

Шера сви рамене.

— Жлезите по езика ти изглеждат увеличени.

Калън прокара езика по зъбите си, намръщвайки се на леката разлика в усещането за тях. Нищо притеснително, това се беше случвало и преди.

— Може би съм хванал настинка или нещо такова.

— Сърдечният ритъм, адреналинът, семенната течност и кръвните тестове също са несполучливи. Може да е от оборудването, но той иска още проби, за да бъде по-сигурен.

— По дяволите. Вече се нуждаем от ново оборудване? — въздъхна Калън. — Тези глупави разходи.

— Все пак ни запазва нормални — напомни му жената, докато той вадеше бутилка вода от хладилника. — Върви и му угоди, знаеш колко раздразнителен става, ако тестовете са несполучливи. Той получи пристъп на лудост миналата година, когато Тайбър изчезна нанякъде, помниш ли?

Да, Калън си спомняше. Тайбър също изглеждаше полудял през тази година. Раздразнен почти до точката на подивяване. Тогава бе изчезнал в продължение на дни, без обяснения, без оправдания.

— Да, също така си спомням, как от сметката за подновяване на машините, ненадейно изчезна половин милион — направи гримаса Калън. — По дяволите, трябва да полага повече грижи за играчките си. Това беше само преди една година.

Шера се ухили, носът ѝ се сбърчи, нацупените ѝ устни се изгладиха в усмивка.

— По-добре отиди при него и му позволи да вземе още проби, просто за да бъдем сигурни — подкани го тя. — Не искаме да купуваме ново оборудване заради една прищявка.

Калън поклати глава и пое бързо към подземната пещера, където се намираше лабораторията. Това не беше идеалното място да пазят тайните си, но вършеше работа. Прохладната вътрешност не беше толкова влажна, както в повечето пещери. Бе суха и солидна, имаше стабилен подводен кладенец и лесен достъп от къщата. Док бе доволен от мястото, което улесни запазването на животите им в тайна.

— Още тестове — мърмореше Калън. — Нуждая се от тях колкото и от този твърд пенис, който настоява да изчукам някоя.

Би могъл много бързо да се погрижи за този проблем и за това щеше да му съдейства всяка жена, различна от плътно долепената до него журналистка, която го дебнеше. Но не, той вехнеше като

спаружена маруля, когато дори опиташе да се доближи до някоя жена, а след това скачаше като ковано желязо в мига, в който ароматът на журналистката стигнеше до него. Бе меко казано, че е неприятно.

Фактът, че тя беше единствената жена, която не можеше да има, не променяше нещата. Знаеше психологията на това. Искаше я повече заради самия факт, че не може да я има. Един журналист го дебнеше и това не беше на добре. Неговите тайни бяха много и оцеляването му зависеше от това, да ги запази. Калън се държеше в сянка, стоеше далеч от града, доколкото бе възможно, позволяваше на малко хора да го опознаят. А това означаваше, че има само една причина, поради която журналист, особено една Тайлър, ще го търси.

Сурогатната му майка и нейната проклета идея, че ако се разкрие, би могъл да постигне свобода, вероятно бе в основата на всичко. Кутията, която бе изпратила до Националния форум и своя стар приятел от колежа, Джон Тайлър, точно преди смъртта си, наемваше за данните, с които той може би разполагаше. Имаше тефтер с бележки, резултати от тестове, лабораторни резултати, ДНК, деветте ярда необходими, за да го прикрият — всичко това липсваше. Бяха се сражавали да ги опазят, през нощта, когато тя беше нападната и убита. Спориха в продължение на часове, докато останалите стояха далеч от кухнята, където те крещяха и кълнях като смъртни врагове. В крайна сметка, тя бе спечелила. Той се бе съгласил да отиде с нея в Ню Йорк в мига, в който успееше да разкара още един екип наемници далеч от себе си.

Калън и останалите отидоха, за да направят точно това. Когато се върнаха, откриха Мария в кухнята, където я бяха оставили, да лежи в собствената си кръв. И сега, една година по-късно, Меринъс Тайлър го търсеше.

Което щеше да е наред, помисли той, ако можеше просто да я изчука и да я изпрати по пътя ѝ. Но той имаше чувството, че упоритостта и решителността, които беше зърнал в изражението ѝ, не му дават много надежда за това.

---

[1] 1 инч = 2,54 см; 8 инча = 20,32 см — Б.пр. ↑

[2] Lyons производно от Lion, което на английски език означава Лъв — Б.пр. ↑

[3] 1 миля = 1,60934 км Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Газостанцията, смесеният магазин и ресторантът се помещаваха в една и съща сграда. И Калън беше там. Меринъс се придвижи към асфалтирания паркинг късно следобед и излезе бавно от джипа си модел „Сув“, докато се оглеждаше наоколо.

Половин дузина превозни средства бяха паркирани наоколо, няколко при колонките за зареждане на газ, а един овехтял пикап с вдигнат капак, чакаше да влезе в гаражната част на станцията за ремонт. Поемайки дълбоко дъх, Меринъс бързо тръгна към гаража. Един самотен човек стоеше отвън и се взираше съсредоточено в чарковете на пикапа, паркиран там.

Играта беше забавна, но остаряваше. И все пак, тя не искаше да бъде тази, която да я прекрати. Особено след като го беше наблюдавала да гали твърдата, лъскава плът на ерекцията си до оргазъм. Още не можеше да се възстанови след тази гледка. Нито пък плътта между бедрата ѝ. Не спираше да пулсира, изисквайки твърдия тласък на пениса му дълбоко вътре в себе си.

Меринъс пое нервно дъх и предпазливо се приближи към камиона. Днес Калън беше облечен в тънки избелели дънки и тениска, а косата му бе покрита с бейзболна шапка. Тя се надяваше, че не се опитва да се дегизира. Ако беше така, не вършеше работа. Младата жена го бе забелязала в мига, в който станцията се появи пред погледа ѝ.

— Извинете, можете ли да ми кажете къде бих могла да открия Тайбър Уилямс — попита Меринъс весело, старейки се да стои подалеч от него, за да не се измърси. Машинното масло, с което той работеше, бе изцапало сивата му тениска и прилепналият плат на панталоните му, обгръщащи дългите му, мускулести крака. Освен това, ако се приближеше твърде много, може би нямаше да бъде способна да държи ръцете си далеч от дънките му. Тя все още не бе забравила изминалите часове и гледката на цялата тази твърда мъжка плът. Но играта започваше отново. Тя да не знае, а той да не казва. Глупава игра.

Широките рамене се стегнаха, след това главата, покрита с червена бейзболна шапка се обърна съвсем малко, очите му бяха прикрити от тъмни очила.

— Не е тук — промърмори той, след което се обърна към двигателя.

Толкова за гостоприемството на малкия град. Меринъс се намръщи. Той беше груб днес. Враждебен. Мъжествен.

— Знаете ли къде мога да го открия? Или може би да му оставя съобщение? — попита тя широкия му гръб. Той имаше дяволски красива фигура, но ужасни маниери.

Широките рамене се присвиха.

— Кажете на мен, аз ще му предам — кратко и по същество, но дори не вдигна глава от обекта на вниманието си, а именно двигателя, не Меринъс.

Тя измъкна една от малките визитни картички от джоба на дънките си и му я подаде.

— Това е номерът на мобилния ми телефон. Ще го помолите ли да ми се обади при първа възможност? Важно е да се свържа с него — раздразни се от грубото отношение, което той демонстрираше. Би могъл поне да прояви някакъв интерес. Може би действаше прекалено хладнокръвно.

— Той ще го получи — картичката изчезна в опръсканите с масло дънки.

Меринъс присви очи към него.

— Бихте ли ми казали къде живее? Сама мога да предам съобщението си — изплю най-накрая тя през стиснатите си зъби.

Мускулите му изпъкнаха, когато той сви рамене отново.

— Живее тук през по-голямата част от времето.

Меринъс изчака, но не получи друга информация.

— Ами Калън Лайънс? Можете ли да ми кажете къде да го открия? — попита тя мило, като вмъкна в тона си лека насмешка.

Последва дълга пауза, през която мъжът бърникаше в двигателя и регулираше кабелите, а след това вътрешните части.

— Чувате ли ме? — попита тя с фалшива приветливост. — Калън Лайънс? Знаете ли къде мога да го открия?

Широките рамене се свиха отново и Меринъс стисна зъби от гняв.

— Кой знае къде е Лайънс — каза най-накрая. — Той идва и си отива.

Меринъс извъртя очи. Не беше ли това истината? Също така изглеждаше дяволски добре, когато *идваше*.

— Добре — измърмори тя. — Ще проверя отново по-късно.

— Можеш да го направиш, сладурче — промърмори той и погледна назад към нея с непроницаема усмивка.

Меринъс присви очи. Без да я изпуска от поглед, мъжът внимателно постави ключа, който беше използвал, вътре в рамката. Тя можеше да усети този поглед, започващ от белите ѝ маратонки и придвижващ се бавно нагоре по голите, загорели крака, до ръба на късите ѝ панталони, а след това и по-нагоре. Спря се на малката ивица гол корем, след това през гърдите ѝ, докато стигна лицето.

Меринъс погледна назад към него, очите ѝ се присвиха от арогантността, която прочете в тялото и изражението му.

— Нещо друго? — една лъскава вежда се изви над стъклата на очилата.

— Нищо друго — измърмори тя, завъртя се и тръгна бързо към ресторанта.

* * *

Калън наблюдаваше оттеглянето ѝ, прикривайки усмивката си, когато тя погледна назад към него. *По дяволите, тя изглежда прекрасно*, помисли си той. И определено беше на лов. В него се надигна пристъп на съжаление щом си призна, че щеше да се радва на преследването, ако обстоятелствата бяха различни. Ако той не беше този, който е, ако собственият му живот не висеше само на късмет, тогава би могъл да се наслади на една-две игри. И проклет да бъде, ако жената не беше достатъчно добра, за да играе тази игра заедно с него. Леко загорялата, сексапилна и изкусителна като греха кожа, накара лигите му да потекат.

Да, тя беше достатъчно добра, а той вече бе решил, че няма да забърква в живота си г-ца Меринъс Тайлър, нито ще я излага на опасността, която го грозеше. Можеше да я наблюдава, но проклет да бъде, ако ѝ позволи да се приближи. Но, по дяволите, да я съзерцава

беше толкова приятно, колкото нищо друго, което някога бе правил през живота си. Опасна жена, помисли си той. Проклетата опасна жена. А ароматът ѝ! Да я гледа, това беше всичко, което можеше да направи, за да държи ръцете и устата си далеч от нея и от вкуса ѝ. Тя беше топлина и желание, подправка и сметана. Човек можеше да се пристрасти към нея.

— По дяволите, тя не се отказва лесно, а, Кал? — Танер, по-малкият му брат, излезе бавно от вътрешността на гаража, когато Меринъс изчезна в малкия ресторант.

— Не, Танер, не се предава лесно — ухили се Калън.

— Хубава е. Цялата тази гъста кестенява коса и големи кафяви очи — Танер се ухили, когато Кал поклати глава. — Обзалагам се, че Тайбър ще съжaliaва истински, че я е пропуснал днес.

И двамата знаеха това добре. Тайбър бе в течение на всичко свързано със срещите му с малката журналистка. Но Калън не знаеше как ще се почувства брат му, след като разбере, че сега, тя е търсила него.

— Помогни ми да ремонтирам този камион, Танер. Трябва да се прибера вкъщи и да поспя, за да мога да патрулирам тази вечер. А двигателят отказва да ми сътрудничи — Калън завъртя кабела, но отново нищо не се получи.

— Ах, ти просто не знаеш правилния начин, по който трябва да им говориш — Танер се разсмя, избута Калън от пътя си, за да заеме мястото и да погледне двигателя. — Тези големи мотори са като жените, човече. Трябва да знаеш как да ги докоснеш и как да им говориш много нежно и мило — той завърши думите си с леко извиване на китката.

При движението, двигателят даде признаци на живот и изпухтя слабо, но отзивчиво.

— Фукльо — засмя се Калън.

— Докарай я вътре по-късно и аз ще я настройа за теб — Танер извади мръсен парцал от задния си джоб и с усмивка избърса ръцете си.

— Кажу на Тайбър да остави ключовете на своя камион и ще го докарам — Калън кимна, докато се отправяше към шофьорската врата.

— Ще го направя — отговори Танер с широка усмивка. — И ако имаш нужда от помощта ми с онова привлекателно същество, само ме

уведоми.

— Непременно — Калън се засмя отново, развеселен от очевидната тактика на Танер. — Дръж си ципа затворен и може би ще успеем да те опазим жив. Не един баща е готов да извади пушката си срещу буйните младежи.

Калън не изчака отговор. Запали двигателя, след това подкара камиона на заден ход, отдалечавайки се бързо от гаража, преди да се включи в движението и да поеме към дома.

* * *

Беше късен следобед, когато Меринъс напусна ресторанта и тръгна към мотелската си стая, въоръжена с вечеря. Бе уморена, потна и разгневена. След като прекара по-голяма част от деня в наблюдаване на къщата на Калън и в опити да открие път към нея, бе повече от разочарована.

Беше видяла тръгването на камиона и връщането към голямата колиба, но още не успяваше да открие пътя. Как може да се скрие път? Нямаше как да се приближи достатъчно като следваше покритата с чакъл пътека, която можеше да види, че води далеч от къщата. Да направи това, означаваше да навлезе в малкото сечище отпред. Идеята не бе добра, тъй като на мястото постоянно се мяркаха и други хора.

През този ден беше изминала километри в няколко различни посоки, следвайки различни широки пътеки през гората. И все още, нищо.

Тя се придвижи към паркинга на мотела и изпусна една уморена въздишка. Вечеря, след това душ. Утре щеше да опита отново. Трябваше да има път до там, просто го пропускаше. Това беше всичко. Меринъс започваше да се чувства много глупаво.

Въпросите, които задаваше в града, не я доведоха до никъде. Тези, които признаваха, че познават Калън само почесваха главите си, когато ги попитаха за посоката към дома му. Останалите само изпълняваха частта с почесването и мълчаха. Малките градове не бяха особено интересни, защото това, което говореха хората в тях, почти никога нямаше смисъл.

Всеки път, когато попиташе за него я насочваха към газостанцията. Той прекарвал много време там. Там го бе видяла и за пръв път. А доста от хората, които твърдяха, че не го познават, се оказваше, че знаят много повече, когато ги притиснеше малко.

Проклятие, той знаеше, че тя е там. Меринъс отключи вратата на стаята си и запали лампата, когато влезе. Калън знаеше коя е и вероятно имаше представа какво иска, но все още я игнорираше. Кое то, вероятно, беше добре. След малката сцена тази сутрин, не знаеше дали може да вярва на себе си и дали ще успее да държи ръцете си далеч от него или не.

Меринъс се нахрани бързо, докато гледаше разсеяно телевизия и мислеше за проклетия път към имота на Калън. Трябваше да бъде там някъде. Пътищата не изчезваха просто така. Нали?

Проблемът я измъчва по време на вечерята и душа. Когато излезе от банята, увита в хавлиен халат, телефонът на нощното шкафче иззвъня силно. Намръщи се и вдигна слушалката предпазливо.

— Ало? — тя запази гласа си нисък, чудейки се кой би могъл да бъде от другата страна.

— Меринъс Тайлър ли е? — гласът беше мъжки, груб и хладен.

— Кой пита?

Последва кратко мълчание.

— Ако искате да намерите Калън Лайънс, вземете нещо, за да напишете указанията. Пропускате десния завой.

Меринъс почувства как я изпълва вълнение. Най-накрая някой беше готов да говори.

— Познавате ли Калън? — попита тя, после сложи лист хартия върху малката маса и издърпа един молив от чекмеджето.

— Имате ли нещо за писане? Ето как можете да стигнете до там.

Меринъс записваше указанията бързо и концентрирано, опитвайки се да запомни знаците, които мъжът ѝ даваше. Призна, че още не е опитвала този път, освен това той изглежда не водеше до никъде.

— Записахте ли? — попита гласът.

— Да, но... — линията прекъсна.

Меринъс пое дълбоко въздух, загледана надолу към хартията. Можеше ли да отиде там в тъмното? Не беше твърде късно. Все още

имаше най-малко час светлина. А тя не би могла да се промъкне до къщата така или иначе.

Младата жена съблече халата и бързо нахлузи дънки и блуза без ръкави, преди да метне чантата си през рамо и да забърза към джипа. Отбивката, която ѝ бе посочена, беше само на няколко мили нагоре по пътя. Колд Спрингс, беше казал той. Тя помнеше, че бе видяла малкия зелен знак по време на екскурзията си до съседната област.

Сега го бе спипала. Меринъс съдържа радостния си вик, докато скачаше в джипа и опита да запали. Той можеше да бяга, но ако тя успееше да открие пътя към дома му, вече нямаше как да се скрие от нея.

ГЛАВА 4

Почти час по-късно, Меринъс беше стиснала зъби напълно отчаяна, защото минаваше за пореден път покрай един от селските пътища, който вече бе огледала многократно, докато търсеше дома на Калън. Писмените указания до нея й бяха дали само няколко бегли насоки, за да стигне до мястото, където се намираше в момента, когато джипът й поднесе и се отклони по един черен път, който изглежда не водеше до никъде.

Меринъс натисна спирачката, облегна се и се огледа наоколо объркано. Как бе направила това? Можеше да се закълне, че бе поела по правилния път няколко завоя назад.

— Господи, спаси ме от прекалено умните указания — измърмори тя.

Отмятайки назад косата от челото си, подкара джипа на заден ход и обърна в широкия тревист банкет, край пътя. Със сигурност това не може да бъде толкова трудно, помисли си тя. По дяволите, досега никога не се бе губила, в който и да е голям град, а сега, този малък провинциален окръг, я караше да се съмнява в способностите си. Това не може да се случва, братята й щяха да й се присмиват, докато е жива, ако разберат.

— По дяволите — тя отново излезе от пътя няколко мили по-надолу, огледа се и призна поражението си. Беше се изгубила. Напълно, истински и безвъзвратно изгубена и нямаше кого друг да вини, освен себе си.

От устните й се изтръгна дълбока въздиша и младата жена се огледа уморено. Трябваше да се измъкне от тук. Имаше нещо, което бе пропуснала. Излизайки от Сув-а, Меринъс протегна схванатите си мускули, след това пое към края на пътя, поглеждайки надолу към долината за някакви признаци на цивилизация.

Нямаше никакви знаци или пък бяха прекалено скрити, за да ги открие. Всичко, което можеше да види, бе това, което я обграждаше — дървета и гъст храсталак. Не се мяркаше дори покрив на къща или

хамбар. Не че хамбарът означаваше нещо тук — бе видяла много от тях, разграбени и пропаднали от липса на грижи — твърде далеч от къщите.

След като се огледа наоколо още миг, Меринъс тръгна към другата страна на пътя и започна да изкачва пеша гористото възвишение. Може би, ако успееше да се придвижи по-нагоре, щеше да види нещо. Трябваше да има къща някъде наоколо. Не беше като да е в пустинята или в тропическите гори, по дяволите. Все пак, тук живееха хора. Един фермер я бе уверил по-рано, че ако има път, значи той води някъде. Така че тук трябваше да има нещо или някого. И бе наложително да ги открие скоро. Започваше да се стъмва, а тя определено не искаше да остане тук, сама в мрака.

Когато навлезе в гъстата част на гората, Меринъс се обърна, за да се увери, че нейният джип още се вижда. Докато го правеше, някакъв шум зад нея я стресна и я накара да се извърне уплашено.

На няколко стъпки от нея стоеше един мъж, очите му тъмнееха под периферията на камуфлажната шапка, докато я наблюдаваше. Меринъс усети как сърцето ѝ започва да препуска бързо от страх, когато очите му обходиха тялото ѝ, блестящи от смъртоносно намерение.

— Я, какво си имаме тук? — той беше висок, камуфлажната му шапка падаше върху тъмните зацапани очи, а лицето му изглеждаше сурово и заплашително в сянката на гората.

Меринъс усети как страхът пропълзя по тялото ѝ. Сърцето ѝ започна да бие учестено и чу как кръвта забуча в ушите ѝ, когато видя студеното, жестоко изражение на лицето му.

— Изгубих се — Меринъс отстъпи назад, когато мъжът се надвеси над нея, а очите му се присвиха похотливо. — Тъкмо търсех път през планината.

— Изгубена? — подигра се той, а погледът му я събличаше. — Бедното малко същество. Нуждаеш се от малко помощ, нали?

Гласът му подозрително звучеше като на човека, който ѝ бе дал обърканите указания по телефона.

— Сигурна съм, че мога да се справя — тя се отдръпна бавно, борейки се с паниката, която се надигаше в тялото гърлото ѝ.

Докато се опитваше да се оттегли, някой зад нея улови ръцете ѝ. Страхът премина през тялото ѝ със силата на приливна вълна.

Меринъс усети как я обхваща истерия, когато почувства здравата хватка и твърдото тяло зад себе си.

— Сигурно можем да ти помогнем да намериш пътя си — предложи глас зад нея, докато здрави като стомана ръце, я притиснаха по-близо до високо мъжко тяло. — Но вероятно, първо искаш да се позабавляваш с нас.

Това не беше въпрос, а изразяване на намерение. Меринъс преглътна, борейки се да запази разсъдъка си, докато страха я заливаше. Бе изпаднала в голяма беда и го знаеше.

Господи. Какво ѝ беше обяснявал Кейн? Какво бе казал да прави?

Когато човекът зад нея затегна хватката си, Меринъс отпусна мускулите на краката си, вдигайки ги от земята. Изненадания звук на мъжа бе единствения знак, че го е извадила от равновесие. Когато започна да пада, Меринъс изви тялото си и се търкулна встрани от мъжа. След това скочи на крака и побягна.

Виковете ѝ отекнаха в гората, когато чу първия мъж да издава заповед за залавянето ѝ. Тя тичаше и крещеше. Не се опитваше да пести силите си, защото знаеше, че вероятно няма да стигне до джила, затова използва енергията си да огласи пустата околност с ужасените си викове.

Меринъс почти стигна до автомобила. Беше на не повече от крачка от защитния подслон, когато я хванаха. Тялото ѝ се сблъска с твърдата камениста земя с достатъчна сила, за да изкара въздуха от дробовете ѝ и да прекрати виковете.

— Кучка — изпсува мъжът, когато тя извика. Дръпна ръцете ѝ отзад и грубо я издърпа на крака.

Като се бореше да си поеме дъх, усещайки металния вкус на собствената си кръв в устата и ужасния мирис на страха, тя се изправи отново лице в лице срещу един от нападателите си.

— Аз съм журналист — каза задъхано тя. — Меринъс Тайлър от Националния форум. Ще дойдат да ме търсят.

— И какво прави тук една сладка малка журналистка? — ако изобщо беше възможно, гласът му стана още по-студен, по-жесток. — Може би трябва да те научим къде не трябва да си пъхаш хубавия малък нос, г-це Тайлър.

Меринъс не бе подготвена за ръката, която без предупреждение се стрелна и я удари през лицето, с достатъчно сила да извърти главата

й на една страна и да види звезди пред очите си. Светът около нея сякаш притъмня. Можеше да се закълне, че чува далечен вой и гневно котешко ръмжение, ехтящи през гората.

Някой внезапно я освободи и Меринъс падна замаяна на земята. Чуха се изстрели и тя долови отдалечаващия се звук от тежките ботушите на нападателите си. Подпря се с ръка на грубата пясъчна настилка, докато отчаяно се опитваше да пропълзи до Сув-а. Трябваше да стигне до автомобила. Мобилният ѝ телефон беше там. Щеше да се обади на шерифа, той със сигурност познаваше достатъчно добре района, за да я открие.

— Спокойно — две мъжки ръце я подкрепиха внимателно. Младата жена се сви от докосването и проплака. — Всичко е наред. Хайде, побързай, качвай се в колата и да се махаме оттук.

Меринъс усети меката седалка и започна да се бори да се качи върху нея, въпреки ръцете, които я вдигнаха нежно и бързо я поставиха в джипа.

— Да тръгваме — грубата заповед беше издадена от този, който скочи на седалката до нея и затръшна вратата.

— Какво, по дяволите, прави тя тук все пак? — дочу се женски глас, щом двигателят на автомобила изръмжа. Превозното средство рязко се наклони и силно се раздруса, което бе показателно за скоростта, с която шофьорът потегли.

Тъй като Меринъс дишаше вече по-лесно, вдигна глава и се взря в най-наелектризиращите златни очи, които някога бе виждала. Тя ахна, и за нейно дълбоко унижение и неудобство, почувства как тъмнината бавно се затваря над нея.

— Ще припадна... — тъмнината се спусна, нежна и примамлива. След това младата жена падна върху гърдите на Калън.

* * *

— По дяволите — Калън я задържа близо до гърдите си с една ръка, докато с другата се подпираше в страните на джипа, в опит да запази равновесие.

Той все още трепереше. Не можеше да направи друго, освен да я прегръща. Притискаше я здраво към гърдите си, докато благодареше

на Бога, отново и отново, че я бе открил навреме. Какво, по дяволите, правеше тя там? На онова място нямаше нищо друго, освен скални отломки и пустош, в продължение на километри във всяка посока. Знаеше, че отчаяно се опитва да открие пътя към дома му, но със сигурност имаше достатъчно здрав разум, за да разбере, че не е там горе.

— Хей, виж това — Шера протегна лист хартия към него, докато управляваше автомобила бързо, надолу по планината. — Къде ще я отведем? В твоя дом или в хотелската ѝ стая?

— В нейната стая — Калън взе хартията от ръката ѝ, поглеждайки към набързо написаните указания. — Как, по дяволите, е получила това?

Той срещна погледа на Шера в огледалото за обратно виждане.

— Изглежда момчетата са искали да си поиграят, Калън — каза тя тихо. — Виждали са те с нея и знаят, че те търси.

Средство. Това бе всичко, което бе тя за тях. Начин да го подразнят, като вземат нещо, което си мислеха, че той иска. Не е бил достатъчно внимателен. По някакъв начин бе позволил на копелетата да разберат за интереса му към нея. Той я повдигна в скута си — придържайки я по-близо и поемайки трусовете на джипа, който подскачаше по неравния път — за да я предпази. Тя беше толкова лека в ръцете му, тялото ѝ — деликатно и малко срещу неговата висока и мускулиста фигура.

Калън вдиша уханието ѝ, като опита да не обръща внимание на силното пулсиране на ерекцията в джинсите си и на желанието да погали кожата ѝ с устни. Задоволи се с потъркването на бузата си в копринената ѝ коса. От нея се носеше леко ухание на праскови и сметана, както и от кожата ѝ... Ароматът ѝ го изкушаваше. Много обичаше праскови.

— Калън, какво смяташ да правиш? — притисна го Шера.

Сега Меринъс се намираше в опасност — и двамата го знаеха.

— Сложи Дейън да я наблюдава — отговори мъжът. — Тя не го познава. Кажи му да стои възможно най-близо, за всеки случай. Нареди му да ми се обади, ако се случи нещо непредвидено.

— Не е нужно неприятностите да я търсят, тя очевидно ги намира и сама.

Калън се усмихна, пръстите му погалиха леко ръката на Меринъс. Тя не се предаваше лесно, трябваше да ѝ го признае. Беше дяволски упорита, а той не смяташе, че в този случай, това ѝ качество би могло да се причисли към добрите черти.

— Все още ли е в безсъзнание? — попита разтревожено Шера.

— Да. Така че побързай и стигни до този проклет мотел, преди любопитната глупачка да се събуди. За всички ни ще бъде най-добре, да не ни вижда, когато се събуди.

Калън беше сигурен, че тя нямаше да се зарадва особено, ако точно сега се събудеше в ръцете му. Да не говорим за проклетите въпроси, които със сигурност, моментално щяха да се излеят от устата ѝ. Тя само чакаше възможността да му стъпи на врата, а той не бе особено нетърпелив, да ѝ даде тази възможност. Но това рано или късно, щеше да се случи. И знаеше, че единственият начин да избяга от нея, е отново да напусне страната. Нещо, което така или иначе щеше да направи много скоро, за да примаме проклетите войници надалеч, преди да са научили за целия Прайд. Колкото до Съвета, те знаеха, че другите бяха загинали в ужасната експлозия преди десет години. Калън искаше това да си остане така.

— Пристигнахме — Шера отби бързо до вратата на мотелската стая. Грабна чантата на Меринъс, претърси я и изрови ключа от дъното ѝ.

Калън я остави да отвори вратата, преди бързо да излезе от автомобила с Меринъс, отпусната в прегръдките му и да се вмъкне в стаята. Докато я полагаше на леглото, забеляза бялата роба, която лежеше върху матрака и останките от вечерята ѝ върху масата. Телевизорът беше включен, а звукът му намален. Слаба светлина осветяваше пространството около леглото.

Той се отдръпна от нея неохотно, съжалявайки, че трябва да си тръгне, преди да се е събудила. Докосна бузата ѝ с кратка ласка, след това, преди да успее да се спре, се наведе напред и притисна устни в ъгълчето на устата ѝ, а езикът му леко докосна нежната извивка. Тя беше толкова мека и по-сладка, отколкото бе предполагал.

— Калън, трябва да побързаме — прошепна Шера от външната страна на вратата. — Преди някой да ни е видял.

Устните на Меринъс се разтвориха, а от гърлото ѝ се изтръгна нисък стон, когато главата ѝ се обърна, в несъзнателно търсене на още

милувки. Езикът ѝ докосна неговия, колебливо, нерешително. Той се бореше да запази целувката лека и да потисне желанието си да проникне в топлите дълбини на устата ѝ, за което копнееше. Задоволи се да преплете нежно езика си с нейния, след това се отдръпна бързо и се насили да излезе от стаята.

Полека затвори вратата зад себе си, докато камиона на Танер паркираше зад джипа. Следвайки Шера, Калън скочи в кабината бързо и тихо, наблюдавайки вратата, докато Танер обръщаше. После се вгледа право напред, пренебрегвайки тревожния поглед на Шера и собствените си потребности, пулсиращи горещо и настойчиво в кръвта му. Мамка му, желаше Меринъс. Копнееше да я усети под себе си, да гали всяка сладка извивка на деликатното ѝ тяло, преди да се зарови дълбоко в нея, така че вече да не знае къде свършва тялото му и къде започва нейното.

Докато потегляха от паркинга, Калън наблюдаваше как Дейън се придвижва към малък, изолиран паркинг с видимост към вратата на Меринъс. Тя щеше да бъде внимателно наблюдавана, докато Калън се приготвеше за тръгване. Трябваше да го направи по-рано, преди тези проклетни наемници да разберат по някакъв начин увлечението му по нея. Преди да решат да я използват срещу него.

— Обади се на Тайбър, щом стигнем до станцията — каза той на Танер, а гласът му прозвуча студено, когато взе решението. — Тази вечер ще тръгнем след проклетите копелета.

— Разбира се — гласът на Танер беше остър от гняв. Той може и да не бе лично замесен, но Меринъс беше жена и трябваше да бъде защитена, независимо от цената. По-младият мъж рядко стигаше до насилие, докато не се изправеше пред малтретирането на жени — млади или възрастни.

— Шера, върни се в мотела и изпрати Дейън — Калън знаеше, че той ще бъде ядосан, защото неговият отговор бе да не обръщат внимание на копелетата. — Стой там и я наблюдавай. Ако искаш, вземи Даун.

Шера беше повече от способна да се защитава, но Калън не обичаше да я изпраща сама.

— Вземи парче от тях и заради мен — спомени и горчицина изпълваха гласа ѝ.

— За всички нас — кимна Калън, докато Танер влизаше в газостанцията. — Да вземем заедно нещата и ще тръгваме.

Те знаеха къде лагеруват войниците, въпреки, че мъжете не бяха наясно с това. Подобно на другите преди тях, смятаха, че обучението и предпазните мерки ще ги скрият от инстинктите, характерни за ДНК-то на Калън. Сега щяха да разберат, че грешат.

ГЛАВА 5

На следващата сутрин Меринъс се събуди с болка. Не такава от грип или лятна настинка, а една съвсем женска болка породена от нуждата да бъде с мъж. Не бе много сигурна, как би могла една девица да знае какво значи това. Но нямаше никакво съмнение, че причината е именно тази. Влагалището ѝ беше хлъзгаво, бикините влажни, прекалено влажни, за да ѝ е удобно. Гърдите ѝ бяха подути, зърната подпухнали и твърди, и тя можеше да се закълне, че усеща вкуса на канела върху устните си.

А те бяха невероятно чувствителни. Меринъс прокара език по тях. Не бяха подути, само достатъчно чувствителни, за да ги усети. Тогава си спомни предишната вечер. Младата жена се намръщи, а веждите ѝ се сключиха от гняв. Мамка му! Той дори не бе останал достатъчно дълго, за да я събуди.

Меринъс се изправи рязко, след това простена тежко, когато възпалените ѝ мускули протестираха от усилието. О, по дяволите, сега наистина я заболя. Нямаше причина тези копелета да действат по този начин. Простена отново, когато се протегна за мобилния си телефон. Кейн трябваше да се погрижи за това.

Тя набра номера му бързо, изправяйки се на крака. Докато го чакаше да отговори, свали дрехите си и извади голяма, мека памучна тениска, която да облече, след като си вземеше горещ душ.

— Къде, по дяволите, си била миналата нощ? — чу раздразнения му глас от другата страна на линията.

— Наблюдавах войниците — осведоми го тя кратко, знаейки, че е по-добре да не му казва истината. — Има двама на хребета над къщата на Лайънс. Мислех си, че ти ще се погрижиш за тях.

Връзките му в частния и държавния сектор го поставяха на положение, от което той трябваше, или би трябвало да знае, че тези хора са били изпратени там. От другата страна на линията цареше пълна тишина.

— По дяволите — изруга най-накрая тихо. — Изтегляй се, Меринъс. Някой си е направил труда да скрие тези копелета от мен. Ще взема татко и ще дойдем.

— И аз ще се прехвърля към друг вестник при първото предложение — отсече тя. — Не можеш да ме отстраниш от това, Кейн.

— По дяволите, Меринъс, вече не си в безопасност.

— Тогава разбери кои са те и им се обади. Кажи им, че ще им отрежеш топките и ще ги дадеш на любимото си куче, или нещо такова — предложи тя. — Накарай ги да се оттеглят, докато приключа с това. Не започвай с оправданията, знам, че можеш да го направиш.

Кейн беше ловък във всичко, с което се захванеше, а когато бе наложително, ставаше жесток. Меринъс знаеше това. Никой не се забъркваше с него и повечето хора в неговия малък свят му дължаха достатъчно услуги, така че той рядко трябваше да поиска нещо два пъти.

— Боже, Мери, защо просто не се нахвърлиш върху тях сама, след като имаш всички шибани отговори? — изрепчи ѝ се той.

Меринъс прехапа устни, болезнено осъзнавайки натъртванията по лявата част на лицето си. Да, този действаше наистина добре.

— Добре, мога да го направя — каза тя замислено. — Те изглеждаха доста големи, но, може би, ако подхвърля твоето име около малкото... — трябваше да помисли за това вчера.

— По дяволите — изруга Кейн. — Можеш. Добре, добре. Просто изчакай няколко часа и ми позволи да видя какво мога да открия тук. Стой далеч от неприятности, докато намеря нещо.

— Аз винаги стоя далеч от неприятности — излъга Меринъс спокойно. Ако Кейн знаеше в какво се е забъркала, щеше да дойде, да завърже ръцете и краката ѝ и да я завлече обратно в Ню Йорк толкова бързо, че щеше да накара главата ѝ да се замае.

— Да. Точно така — изпухтя той разсеяно.

— Ще те чакам — очевидно брат ѝ вече работеше усилено с верния си малък компютър.

— Направи го — промърмори той, след това прекъсна връзката.

Меринъс въздъхна тежко, захвърли телефона и се отпусна на леглото. По дяволите. Сякаш можеше да стои и да се прави на умряла, докато той ловува из интернет за източник на информация. Натъртена

или не, все още не бе приключила. Беше уморена от играта, която играеше с Калън.

Трепна щом погледна часовника. Беше късна сутрин. Определено се бе успала. Първо щеше да си вземе душ и да закуси, а след това имаше намерение да проследи Калън Лайънс и никой нямаше да може да ѝ попречи. Щеше да се крие и да наблюдава тази проклетата газостанция, докато адът замръзне, щом трябва. Мобилният ѝ телефон звънна, прекъсвайки яростните ѝ мисли.

— Е, това е достатъчно бързо — каза тя, поднасяйки го към ухото си. — Заплаши топките им или какво?

Последва мълчание от другата страна на линията. Меринъс се намръщи.

— Кейн?

— Може би не се нуждаеше толкова от помощ, колкото си помислих миналата нощ — мъжкият глас беше нисък, боботещ и изпълнен с веселие. — Всяка жена, която може да застраши толкова важна област, е достатъчно силна, да се изправи срещу няколко наемници.

— Или със задника, който я остави в безсъзнание цяла нощ — отвърна тя. — Калън Лайънс, няма да се разберем, ако продължаваш по този начин.

Думите ѝ предизвикаха смях.

— Кой е казал, че трябва да се разбираме, скъпа? Опитвах се да помогна малко. Виковете, които издаваше разтърсиха планината.

— Добре, голямо момче, кажи ми къде да те открия и ще дойда да ти благодаря лично — като скрита задника му, задето е толкова ужасно упорит.

— Хм, съблазнително предложение — гласът му се снижи и стана дрезгав.

Меринъс въздъхна дълго и безшумно. О, какво правеше този глас с вътрешностите ѝ! Всеки един момент соковете ѝ щяха да потекат от влагалището, чак до бедрото.

— Не звучиш достатъчно изкушен — засмя се тя, собственият ѝ глас се снижи, ставайки копринено интимен. — Хайде, Калън, със сигурност не искаш да ме спасяваш отново? Няма да се откажа, нали знаеш.

Отново настъпи тишина.

— Звучиш твърде меко, Меринъс, дяволски меко за това, срещу което ще се изправиш — въздъхна той най-сетне.

— Калън, не мога да се откажа — тя седна на леглото, стискайки здраво телефона. — Налага се да поговорим. Има неща, които трябва да ти покажа, да ти кажа и които могат да бъдат направени само лице в лице.

— Аз не съм някаква история, хубава лейди. А знам, че това е, което търсиш — каза мъжът. Гласът му бе толкова любезен, толкова успокояващ, че тя го почувства като ласка.

— Може би си — отговори младата жена. — Защо ще се криеш от мен, ако не си? Всичко, което искам, е да поговорим.

— Може би аз няма да спра с разговор. Ти не ме познаваш. Бих могъл да бъда зъл като тези войници, с които се забърка.

— А може би, аз няма да се боря с теб — Меринъс затвори очи. Знаеше, че няма да го направи. Само звукът на гласа му я караше да тръпне, а тялото ѝ да гори като пещ. Ако вагината ѝ се свиеше малко повече, щеше да задуши пениса му, когато най-сетне навлезеше в нея. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

Меринъс можеше да чуе дишането му от другата страна на телефона — дълбоко и неравно. Чудеше се дали той също я чува.

— Искаш нещо, като това, което видя миналия ден? — шокиращият въпрос бе поднесен с горещ, дрезгав тон.

Меринъс пое дълбоко дъх, езикът ѝ се плъзна нервно по сухите устни.

— Знаел си, че съм там?

— О, знаех. Можех да усетя малките ти горещи очи върху себе си, Меринъс. Мислиш ли, че щях да го направя, ако не ме възбуди присъствието ти? Аз съм възрастен мъж, не дете. Не получавам ерекция само от силния вятър.

Меринъс се опита да сподави тихото скимтене, което се надигна в гърлото ѝ. Тя стисна бедрата си, борейки се с болката между тях.

— Защо? — прошепна младата жена. — Защо го направи?

— Защото ти гледаше. Защото съм сигурен, че ме желаеш, а не знаеш какво е това, което искаш.

— Видях...

— Мамка му — изръмжа той. Действително изръмжа думите. — Проклетата да си, жено. Това е лудост, знаеш го, нали?

О, тя знаеше. Знаеше, че не историята искаше вече. Просто спасяваше живота му, разкривайки голяма конспирация, престъпление срещу самата природа. Сега беше нещо повече и тя се чувстваше безпомощна в хватката на случващото се.

— Мога да ти върна услугата — откъде, по дяволите, дойдоха тези думи? Меринъс усети изчервяването на лицето си в мига, в който излязоха от устата ѝ.

Отново последва тишина. Дълга и изпълнена с напрежение.

— Изкушаваш ме — чу тя приглушения му глас.

— Знаеш къде съм — предложи, изумена от дрезгавината в гласа си.

— Защо правиш това? — звучеше така сякаш едва успяваше да устои на горещата ѝ оферта, сякаш тя бе пред очите му и го съблазняваше.

— Не съм много сигурна — Меринъс преглътна трудно, прокарвайки ръка през косата си, докато се бореше с нуждата, пулсираща в тялото ѝ. — Защото искам да бъда с теб. Ако не друго, поне да те накарам да преживееш ада, в който ти ме запрати.

Дишането ѝ беше неравно, но такова бе и неговото. Тя можеше да чуе пулсирането на желанието в него, то трептеше и в нейното тяло.

— Твърде съм стар за това — каза Калън, въпреки, че в гласа му липсваше увереност.

— Твърде стар за секс?

— За воайорство. Няма начин да те докосна в действителност жено, ще ме изгориш жив — в гласа му нямаше истинска жар.

— Искam да ме докоснеш — Меринъс бе объркана от силата на потребността си. — Не знам какво не е наред с мен, но стоя тук, изпитвам болка по теб толкова отчаяно, че бих се съгласила да обърна гръб на всичко, което е най-ценно за мен. Това не е нормално за мен, Калън.

— Тогава си потърси някой стар любовник.

— Първо ще трябва да имам поне един — отрони тя, оскърбена от безнадеждността в тона му. — Забрави. Няма да моля.

— Но аз мога — отвърна мъжът. — Кажи ми, че не си шибана девица.

— Не, не съм шибана девица. Девиците все още не са чукани, помниш ли?

Той изруга. Ниско, грубо — едно боботене, усилено от телефонната връзка. Топлината сякаш я изгори през разстоянието.

— Толкова много искам да бъда вътре в теб, че пенисът ми е на път да се пръсне — призна той. — Ти си дяволски опасна.

— Тогава се самозадоволи отново — изръмжа тя — Не, почакай един час. Искам поне да гледам.

Връзката прекъсна. Меринъс се хвърли напред из стаята, като от гърлото ѝ се откъсна вик от възмущение. Проклет да е! Болеше я. Не, не я болеше наистина, бе наранена. Всичко, за което можеше да мисли бе за дебелия член, плъзгащ се вътре в нея, проникващ твърдо и дълбоко, как влажната ѝ женственост го обгръща, как го гали по дълбоко и по-стегнато отколкото ръката му преди няколко дни.

Достатъчно. Играта свърши. Да бъде проклета, ако останеше да лежи тук, възбудена, умираща за докосването на провинциалния идиот, който не я искаше. Щеше да му предаде съобщението, заради което я бе изпратил баща ѝ, и да приключи с това. Щеше да постави предложението на масата, след което да поеме към дома си. Меринъс не се нуждаеше от това, не се нуждаеше от него. Сега оставаше да убеди и тялото си.

ГЛАВА 6

— Престана ли да се криеш от мен?

Калън разбра, че е в беда, в мига, в който я забеляза. Опасността винаги се разпознаваше. Тя имаше мирис, усещаше се като лека предупредителна вибрация, която пулсираше във вените му. Това чувство, точно сега бунтуваше организма му. Тя стоеше пред него, гледайки го намръщено, докато той отново си играеше с неотстъпчивия двигател на стария си камион и се бореше да запази самоконтрола си. Уханието ѝ се носеше по вятъра, чисто и свежо, като топлината на лека възбуда. Усещаше тези аромати около нея, те го съблазняваха, привличаха го.

— Ще ми отговориш ли? — попита Меринъс, накланяйки глава, а на лицето ѝ припламна раздразнение.

Дълъг кичур права, гъста кестенява коса падна върху рамото ѝ, погали копринената ѝ кожа, по толкова съблазнителен начин, сякаш подмамваше ръцете му да я докоснат. По дяволите, не се нуждаеше от такива проблеми. Не и след телефонния разговор по-рано днес, не и след горещата вълна от страст, която го удари с предложението ѝ.

— Аз съм пред очите ти. Защо мислиш, че се крия? — той изпробва една от връзките в карбуратора. — Какво, по дяволите, искаш от мен? Не ти ли стигна онова хубаво малко предупреждение, което ти дадоха войниците, г-це Тайлър? Те играят твърдо.

Меринъс очевидно имаше намерение да пренебрегва опасността на ситуацията. Облегна голите си ръце на ръба на камиона и се взря под капака, сякаш знаеше какво прави.

— Един твой приятел ме придружи — сви рамене тя. Това движение накара извивката на гърдите ѝ да се надигне над деколтето на блузката без ръкави, с която бе облечена.

Червено. По дяволите, трябваше да се счита за престъпление една жена да е толкова красива в червено.

Той погледна към нея. Кафявите ѝ очи, ясни и големи, изучаваха двигателя внимателно, вместо да гледат него. Сладкият аромат на

желанието ѝ се разнасяше наоколо и втвърдяваше пениса му наистина. Голям проблем, помисли си Калън. Буквално.

— И кой те изпрати? — попита я със слаб интерес. — Аз нямам много приятели.

— Може би не — тя погледна нагоре към него с подозрително изражение. — Но майка ти е имала няколко. Моят баща ме прати да изкаже съболезнованията си и да разбере дали се нуждаеш от нещо.

Калън отново погледна към жената. Сега го гледаше многозначително. Тя го бе открила и изглеждаше повече от доволна. Кал остави ключа върху камиона и пое дълбоко дъх.

— Трябва да се върнеш у дома, г-це Тайлър — каза тихо, предупредително. — Това място не е за теб или баща ти.

Меринъс се огледа небрежно, старайки се да запази гласа си спокоен.

— Баща ми може да ти помогне, Калън. Затова съм тук.

Изпълни го чувство на безсилие. Наивността на журналистите често го изумяваше. Те вярваха толкова дълбоко в своята свобода, правото на обществото да бъде информирано и в справедливите присъди, че не можеха да видят злото, което ги обкръжава. Наивността на тази журналистка напълно му отне дъха.

— Ела с мен — той се изправи в цял ръст. Погледна надолу към нея, взе тъничката ѝ ръка в своята и я задърпа след себе си.

— Къде да дойда? — в гласа ѝ прозвуча подозрителна нотка. И все пак не я беше страх и той искаше да я наругае за смелостта ѝ. За невинното ѝ убеждение, че няма да ѝ навреди.

— На горния етаж. В офиса — мъжът я преведе през гаража към задната част и нагоре по стръмните стълби, водещи към офиса на Тайбър.

Гаражът и свързания с него магазин бяха обща собственост на Прайда, като всяко друго притежание на семейството. Но Тайбър бе регистриран като едноличен собственик на хартия. Така беше по-добре. По-малко подозрения. По-малък шанс да бъдат открити.

Калън рязко отвори вратата и я избута вътре. Затвори внимателно и се обърна да заключи. Бе сравнително сигурно място, като се имаше предвид, че стаята е шумоизолирана. Щеше да има само един шанс да блъфтира, за да се измъкне. Обмисляше как да започне, когато Меринъс

извади някакъв пакет от чантата си и показа изобличаващото доказателство.

— Не си губи времето да ме лъжеш — в гласа ѝ имаше болка, сякаш знаеше какво възнамерява да направи той.

Калън скръсти ръце на гърдите си. Очите му се присвиха и той даде воля на безсилието си. Грубо, силно ръмжене, подобно на котешко, което нямаше намерение да издава, се изтръгна от него.

Той я наблюдаваше как потръпва. Снимките в ръката ѝ потрепваха, температурата на тялото ѝ се повиши, силното ѝ ухание сега бе примесено със страх. След миг снимките лежаха на пода — уличаващи, изобличаващи. Калън, като дете — с гъста козина, покриваща тялото му, а очите му, кехлибарени и блестящи, сияеха към обектива. Козината бе опадала постепенно, докато остана само лъскава, светла на цвят — почти незабележима — невероятно мека коса. Другата беше сонограма и Калън знаеше, че на гърба ѝ е написана съответната информация. Кръвна група, ДНК верига, аномалии. Всичко записано. Всички пирони в ковчега, който Меринъс Тайлър можеше да помогне да бъде скован.

* * *

Меринъс наблюдаваше високия, силен мъж, докато той събираше снимките от пода. Лицето му бе безизразно, очите му твърди, блестящо кехлибарени на фона на бронзовите черти на лицето.

Нямаше намерение да му показва доказателството, което носеше, но знаеше, че той е готов да я излъже. Знанието изпрати тръпки по тялото ѝ. *Лъжа*. Думата беше като шепот, двусмислена и вибрираща. Но Меринъс не беше дошла при него с предположения и полуистини. Документите, които Мария Моралес бе изпратила на Джон Тайлър бяха решаващи и неопровержими. Но за да представят резултатите от изследванията и фотографиите, те имаха нужда и от човека. Не бе изтървала снимките умишлено, и равното му, предупредително ръмжене бе повече от изненадващо.

— Мария събираше абсолютно всичко и нищо не изхвърляше — въздъхна той, поклащайки глава, докато се взираше в образите.

Дълги, кафеникаво златисти кичури коса, разделени на врата му, се спускаха от двете страни на лицето му и му придаваха дивашко изражение. Големи, скосени очи, гъсти мигли и скули със странно сплескан ъгъл там, където трябваше да се извиват високо. Носът му бе аристократичен, но изглеждаше загладен като скулите.

Меринъс игнорира силното биене на сърцето си, когато той най-накрая я погледна. Утробата ѝ се стегна неприятно, карайки влагалището ѝ да се свие и да протестира срещу празнината там. Това усещане бе необичайно. Имаше чувството, че възбудата е превзела цялото ѝ тяло. Тя накара гърдите ѝ да набъбнат, зърната да се втвърдят неудобно, а неговите необикновени очи не пропуснаха реакцията.

— Мария помоли баща ми да ти помогне — каза Меринъс, опитвайки да прикрие нервността си. — Той иска да дойдеш с мен. Гарантира определени...

Калън се засмя. Устните му се извиха в една невесела усмивка. Горчивият звук я удари в сърцето. Мъжът поклати глава, погледът му беше подигравателен.

— Ако това е причината да дойдеш тук, г-це Тайлър, тогава си си изгубила времето — доброто момче беше изчезнало, на негово място бе едно студено, сурово създание. Меринъс видя това в напрегнатата готовност на едрото тяло, в проблясването на острите резци от двете страни на устата му.

— Ти не си в безопасност — каза младата жена тревожно. — Проучванията ни разкриха заговор за убийство...

— И рано или късно ще успеят — Калън сви рамене, сякаш не го интересуваше. — Когато това стане, открадни тялото и напиши своята история. И ти желая късмет в живота. До тогава, не се нуждая от помощта ти.

Удивление разпали вътрешностите ѝ.

— Ти нямаш намерение да се опиташ да ги спреш? Ще позволиш това да се случи?

— Вече се е случвало, отново, и отново, и отново — отвърна ѝ студено. — Те са използвали също и вълци. Доколкото ми е известно, аз съм единствения сполучлив опит.

Меринъс поклати глава. Беше виждала снимките на тези жалки създания, родени толкова деформирани, че нямаха надежда за живот. Само Калън, както каза той, беше успех.

— Не можеш да се криеш вечно — посочи тя. — Оставяш ги да победят, г-н Лайънс.

— Аз съм жив. Не убивам и не се подчинявам на техни заповеди. Те не са ме хванали, нито са ме залавяли след тийнейджърските ми години. Ще ги побеждавам, докато вече не мога, г-це Тайлър. След това, както казах, всичко ще е история.

— Баща ми ти предлага алтернатива.

Меринъс потисна една тръпка, която премина през тялото ѝ, когато той се раздвижи, премествайки се по-близо до нея. Заля я топлина, която накара плътта между бедрата ѝ да се овлажни. Ако усещането не бе толкова непознато, би била развеселена.

Калън Лайънс я наблюдаваше намръщено, а в очите му се четеше въпрос, докато се приближаваше. Тя го гледаше, вдишвайки дълбоко, а очите ѝ се стесниха. Ако се докоснеше до нея, треперенето ѝ щеше да стане неконтролируемо. То опъваше скалпа ѝ, гъделичкаше врата ѝ, след това се разпростря по тялото ѝ, накара я да настръхва.

Калън спря зад нея. Тялото му бе толкова горещо, че топлината сякаш я обви. Меринъс искаше да се отпусне върху него, искаше той да я обгърне. Краката ѝ едва я държаха, а между тях бавно изтичаше влага от вътрешността на утробата ѝ. Лудост.

Ахна стреснато, когато почувства потъркването на гърдите му по гърба си, а главата му да се навежда към ухото ѝ.

— Отивам да отключа тази врата, г-це Тайлър. Когато го направя, искам да излезеш от тук, да се качиш в колата си и да се прибереш къщи. Не спирай никъде и не споменавай името ми, или това, което знаеш на никого, разбра ли? И може да останеш жива.

Меринъс обърна глава с усмивка.

— Да не се опитваш да ме сплашиш, г-н Лайънс? — Господи, от къде бе дошла тази дрезгавина в гласа ѝ? Може би от същото място, откъдето произлизаше и силното свиване на утробата ѝ.

Младата жена усети стягането му зад себе си. Ръката му се премести върху рамото ѝ, пръстите се извиха, върховете се плъзнаха леко по кожата ѝ.

— Знаеш ли какво прави Съвета с малки хубави жени като теб? — попита той, гласът му беше нисък тътен, идващ дълбоко от гърдите му. — Те ще те оплодят с най-новата си партида генетично променени клетки. След това ще те изследват ежедневно, за да проверяват

развитието. Ако тялото ти ги отхвърли, тогава те ще го правят отново и отново, докато или задържиш ембриона, или бъдеш прекалено слаба, за да продължат да те използват за целите си. Тогава ще те дадат на войниците, които ще се възползват от теб, докато умреш. Това не е приятен начин да напуснеш този свят.

Меринъс прехапа устни, когато почувства болка — непреодолима, интензивна — да изгаря гърдите ѝ. Не беше страх, бе ужас, отвращение, чистата болка за жената, която е изтърпяла това, и за мъжа, който очевидно го е виждал.

— Съжалявам — прошепна, извърнала глава назад. Виждаше само тънката гневна линия, в която бе застинала устата му.

— Рискуваш здравия си разум тук — дъхът му помилва ухото ѝ и още една тръпка пробяга по кожата ѝ, когато Калън проговори: — Здравият разум и живота си. Трябва да си тръгнеш.

Гласът му трепереше от заплахата. Пулсираше от гореща възбуда. Плътен и дрезгав, той подразни нервните ѝ окончания, изгаряйки вагината ѝ.

— Така казваш ти — младата жена погледна напред, когато той се премести отново, връщайки се пред нея. — Казах ти, не искам да ги оставя да продължават да убиват и осакатяват. И ти не трябва. Ние можем да ги спрем. Чичо ми, Самуел Тайлър, е сенатор и е близък с президента. Той е готов да направи необходимото. Имам седем братя, всеки от тях върши своята част, а баща ми ще използва всички средства, които му предоставя вестникът, за да те защити. Трябва да ги спрем.

— И ти мислиш, че това ще ги спре? — попита Калън невярващо. — Твоята наивност е за завиждане, г-це Тайлър. Това всъщност е доста страшно. Не можеш да унищожиш тези хора!

Меринъс трябваше да опита. Нямаше да може да продължи да живее, ако успееш да го убият. Той беше горд, решителен и твърде необикновен в самата си човешка природа, за да им позволи да го сторят. Трябваше да го убеди, че ще осигури безопасността си ако разкрие ужасите, от които е избягал.

— Ти знаеш кои са те. Знаеш какви са. Имаш останалата част от доказателството, че трябва да ги спрем — заяви му решително. — Майка ти умря заради това.

— Майка ми беше жертва на случайно престъпление — изръмжа той. — Ако смъртта ѝ бе дело на Съвета, тя щеше да изчезне и тялото ѝ да ми бъде върнато на парчета. Не Съвета я погуби.

— Нямало е следи от кражба — младата журналистка бе чела полицейския доклад. — Това е умишлено престъпление, г-н Лайънс. Този, който я е убил, е действал преднамерено.

Меринъс не беше дошла неподготвена. Баща ѝ се бе уверил, че тя знае всичко за смъртта на Мария Моралес и доказателствата, които имаха срещу Съвета.

— И успя. Но не беше Съвета — той погледна надолу към нея, очите му бяха твърди, яростни. — Познавам миризмата им, познавам вонята на злото. Толкова отвратителна и студена, колкото сладко и горещо е уханието на твоята възбуда.

Меринъс понечи да спори, когато последните думи достигнаха до съзнанието ѝ. Почувства пламването на лицето си, сърцето ѝ забърза ритъма си. Взираше се в него удивено. От къде знаеше?

— Обясни ми, защо една млада, невинна жена стои тук пред мен, а вагината ѝ е влажна и готова за едно животно? А аз съм животно, захарче, такова, каквото никога не си срещала и никога няма да срещнеш.

ГЛАВА 7

Меринъс трепереше пред погледа на Калън. Кехлибарените му очи блестяха, гласът му бе нисък и дрезгав. Един бърз, много кратък поглед под кръста му, ѝ показва издутина, която я направи повече от нервна. Очевидно не бе единствената, която страда. А страданието бе повече отколкото си позволяваше да покаже. Тресеше се от възбуда, кожата ѝ бе чувствителна и готова за неговото докосване. Беше различно от всичко, за което знаеше. Различно от всичко, което някога бе искала да знае.

— Не знам — тя чу нервността в гласа си, объркването. Колкото по-дълго стоеше при него, толкова повече растеше изкушението да го докосне.

Меринъс впери поглед в гърдите му, неспособна повече да го гледа в очите. Тези кехлибарени дълбини я привличаха, караха я да иска, да копнее за неща, за които не беше редно дори да мисли.

Младата жена не трепна, когато пръстите му задържаха неподвижно брадичката ѝ, но изглеждаше несигурна, почти изплашена. Можеше да се справи с необяснимите усещания, ако той не бе наясно с желанията, които изгаряха тялото ѝ. Но можеше ли да се справи с прямия му поглед, с ласкавите пръсти по лицето ѝ. Тя прокара нервно език по сухите си устни, усещайки внезапна тежест в тях, болка и пулсиране точно под кожата.

Очите му се присвиха. Палецът му се повдигна, раздвижи се опипващо по меката извивка, обирайки влагата от устата ѝ. Гърдите ѝ се напрегнаха, когато се опита да диша нормално. Като че ли не можеше да поеме достатъчно въздух, за да изпълни дробовете ѝ. Почувства нужда да се бори да вдиша, за да освободи стенанието, което се намираше там.

— Ти си опасна — отново дочу ръмжене, тътнещо под повърхността на думите му. — Каквото и да е то, Меринъс, може да ни коства живота.

— Ненормално — тя прехапа устни.

Подигравателната извивка на устните му показва несъгласието му.

— Няма такова нещо като ненормално, когато става дума за такъв като мен — увери я той. — Аз съм инстинкт, Меринъс. Едва прикрито животно. Всеки отговор е човек да се страхува.

— Не си животно — тя поклати глава, виждайки горчивината в очите му.

Меринъс се отдръпна от докосването му. Той правеше тялото ѝ слабо, податливо, а имаше нужда от целия си разум.

— Как би го нарекла ти тогава? — в гласа му прозвуча гневна нотка. — Ако направя това, което искаш и по някакво чудо не умра накрая, тогава ще бъда известен като Американското чудовище. Ще бъда подложен на още експерименти, на още тестове. Поне сега съм свободен. Докато мога да бягам по-бързо от техните войници и да се крия по-добре от техните следотърсачи, дотогава ще мога да оцелея.

— А оцеляването достатъчно ли е? — попита тя, разгневена, че той не иска повече. — Ами тези, които ще дойдат по-късно? Бедните същества, тези, които ще се сблъскат с убийствените им изисквания? Не се ли чувстваш по някакъв начин отговорен да ги спреш?

По лицето му плъзна цинизъм.

— Колко пламенно — промърмори той, облегна се на стената и скръсти ръце на гърдите си, докато я наблюдаваше. — Аз съм само един човек.

— С цяла нация, която ще го подкрепи — отвърна тя отчаяно.

— Наивността ти е похвална, Меринъс — Калън се изправи и се приближи до нея. — Каквито са и мотивите ти. Но нямаш ни най-малка представа за хапките, които искаш да преглътнеш. Те са достатъчно големи, че да те задавят.

Калън хвана ръката ѝ и я придърпа към тялото си, притискайки ерекцията си към корема ѝ. Меринъс въздъхна тежко, ръцете ѝ се подпряха на гърдите му, когато я притегли към себе си.

— И докато декламираш морала и представите си за правосъдие, през цялото време соковете ти навлажняват вагината ти, примамват ме и ме докарват до лудост с аромата си. Това не е историята, която искаш, и не е правосъдие. Икаш да бъдеш изчукана от човека-котка, признай си.

Калън улови бедрата ѝ и се притисна в нея. Меринъс изпъшка, борейки се с постепенното отпускане на тялото си, с нуждата, която я

врхлетя внезапно. От къде бяха дошли?

— Не знам защо — извика тя дрезгаво, клатейки глава. — Не беше така, преди да дойда тук. Искях единствено да ти помогна.

— Това не те ли плаши, Меринъс? — ръката му сграбчи косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. — Не се ли страхуваш от това неочаквано желание? Защото ако не, то би трябвало. Дяволски близо съм до това да се разтреперя от желание, да те просна върху бюрото и да те чукам, докато не започнеш да крещиш от удоволствие.

Меринъс потръпна, след това извика, когато главата му се наведе. Устните му докоснаха шията ѝ, зъбите му я одраскаха бавно и опасно. Тя се разтресе. Ръцете ѝ сграбчиха мощните му рамене, погледна към тавана, замаяна от екстаз, когато езикът му се изви по кожата ѝ. Влажната грапавина грубо я раздразни и я накара да се изправи на пръсти, безмълвно изисквайки повече. Главата ѝ се наклони още, излагайки уязвимата извивка на шията. Искаше, искаше...

— По дяволите, вкусът ти е прекрасен, Меринъс — той облиза отново кожата ѝ и тя изкрещя.

Младата жена не можеше да повярва на усещането. Беше като грубо кадифе, но по-хубаво. Силен спазъм премина през утробата ѝ, а стегнатите мускули на влагалището ѝ я накараха да изхленчи от възбуда. Какво беше това? Защо го усещаше толкова добре, след като шията ѝ никога преди не е била ерогенна зона?

Тогава устните му покриха нейните. Меринъс бе целувана много пъти, но никога по този начин. Езикът му нахлу в устата ѝ и вкусът му бе опияняващ. Езикът ѝ срещна неговия, притегли го по-дълбоко, погали го, наслади се на вкуса му — горещ, пикантен, изцяло мъжки, див и неуловим, завладяващ. Тя простена срещу устните му; нуждаеше се от още, искаше да изследва и открие източника на неговия вкус. Но той се раздвижи, дръпна се назад и устните му отново се плъзнаха по шията ѝ.

Зъбите му се забиха за кратко в кожата ѝ, от гърдите му се изтръгна ръмжене, когато едната му ръка се премести от бедрото под гърдите ѝ. Беше близо, толкова близо до набъбналия хълм, до пулсиращото връхче. Меринъс проплака, притискайки се срещу него, без да я интересува кой или какво е той — вълнуваше я единствено примитивния отклик на тялото ѝ към неговото.

— Махни се от тук — изрече дрезгаво той, въпреки че отказваше да я пусне. — Махай се, преди да съм направил нещо, след което нито един от нас няма да оживее.

Но действията му казаха друго. Устата му се премести от врата ѝ, покрай ключицата, отпиваше, ближеше, докато се придвижваше обратно към прибраната яка на ризата ѝ и възвишенията на пулсиращите ѝ гърди. Меринъс гореше от докосването му. Зърната ѝ се втвърдиха още повече, изпъкнаха през мекия плат на ризата, корави, отчаяно копнеещи за топлината на устата му. Ако той не ги докоснеше, ако не ги поемеше дълбоко в устата си, тя щеше да експлодира. О, Господи, ако го направеше, пак щеше да експлодира. Беше близо, толкова близо до оргазъм, че се ужаси. Кръвта препускаше през тялото ѝ. Меринъс простена отчаяно, трепереше в прегръдките на Кал, а тялото ѝ се притисна към ръката на гърба ѝ.

Тя усети как ризата ѝ бе издърпана от колана на късите панталони и изтеглена бързо над подутите хълмове на бюста ѝ. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, а объркването, страстта и огънят я разкъсваха.

— Какво, по дяволите, си причиняваме един на друг? — в прошепнатите му думи тя прочете недоумението, което се блъскаше неконтролируемо и в нейното тяло. Ръката му се премести и обхвана гърдата ѝ. Сухата топлина на неговото тяло до нейното, я накара да се извива неконтролируемо. Калън се плъзна плавно между краката ѝ, докато я побутваше до стената. Позволи ѝ свободата да яхне твърдото му мускуесто бедро, притиснато между нейните.

Ох, това беше хубаво. Клиторът ѝ пулсираше, болеше я, набъбнал болезнено от триенето, което тя предизвикваше, докато го яздеше.

— Калън! — викът ѝ бе шокирана смесица от страх, огромна нужда и питащо отчаяние, когато устата му обхвана твърдото връхче, което се издигаше умоляващо нагоре.

Калън рисувахе върху нея, усещането пронизваше утробата ѝ, влагалището ѝ. Езикът, който дразнеше твърдото ѝ зърно, беше грапав, но изключително нежен и еротичен. Засмукваше, ближеше, хапеше плътта, докато Меринъс се гърчеше върху бедрото му, стенеща и молееща за освобождение.

— Мамка му! — той се отдръпна от нея, погледна я с очи, блестящи от страст и объркване. — Това не е нормално. Това желание не е нормално.

Той издърпа обратно ризата върху гърдите ѝ и оправи раздърпаните ѝ дрехи, но не и сетивата ѝ.

— Седни — побутна я към канапето, което се намираше до стената и започна да крачи неспокойно.

Меринъс разтърси глава. Не можеше да спре. Пулсиращата, вибрираща нужда само се бе засилила.

— Какво ми направи? — изпъшка тя, клатейки глава. — Това не иска да спре.

Той се обърна към нея.

— Какво? — намръщи се мъжът, гледайки я в очите неразбиращо.

— Това няма да спре — изпъшка тя, опитвайки се да възвърне самоконтрола си. — Ти ми направи нещо. Сега го накарай да спре.

Калън застана на колене пред нея, взирайки се в очите ѝ, и се намръщи на онова, което видя там. От гърлото му се разнесе треперещ смях.

— По дяволите, Калън, наистина трябва да внимаваш с тези целувки. Опасни са.

— Никога не са били проблем преди — изръмжа той, а пръстите му докоснаха челото ѝ, сякаш я проверяваше за треска.

— Да не би да разпръскваш нещо около себе си? — попита тя, стискайки зъби при докосването му. — Това не ми харесва. Мисля да се обадя на братята ми да дойдат и да ти сритат задника.

Естествено, Меринъс нямаше да го направи, не наистина. Те щяха да приветстват възможността и да я вземат насериозно, особено Кейн, нейният изпечен брат от специалните сили, който негодуваше срещу целия свят.

— Какво усещаш? — попита тихо Кал. — Освен очевидното.

— Очевидното, умножено по толкова, колкото можеш да си представиш — отвърна тя, стискайки бедрата си здраво. — Знаеш ли, че съм девствена? Сериозно, девиците не трябва да бъдат такива. Това е вредно за тяхното здраве или нещо такова. Ние сме застрашен вид, нали знаеш.

Тя пренебрегна шокираното му изражение.

Кал наклони главата ѝ, погледът му се насочи към шията ѝ, след това издърпа ризата ѝ отново нагоре, изучавайки гърдите ѝ. Меринъс погледна надолу. Почти се изсмя на любовното ухапване, белязало зърното ѝ.

— Калън, този твой език е опасен — простена тя, когато палецът му докосна втвърдената плът.

Чу ниския му стон, миг преди устата му да покрие другото връхче. Ръцете ѝ се заровиха в косата му, задържайки го близо. Почувства как езикът му я гали нежно, а устата му я обхваща плътно. Меринъс се сгърчи, наведе тялото си, в копнеж да се притисне силно и здраво към издутината, която заплашваше да спуска шевове на дънките му.

— Господи, подушвам те. Толкова топла и сладка — изпъшка мъжът, отдръпвайки се, а главата му се сведе, когато се отпусна в долината между гърдите ѝ. — Толкова отчаяно искам да те вкуся, Меринъс, това бушува в мен.

— Какво? — разтърсващо удоволствие наелектризира тялото ѝ.

— Искам да заровя устата си в горещата ти малка сърцевина — изстена той. — Искам да изпия всяка капка от твоята влага и да те галя с езика си, докато не ми дадеш още.

Въпросната влага потече бавно по краката ѝ в безмълвна молба да го направи. Набъбналият ѝ клитор пулсираше, утробата ѝ се свиваше. Устата му захапа извивката на гърдата ѝ, езикът погали издутата плът, накара я да трепери от желание.

— Моля те, направи нещо — изпъшка Мер, бедрата ѝ се стегнаха около него, когато той се намести между тях. — Кълна се, Калън, докосването ти е като наркотик.

Той спря. Меринъс усети напрегнатите му мускули, от устата му се откъсна проклетие, когато се отдръпна рязко от нея.

— Ще съжалявам за въпроса си, но сега пък какво не е наред? — младата жена облегна глава назад на канапето, дишаше тежко, докато покриваше гърдите си с ризата.

Можеше да чуе и неговото накъсано дишане. Отвори очи и го погледна — той стоеше на няколко метра и също я наблюдаваше.

— Ако не си тръгнеш от тук, ще те изчукам — извика той диво. — Помисли за това, Меринъс. Ти не ме познаваш, аз съм един непознат за теб. Генетично животно, което е готово да разкъса дрехите

от тялото ти и да те вземе на омазания с масло диван. Това ли искаш за първия си път?

Меринъс се намръщи.

— Е, това не е на върха на списъка ми за нещата, които трябва да свърша днес. Но аз винаги съм била добра в импровизациите.

Тя не можеше да измисли причина да не легне по гръб на канапето и да го остави да я вземе по неговия начин. Не разбираше проблема му и тялото ѝ така се бунтуваше, че наистина не ѝ пукаше.

— Меринъс, помисли — започна Калън, като отиде да седне на другия край на канапето, прокарвайки пръсти през косата си. — Ти никога не си връхлитана от страст по такъв начин. Това не може да е нормално.

— От къде да знам? — намръщи се тя. — Казах ти, никога преди не съм го правила. А ти?

— Какво аз? — попита той подозрително.

— Правил ли си секс досега? — попита нетърпеливо. — Изглеждаш толкова нерешителен, просто съм любопитна.

— Разбира се, че съм правил секс — намръщи се Калън. — Това беше задължително, преди бягството ми от лабораторията. Правих секс всеки ден в продължение на две години.

През тялото ѝ премина шок.

— Ти си бил на шестнадесет години, когато си избягал — каза тя ужасено. — Твърде млад.

Той я стрелна с поглед.

— Бях заловен отново на седемнадесет и задържан до двадесет, преди да унищожат лабораториите. Трябва да бъдеш сигурна в източниците си, Меринъс.

— Учили са те как да правиш секс? — тя не можеше да си представи нещо толкова варварско.

— Разбира се, убиването на един човек може да стане по много начини. Учиха ме как да доставям удоволствие и как да причинявам болка — каза презрително. — Знам всички възможни начини, които дори не можеш да си представиш, за правене на секс с мъж или жена, с всяка степен на всяко усещане.

Меринъс преглътна с усилие, примигвайки към него.

— Това е ужасно — прошепна тя. — Защо ще ти причиняват това?

Калън изглеждаше отвратен — както от себе си, така и от нея.

— Направиха го, за да ме обучат — напомни ѝ той студено. — Трябваше да бъда убиец, Меринъс. Има много начини за убиване, за осакатяване, за принуждаване, за получаване на информацията, от която се нуждаеш. Научиха ме на всички тези неща. Но това не дава отговор на настоящия ни проблем. Не си спомням да е имало случай, когато целувките ми да действат упоително на жена.

— Може би само на мен — въздъхна тя тежко. — Целувките ти наистина са добри, Калън.

Устните му се повдигнаха в ъгълчетата, а очите му се изпълниха с уморено веселие.

— Ти си опасна жена. Как се чувстваш сега?

— Възбудена — въздъхна тя. — Много възбудена.

Горещата туптене между бедрата ѝ заплашваше да се просмуче през панталоните ѝ. Беше толкова готова, толкова искаща, че можеше да експлодира.

— Това може да се окаже проблем.

— Защо? Защото и при теб е същото? — попита тя. — Да, наистина усложнява малката ти представа за оцеляване, нали?

Меринъс се изправи на крака. Беше се изморила. Ако не си тръгнеше, щеше да започне да го умолява да я вземе. Просто трябваше да започне седмицата с почивка.

— Къде отиваш? — Калън се намръщи, когато тя вдигна чантата си от средата на пода и пое дълбоко дъх.

— Обратно в лагера.

— Лагерът? — той звучеше недоверчиво.

— Да, лагера — заяви тя. — Преди няколко часа разпънах една палатка в долната част на имота ти. Можеш да ме намериш там, ако искаш да поговорим или каквото и да е.

По изражението му премина недоверие.

— Направила си лагер край моята река? — попита той. — Ти си навлязла в чужда собственост. Кога го направи? Смяташ ли, че проклетите войници няма да те открият там?

— Направих го тази сутрин. Казах ти Калън, омръзна ми да чакам. Ще намеря път към теб рано или късно, дори ако това ме убие.

— Тези войници могат да го сторят — отвърна той. — И не можеш да останеш там. Това е престъпление — повтори мъжът.

— Тогава ме съди, след като изглежда не си готов да ме чукаш — сви рамене тя. — Ще чакам, Калън, но не съм много търпелив човек. Ако бях на твое място, щях да побързам.

— Или ще направиш какво? — попита той подозрително.

— Или ще се обадя на братята си и ще ги оставя те да свършат работата, все пак — каза тя, отключвайки вратата. — И повярвай ми, те ще посрамят твоите войници с абсолютната си издръжливост. Аз съм само комитетът по посрещането, седмorkата на Тайлър са истински ад.

Меринъс изхвърча от офиса, оставяйки само аромата си. Чист, свеж, толкова дяволски горещ, че накара пениса му да запулсира. Калън се срина по гръб на канапето, загледан в празната стая, дишайки учестено. По дяволите, това не бе хубаво. Тя все още не бе напуснала сградата и всичко, което можеше да направи той, бе да се сдържи да не я довлече обратно и да поеме всяка частица страст, която имаше в нея, точно тук, върху дивана.

Той простена, мисълта да намести главата си между тези копринени бедра, езикът му да отпива от сладката влага, която предизвикваше този интригуващ аромат, беше повече, отколкото може да понесе. Той облиза устни и изруга. Нещо не бе наред. Това не трябваше да бъде толкова силно.

Изправи се на крака, отиде до бюрото и вдигна слушалката на телефона от поставката. Бързо набра номера и зачака да му отговорят.

— Док Мартин — гласът на Шера бе любезен, спокоен и хладен.

— Кажи на Док да излезе от къщата възможно най-скоро. Имам проблем.

Последва кратко мълчание от другата страна на линията.

— Какъв? — попита тя тревожно.

— Физически. Нуждая се от някои тестове. Просто да излезе — той затвори телефона, преди тя да отговори. Калън трепереше, кожата му бе чувствителна, тялото му изискваше освобождение от малката журналистка, която го изкушаваше толкова отчаяно.

Похотта не беше такава. Той знаеше, че е много сексуален, повече от неудържим в тази област и бе сигурен, че не е такава. Не беше наркотик, не беше упояваща. Не забиваше нокти в слабините ти, изисквайки удовлетворение. Което означаваше, че има проблем. Спонтанен, генетичен проблем, който се проявяваше едва сега.

Клатейки глава, Кал можеше само да се моли да греши. Отправи се към камиона и към спокойствието на дома си.

ГЛАВА 8

— Това може да отнеме няколко дни — Док Мартин, единствения останал жив от първоначално петимата учени, които бяха работили върху създаването на Калън и останалите, извади дузина флакони от една малка кутия и започна да нарежда инструментите си.

Имаше кръвни проби, проби от слюнка, по дяволите, дори повече от една проба от семенна течност. Въпреки еякулацията обаче, пенисът на Калън още пулсираше. Кръвта му препускаше във вените и той не можеше да изтръгне аромата на тази проклета жена от тялото си.

— Някакви предположения? — попита Калън.

Док вдигна рамене.

— Може да бъде всичко Калън, все пак казвам, че спокойно бихме могли да го ограничим до сексуален проблем. Не бих правил заключения, преди да приключат изследванията. Също така, са ми нужни и проби от жената. Трябва да я доведеш тук тази вечер, за да ги взема и да ги изследвам заедно с твоите.

— Не — не можеше да има доверие на себе си, когато тя е наоколо.

— От това, което каза, тя също е засегната, Калън — обади се Шера зад доктора. — Трябва да разберем какво се случва. Това не касае само теб. Би могло да засегне всички нас.

Целият Прайд се бе събрал. Другите трима го наблюдаваха мрачно, загрижени от новината за този нов проблем, пред който бяха изправени.

— Нека да изчакаме и да видим какво ще покажат моите. Ако тя още изпитва тази болка, тогава ще преценим — заяви Калън. — Дотогава, няма смисъл да я притесняваме — нито пък имаше смисъл да изкушава страстта, която бушуваше между тях.

— Достатъчно опасно е, че той има някакъв контакт с нормален човек — каза намръщено Дейън. Породата на пумата беше мрачна,

кафявите му очи подозрителни, гневни, изражението му — по-свирепо от обикновено.

— Ние не сме чудовища, Дейън — протестира спокойно, намиращата се до него Даун — тя беше най-младият член на Прайда и също беше порода пума.

— Как би ни нарекла ти, Даун? Искаш ли да правиш секс с нормален мъж и да изпробваш вероятността, твоята природа да го погуби? — попита саркастично Дейън.

Калън видя трепването на Даун, лицето ѝ пребледня, а по изражението ѝ премина страх.

— Достатъчно — изръмжа Калън. — Какво ти става, Дейън, че сега се обръщаш срещу нея? Нищо не показва, че ще нараним някого.

— Тя не е нормална. Няма работа...

От гърлото на Танер избухна диво ръмжене. Бенгалският тигър, бе непредсказуем и яростно защитнически настроен към жените. Като млад мъж, темпераментът му често ставаше горещ и нетърпелив.

— Достатъчно, по дяволите — Калън се изправи на крака, взирайки се във всички тях. Тайбър и Танер бяха поставили Даун зад себе си и сега стояха срещу Дейън, с оголени зъби и гневни изражения.

— Те само ръмжат — въздъхна Шера. — Но няма да идат по-нататък.

— Не трябва да стигаме толкова далеч — обърна се към нея Калън сърдито. — Това ли правите докато аз се опитвам да разкарам войниците на Съвета далеч от дома ни? Биете се помежду си?

— Само когато се опита да поеме командването — избухна Танер. — Ти си оставил Тайбър да отговаря, Дейън няма право да ни нарежда, нито на Даун или Шера.

— Той излиза извън контрол, Калън — гласът на Тайбър беше по-малко яростен, но потенциалът му вибрираше точно под повърхността. Породата на ягуара, която бе примесена с неговата ДНК, можеше да бъде спокойна и търпелива, или зверски агресивна.

— Дейън? — обърна се към него Калън с твърд глас.

Дейън поклати глава.

— Ние не сме нормални — сега той изглеждаше по-смирен. — Лудост е да се преструваме, че сме.

— Никой от нас не претендира, че сме нормални — Калън прокара пръсти през косата си от безсилие. — Върви си вкъщи. Виж

дали можеш да намериш търпението си преди утре вечер. Искам ти и Тайбър да патрулирате на хребета. Не можем да свалим гарда, особено сега.

Останалите въздъхнаха и кимнаха, Дейън леко изрази съгласието си, преди да се обърне и да излезе от стаята.

— Даун? — младата жена зад Тайбър и Танер сякаш все още се страхуваше. — Излез напред, сестричке. Защо си изплашена още? — *защото сенките и спомените я разкъсваха и я измъчваха.* Той добре знаеше това.

Момичето се отмести от сигурността на другите двама мъже, погледвайки назад към Тайбър, сякаш той й вдъхваше увереност.

— Дейън се опитва да я принуди да се присъедини към него — каза Шера, като започна да помага на Док да пакетира припасите им. — Желанието му към нея я плаши.

Даун пребледня. Калън изпусна една уморена въздишка. Имаше дни, през които се питаше дали ще запазят разсъдъка си.

— Вземи я у дома със себе си, Шера — нареди Калън. — Не искам да я оставям сама.

Той пренебрегна изненадания, изпълнен с благодарност, поглед на Даун.

— Нека да стои там — продължи мъжът. — Ръцете ми са заети с това да държа г-ца Тайлър надалеч. Нямам нужда от други тревоги.

* * *

— Успех — каза докторът, докато изучаваше една страница от дебелия бележник, който бе откраднал от лабораторията преди години.

— Какво откри? — намръщи се Калън и се приближи.

Джейкъб Мартин клатеше глава тревожно, а набразденото му лице се сбръчка от намръщването, когато прочете информацията, която бе открил.

— Имало е подобен случай с първия създаден Лъв, около десет години преди теб. Той е бил държан на друго място. Случило се е с една жена, учен всъщност — той обърна разтревожените си очи към него, — това не засяга само теб, Калън, а и жената. Двамата сте, така да се каже, в „период на разгонване“.

— „Период на разгонване“? — повтори Калън предпазливо.

— Трябва да съм го пропуснал, защото никога преди не си показвал тези симптоми — ученият поклати глава объркано. — Това е само една малка бележка, всъщност. Лъвът и жената са били унищожени, така че не са направени изследвания относно явлението. Но необичайните сексуални потребности, възбудени състояния, повишена чувствителност, способността да долови миризмата на възбудата на женската, всичко е отбелязано. Ученият го е нарекъл „период на разгонване“, състояние, подобно на това при котките.

Калън седна, въздишайки примирено.

— Това означава, че без тестове няма как да разберем какво ще се случи — каза той уморено.

Доктор Мартин поклати глава.

— Споменава се, че няколко учени са искали да го изучават, да разберат дали Лъвът може да се размножава с жената, но тези, които отговарят за проекта, нямало да позволят. Унищожили двойката.

Калън подпря лакти на краката си, а ръцете му увиснаха между коленете, когато наведе глава, треперещ от ужас. Решенията за живота и смъртта се вземаха толкова лесно в ада, в който бяха създадени.

— Някой трябва да държи под око жената. Имам нужда от тези изследвания, Калън — предупреди го докторът. — Трябва да следим процеса, защото след това ще се случи и с останалите. А и не знаем дали има някаква опасност заради това.

Калън се чудеше дали е възможно нощта да стане по-лоша.

— Трябва да я следиш, Кал — предупреди го Шера. — Или остави един от нас да го прави.

— Аз ще го направя — изръмжа той, не искаше никой от останалите мъже около нея. — Аз съм като в капан. Док, стойте с Шера тук засега. Ще се свържа с вас, ако тя все още е... — той повдигна рамене.

— Разгонена? — засмя се предизвикателно Шера.

— Възбудена! Ще ви уведомя кога можете да тръгнете.

* * *

Меринъс беше възбудена. Лежеше в спалния чувал в палатката си гола, тялото ѝ блестеше от влага, трепереше и пулсираше от треската на страстта. Ръцете ѝ обхванаха гърдите, пръстите притиснаха твърдите зърна и тя не успя да сдържи стона си. Чувстваше се толкова добре. Почти толкова, колкото когато я докосваше Калън. Завъртя малките пъпки между пръстите си, отмятайки глава назад. Гърдите ѝ бяха толкова набъбнали, толкова чувствителни, че бяха почти болезнени.

Кожата ѝ тръпнеше. Едната ѝ ръка се придвижи по влажните очертания на плоския корем към гладката плът между бедрата ѝ. Хлъзгава, влажна топлина посрещна пръстите ѝ. Клиторът ѝ пулсираше. Меринъс трепереше от усещането пронизало я при докосването на малката твърда пъпка. Желанието надвисна над тялото ѝ като електрическо напрежение. Гладно. Унищожително. Тя искаше, нуждаеше се от Калън.

Призна пред себе си, че е изпаднала в ужасна беда. Някак си, по някакъв начин, той я бе накарал да обезумее от докосването му, от целувката. Тази целувка бе толкова гореща, пикантна. Вкусът на устата му остана в нейната, карайки я да копнее за още.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по влажната цепка на влагалището ѝ. Бедрата ѝ се стегнаха, започнаха да треперят. Тя се изви и изохка. Пръстите ѝ стиснаха едното зърно, подръпнаха го, докато тя стенеше, стенеше... Бедрата ѝ се извиваха срещу ръката, която кръжеше около клитора. О, това усещане беше хубаво. Но не толкова, колкото Калън би я накарал да се почувства. Искаше да почувства смучещата му устата върху малката твърда пъпка, да я погали с езика си както бе направил със зърната ѝ.

Меринъс се задъхваше. Спомни си влажната топлина на устата му. Пръстите ѝ се раздвижиха по-смело върху клитора и един стон се откъсна от гърлото ѝ, когато топлината набъбна в нея, около нея. Тя гореше. Умираще. Какво ѝ бе сторил той?

— Калън — прошепна треперещо името му.

Ако не беше толкова разгорещена, щеше да се разсмее. Ако желанието, бликащо в тялото ѝ, не беше толкова интензивно, толкова изгарящо.

Запита се къде ли е той. Сигурно нямаше представа какво става с нея?

Беше ли това наказанието му за дързостта ѝ, задето бе дошла тук и се опитваше да го привлече към обществото?

Самозадоволяването не подейства. Дишайки тежко, Меринъс усмири пръстите върху плътта си. Нямаше да стигне до оргазъм, не и по начина, по който го правеше. По дяволите, знаеше, че трябваше да си купи онази проклета книга за мастурбация. Но не, тя бе убедена, че може да си намери някой мургав, мускулест бог, който да се погрижи за това. Сега беше тук, в средата на нищото, толкова възбудена, че изгаряше жива, и нямаше никакъв мускулест мъжкар, който да потуши огъня.

— По дяволите — Меринъс се отпусна в спалния чувал, сълзи на разочарование напиха в очите ѝ. — Когато го открия, ще го убия. Ще позволя на Кейн да го кастрира. Ще пръсна топките му с пистолета си.

Младата жена изпъшка, обърна се на една страна, дишайки тежко. Можеше да премине през това. Издиша силно, в опит да възвърне малко от контрола си. Можеше да го направи, мислеше си тя. Наистина можеше да го направи до утре, тогава щеше да отиде в този дяволски гараж и г-н Калън Лайънс, невероятното момче-котка, щеше да се погрижи за този проклет проблем по едни или друг начин.

ГЛАВА 9

— Шера, ела тук ако искаш да вземеш тези проби — гласът на Калън беше тих, можеше да почувства и чуе ръмженето, зараждащо се в гърдите му. „Периодът на разгонване“ се надигаше в него, но той знаеше, че Меринъс се измъчва от това. Можеше да чуе задъханите й стонове, да подуши топлината й.

— По дяволите, Кал, доведи я в колибата — възрази яростно Шера. — Палатката не е най-романтичното място. И със сигурност не е най-доброто място за взимане на проби.

— Ако я докосна, ще изгубя контрол — прошепна Калън.

Признанието отне всичките му сили. Не можеше да я докосне, не можеше да се доближи до нея. Шера замълча, а тишината легна мрачна и напрегната.

— Добре, оттегляме се. Ще отидем там и ще я вземем. Ти стой извън обсега й, Калън. Нуждаем се от проби от кръв и слюнка, преди да я докоснеш отново.

— Тогава по-добре ела тук бързо. Ако още веднъж заплаши да ме кастрира, всички залози падат.

Калън затвори мобилния си телефон и се премести по-далеч от лагера на Меринъс. Не можеше да понася стоновите й. Уханието й го подлудяваше. Ръцете му се свиха в юмруци, а тялото му се напрегна от желание. Можеше да усети пламтенето на малката издатина под главичката на члена си. Шип^[1]. Той знаеше, че е там. Беше го виждал безброй пъти, но никога, през всичките тези години, когато бе правил секс, шипът не се бе събуждал за живот.

Сега туптеше. Пулсираше за свой собствен живот, а почти непоносимото му подуване беше искащо само по себе си.

Колко дълго щеше да чака, Калън не бе сигурен. Времето се отмерваше с всеки трепет на пениса му, с ритъма на кръвта във вените му, със страстта, която сякаш нарастваше постоянно.

— Хей, братле — Тайбър клекна до него, докато Даун и Шера се придвижваха бързо към палатката. — Кажи ми какво да правя.

— Намери лекарство — той направи гримаса с дрезгав смях. — Говорим за голямо усложнение тук, Тайбър. Дотогава, ти и Танер разузнавайте из района, за да сме сигурни, че нямаме зрители. Аз ще последвам Даун и Шера веднага след като изведат Меринъс от палатката и я поведат към къщата.

Тайбър кимна. Плесна Калън по рамото, един жест на привързаност, който използваша, след това се отдалечи бързо. Калън се облегна на камъка зад себе си и въздъхна тежко. По дяволите. Твърде сложно.

* * *

— Меринъс, аз съм приятелка на Калън. Мога ли да вляза? — женският глас беше мек и невероятно нежен.

Меринъс рязко се изправи в седнало положение, придърпа спалния чувал върху гърдите си и се взря в затворения с цип вход.

— Къде е това мръсно копеле? — изруга тя гневно, протегна се и издърпа ципа яростно. — Ще го убия.

Две жени бяха застанали пред палатката и я гледаха с любопитство.

— Меринъс, трябва да се облечеш и да дойдеш в дома на Калън. Нашият доктор чака там.

— Има ли лекарство? — тя присви очи към тях.

— Горедолу — блондинката направи гримаса. — Облечи се и ще ти обясним всичко по пътя.

— Не знам дали ще мога да вървя — отвърна тя, и гневът отново се надигна в нея. — Каквото и да е това, което ми е причини той, не е приятно.

— Калън е в малко по-добра форма в този момент. Името ми е Шера, а това е сестра ми, Даун. Ще ти помогнем да се облечеш. Джипът ми е много близо, така че не трябва да ходиш надалеч.

Докато Шера говореше, Даун издърпа чифт светли къси панталони от раницата и широка риза без ръкави.

— Хубаво, с широките дрехи би трябвало да е по-добре — Шера ги взе и ги подаде на Меринъс. — Имаш ли нужда от помощ за обличането?

— Не — Меринъс стисна плата в ръка.

За да свали дрехите си, имаше причина, и те би трябвало да я знаят, нали? Въздъхна раздразнено, стисна зъби и се облече бързо.

Движението ѝ причиняваше неудобство. Но в този момент и с дишането беше така. Не че болеше. Удоволствието просто беше толкова интензивно, че ѝ беше непосилно да сдържи стона си, когато меката памучна материя падна върху гърдите ѝ, и погали зърната.

— О, Господи, ще го убия! — промърмори тя, изчервявайки се от срам.

— Имаш разрешението ми — Шера разкопча ципа на входа и излезе от палатката. — Можеш ли да вървиш? Доведохме един приятел в случай, че не можеш.

Меринъс поклати глава, сега смущението пламна по цялото ѝ тяло.

— Мога да вървя. Нека само да побързаме да отидем там.

За нейна радост, Шера беше права. Джипът беше много по-близо до палатката, отколкото разстоянието, което Меринъс би могла да извърви. Автомобилът още работеше, климатика също.

— Дръж се и ще побързаме — обеща ѝ Шера, скачайки на шофьорското място.

О, това не беше справедливо. Меринъс почувства пропълзяване на удоволствие по гръбначния си стълб, докато подскачаха по камъните и коловозите. Младата жена затвори очи, стиснала здраво стоманения лост до себе си и ръба на седалката. Всяко раздрусване на тялото само усилваше възбудата бушуваща в нея.

— Определено тази история трябва да се напише. Как наричате това, между другото? — попита Меринъс. — Чувстваме се ужасно възбудени.

— Близко си — Шера я стрелна със загрижен поглед. — Нарича се „период на разгонване“. Дори не знаехме, че съществува до тази вечер. Не разполагаме с много данни за него. Случвало се е само веднъж, преди ние да се родим.

Не отне много време думите да достигнат до съзнанието ѝ.

— Ние? — обърна се към нея шокирано. — Има още като Калън?

Шера кимна, като продължаваше да гледа неравния път, по който се движеха.

— Има още петима като Кал. Трима мъже, Даун и аз. Данните за съществуването ни бяха унищожени в лабораторията. Останаха само файловете за Калън. За щастие, учените се опитали да прецакат своите работодатели и не са казали за своите малки експерименти с останалата част от нас.

В гласа на жената имаше огорчение и гняв, не че Меринъс я винеше. Можеше само да си представя ужасите, които са преживели там двете млади жени.

— Значи, вие имате собствен лекар, така ли? — тя се задъха, когато подскочиха през поредица от коловози. О, Боже! Затвори очи. Ако скоро не достигнеш оргазъм, щеше да изгори жива.

— Единственият останал учен. Той ни помагаше в лабораториите, след това ни помогна да избягаме. Бди над нас, грижи се всичко с нас да е наред физически. Понякога и психически — Шера вдигна рамене. — Той е добър човек. Доста възрастен вече, но все пак добър.

— О, по дяволите, Шера, внимавай с тези неравности — Меринъс въздъхна печално, когато жената увеличи скоростта по неравния път. — О, Боже, умирам тук.

— Съжалявам, Меринъс, наистина трябва да бързаме — Блейзъра се изстреля напред.

Въпреки че калният път бе тесен и се спуснаха стръмно по склона, жената караше с невероятна скорост, и те постепенно се изкачваха по почти непроходимия път.

— Не сме далеч — обеща Шера, когато достигнаха върха, след това направи завой и започна да се спуска по друг стръмен склон. — Само още няколко минути.

Още веднъж направи остър завой и пое право нагоре по средата на широка река, която течеше през две планини. Няколко мили по-нагоре, отново направиха завой към покрит с чакъл път, който водеше към голяма, груба дървена колиба. Нищо чудно, че не можеше да намери пътя, помисли си Меринъс. Нямаше път.

— Вкарай я в гаража — каза Даун от задната седалка. — Трябва да я заведем долу.

— Док има малка лаборатория под колибата, в една пещера, която открихме, когато дойдохме за пръв път. Сухите, прохладни условия са идеални за неговата работа.

Превозното средство подскочи и влетя в гаража от едната страна на постройката, след което спря рязко.

— Хайде. Калън ще бъде тук до една минута, а аз искам да си на безопасно разстояние, когато той се покаже — Шера я поведе към врата, която водеше към прохладно стълбище.

— Мислех, че целта ще бъде да стоя близо до Калън — въздъхна Меринъс. — Не ми харесва това, Шера.

— Е, дай време на Калън и ще започне да ти харесва още по-малко — засмя се Шера. — Той е деспотичен и арогантен. Ние го обичаме, но е същински ад за нервите.

— А какво ще кажеш за леглото? — Меринъс следваше слабо осветеното стълбище близо до Шера, когато свиха и достигнаха до голяма открита пещера.

Каменното помещение бе ярко осветено, с множество маси, компютри, блестящи светлини и сложни машини.

— Къде е Франкенщайн? — въздъхна тя, спря и започна да се визира наоколо учудено.

— Казах ти, на път е — в гласа на Шера прозвуча смях. — Хайде, срещни се с Док и ще вземем пробите, които ни трябва.

Проби. Проби от кръв, слюнка, дори проба от вагината ѝ. Меринъс лежеше на равното легло, покрита с чаршаф, а тялото ѝ беше влажно от пот. Шера, Даун и възрастният лекар се движеха около нея непрекъснато. Дори потта ѝ бе изследвана. Не беше удобно, но в сравнение с бушуващата страст, вибрираща в нея, това не я притесни.

— Добре, сега съм готова за антидота — заяви Меринъс, когато започна да усеща дълбоките, силни контракции в утробата си, съвпадащи със силното пулсиране, което атакува вагината ѝ. — Време е да се направи нещо.

Доктор Мартин се наведе над сложен микроскоп, а компютрите и джаджите започнаха да бръмчат, когато натисна няколко команди на клавиатурата, вдигна глава и провери показанията. Въздъхна, клатейки глава.

— Док? — Шера застана до него и се зачете в показанията на екрана на своя компютър.

— Разгонване — промърмори той, като прокара ръка през оредялата си сива коса, поглеждайки към Шера. — Виж резултатите от комбинирането на неговата сперма с нейните вагинални секрети.

— Добре, сега е време да обясните и на Меринъс — тя чу колебанието в собствения си глас и осъзна, че не може да овладее страха, който изпитва.

Какво всъщност знаеше тя за тези хора? Те можеха да бъдат опасни. И това да се окаже част от сложна демонстрация на техни собствени експерименти. Меринъс усети тялото си да трепери, не само от похот, но и от безпокойство.

— Всичко е наред, Меринъс — увери я Даун, гласът ѝ бе мек и колеблив. — Никой няма да те нарани. Сигурна съм, че Док и Шера почти са приключили.

Меринъс погледна нагоре към другата жена, виждайки симпатия, както и сенки от кошмари и болка в тъмните очи с цвят на уиски.

— Мисля, че е време да се обадя на „Невероятната седморка“ — прошепна тя, мислейки за братята си. Те щяха да оправят всичко. — Братята ми — обясни на обърканата Даун. — Те сериозно ще се ядосат. Този път наистина оплесках нещата.

Кейн, този упорит задник, щеше да ѝ крещи и да вика, след това вероятно щеше да убие Калън. Може би това не би било най-умният подход, поне не и докато този проблем с хормоните ѝ не бъдеше разрешен.

— Други проби от семенна течност реагират ли на секретите? — чу тя Шера да пита доктора.

О, Боже, това беше лошо. Те щяха да комбинират пробите, взети от тялото ѝ с тези на други мъже. Меринъс стисна зъби.

— Достатъчно — тя не дочака отговора на лекаря. — Дайте ми телефон. Време е да се обадя у дома.

— Меринъс, наистина всичко е наред — Даун се наведе напред, сърцевидното ѝ лице беше загрижено, когато Шера и доктор Мартин се обърнаха към нея. — Още малко и приключваме.

Меринъс седна на леглото. Имаше намерение да стане, да се облече и да си тръгне. Тогава тялото ѝ изтръпна, вагината ѝ се сви и свиреп удар от невероятно желание разтърси тялото ѝ, като изтръгна стон от гърлото ѝ.

— Това е лошо — проплака тя, присвивайки се с ръце на корема. — О, Боже, това е лошо. Време е да се прибера вкъщи.

— Меринъс — Шера се втурна към нея, из пещерата отекнаха пиукане и звънене, когато машините, прикрепени към тялото ѝ,

посредством електроди, започнаха да се изключват. — Само минутка...

— Времето свърши — Калън стоеше на входа на импровизираната лаборатория, косата му падаше върху голите му рамене, златистите му очи блестяха от желание.

Меринъс ахна, когато той тръгна към нея. Трябваше да го докосне, трябваше да го има до себе си. Той изглеждаше голям и твърд, и толкова разгорещен. В нея нямаше капка колебание, когато той се протегна и я повдигна от лабораторното легло.

Тя простена, щом горещата му кожа се докосна до нейната. Ръцете му я вдигнаха до гърдите му, а Калън се обърна и прекоси помещението. Чаршафът се влачеше по пода и се триеше се в кожата ѝ, свличайки се бавно.

— Боли ли те? — тя не можеше да отдели устни от гърдите му. Трябваше да го вкуси. Да ухапе твърдите мускули, да оближе малките му рани, докато тялото му потръпваше.

— Проклет да съм, ако знам — изръмжа Калън. Звукът се търкулна от гърдите му, дълбок, хищен звук, който я накара да потръпне от удоволствие. — И е твърде късно да се притесняваме за това.

---

[1] Шип — върхът на котешкия полов орган е осеян с рогови шипчета, които се оформят окончателно при достигане на полова зрелост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Калън я пренесе през тъмната къща, стъпките му бяха бързи и широки, докато преминаваше през голямата кухня, скромно обзаведената всекидневна, а след това и през дългия коридор. Направи завой към една врата, мина през нея, затвори я с ритник след себе си и се насочи към широкото легло до насрещната стена.

Меринъс нямаше време да реагира, но Калън дори и не си помисли да я накара да го моли. В мига, в който гърба ѝ се докосна до матрака, той се наведе над нея. Устните му се впиха в нейните, езикът му нахлу в устата ѝ мощно.

Вкусът му бе прекрасен. Езикът ѝ се преплете с неговия нетърпеливо, пикантният вкус на устата му облекчи невероятната болка от страстта, завладяла тялото ѝ. Като наркоман в първите секунди на насладата, тялото ѝ започна да се отпуска, жестоките контракции в корема ѝ намаляха. Меринъс се възползва от възможността. Ръцете ѝ сграбчиха косата му, задържайки го до себе си, докато устата му я поглъщаше. Устните и езикът му се свързаха с нейните, силно и гладно, а отговорът ѝ бе да го придърпа по-близо, насърчавайки го да задълбочи целувката.

Ръцете му се обвиха около нея, ноктите му преминаха по гърба ѝ, когато тя се изви срещу му, голото ѝ тяло се притисна по-близо, отчаяно копнеещо да се слее в едно с неговото. Твърдите му гърди, покрити с тънки златисти косъмчета, потриваха в зърната ѝ, дразнейки ги почти до болка. Мощните му бедра разделиха нейните, ръката му се премести от гърба и улови гърдата ѝ, без да спира да я целува.

Ближеше устните ѝ, хапеше ги, поемаше езика ѝ в устата си, смучеше го, преди да я подкани да направи същото. Да поеме още от невероятния му вкус. Меринъс се изви по-близо, голата плът на женствеността ѝ потрепваше конвулсивно срещу изгарящата топлина на ерекцията му.

— Толкова е хубаво — прошепна той срещу устните ѝ, ръмжейки от наслада, по начин, който отекна от гърдите му и я накара да

потръпне. — Целувката ти, вкусът ти, са прекрасни.

— Тогава опитай още — изпъшка тя, а главата ѝ се изви назад, когато грубият грапав език погали шията ѝ.

О, това беше приятно. Наистина приятно. Горещ, с нежно триене, което я накара да се задъха, когато той бавно се премести към гърдите ѝ.

— Не ме дразни — помоли тя, извивайки се в плен на еротичната топлина, която я изгаряше жива. — Вземи ме, Калън. Не мога да издържа повече.

— Искам първо да те вкуса — изрече той, а езикът му ближеше гърдите ѝ, устните му я захапваха еротично. — Искам да заровя устата си в твоята сърцевина, Меринъс. Уханието на възбудата ти ме кара да умирам от глад за теб.

Придвижи устни към корема ѝ, галейки я по пътя си към разтворените ѝ бедра. Младата жена почти изкрещя, когато пръстите му, дълги и горещи, навлязоха в тясната, влажна цепка на женствеността ѝ. Отвори очи и видя гримасата му на удоволствие, суровата страст преобразяваше лицето му. Тогава с учудване проследи с поглед как той повдига ръката си и я поднася към устата си.

Пръстите му блестяха от влагата на тялото ѝ. Меринъс изскимтя, когато Калън ги пое в устата си, а очите му потъмняха от екстаз, когато я вкуси. Миглите му се снижиха, натежали от страст, устните му бяха пълни, лицето напрегнато, изопнато от копнежа, който нарастваше в тялото му.

— Вкусът ти е деликатен като пролет и зноен като лято — дрезгавият му шепот звучеше измъчено. — Никога не съм опитвал нещо толкова прекрасно, Меринъс.

— О, по дяволите. Обичаш да говориш — простена тя. — Боже, никога не съм понасяла това във филмите. Това е твърде секси, Калън.

Мъжът се усмихна, извивайки, леко устните си.

— Искам да разбереш колко топло и сладко е тялото ти, Меринъс — каза той неясно, навеждайки се ниско над нея. — Искам да ти кажа, как ще оближа сладката ти сърцевина, как ще изпия нежната влага на тялото ти.

Бедрата ѝ се разтрепериха от дрезгавото ръмжене в гласа му, както и от самите думи.

— Помоли ме да те вкуса — заповяда той грубо. — Изречи думите заради мен, Меринъс.

— О, Господи! — очите ѝ се разшириха, когато лицето му се наведе към отчаяната, болезнена част от тялото ѝ.

Калън я наблюдаваше възбудено, очите му блестяха, диви, пламтящи.

— Изречи думите заради мен — повтори той. — Дай ми позволенията си да те погълна.

Меринъс облиза устни и се задъха, когато Калън разтвори краката ѝ, а пръстите му едва докосваха влажната блестяща плът.

— Да — простена тя трепереща, отчаяна за докосването му. — Вкуси ме, Калън. Моля те, оближи ме. Оближи ме сега... — главата ѝ падна назад и силна тръпка избухна в тялото ѝ.

Езикът му се плъзна по цепката на женствеността ѝ отдолу нагоре. Бавно, плъзгащо, еротично грапаво и толкова горещо, че Меринъс почувства плътта ѝ да се разтапя. Твърдите му ръце приковаваха бедрата ѝ и ги задържаха разтворени, макар тя да искаше да ги стегне около главата му.

— Ммм — ниският стон на наслада завибрира върху клитора ѝ. Тя усети как малката пъпка пулсира, умолява.

Меринъс се задъха, докато Калън я ближеше, езикът му се потопи в тесния вход, въртеше се, събираше още и още от вкуса ѝ, горещото му ръмжене на удоволствие отекваше през тялото ѝ.

Младата жена напълно изгуби способността си да разсъждава. Можеше единствено да почувства нарастването на усещанията, кожата ѝ тръпнеше, напрежението в клитора ѝ се увеличаваше, докато той кръжеше около него, върху него, и го всмукваше нежно в устата си.

— О, да, смучи ме — шокиращите думи, които изригнаха от устата ѝ, бяха леко неясни, заради мъглата, която я обгръщаше и се просмукваше в нея, докато той пиеше от плътта ѝ. — О, да, Калън. Да. Точно така — сега почти крещеше, а той всмукваше клитора ѝ по-дълбоко и по-силно. — Моля те. Ох, моля те...

Надигаше се в нея. Тялото ѝ неволно се изпъна, всяка кост и мускул се протягаше към устата му, към горещото докосване на устните му, към влажния му език. Това я убиваше, измъчваше я с удоволствие, което се издигаше, нарастваше. Меринъс едва можеше да усети сърцето си, борещо се да се справи с нуждата, която възбудата ѝ

запращаше върху него. То биеше бързо и силно, една наслада бликаше през вените ѝ. Тогава един твърд мъжки пръст се плъзна в меките гънки на кожата ѝ. Устата му засмука клитора по-бързо, пръста се вмъкна вътре в нея, изпълни я, изгори я.

Меринъс чу вика си, когато избухна в пламъка на удоволствието. Отчаяно, силно, бедрата ѝ се разтресоха и почувства, че умира. Кулминацията ѝ бе като приливна вълна, втурна се през нея, подхвърляше тялото ѝ, разтърсваше го, вибрираше през него, погубваше я, докато тя държеше здраво косата на Кал, молейки се за някаква котва, която да я задържи на земята. Вълната на насладата ѝ беше безкрайна. Горещото пулсиращо освобождение свиваше мускулите на влагалището ѝ, карайки го да се стегне около пръста му, намокри ръката и бедрата му, с прилив от течност, което по всяко друго време би я ужасило.

Тогава устата му я покри, поглъщайки стоновете, езикът му проникна във влагалището, предизвиквайки отново удоволствие, а грапавата му структура раздразни чувствителната плът.

— Първо ще те чукам — изръмжа той. Тялото му се премести, а ръцете му я повдигнаха, докато дебелата главичка на члена му застана пред входа на влагалището ѝ. — Ще те чукам, докато не започнеш да крещиш отново, Меринъс. Отново и отново. Крещи за мен, бейби.

Тя изкрещя. Един силен тласък погребва дебелата, стоманено твърда ерекция дълбоко в нея. Меринъс усети как тестисите му се плеснаха в задните ѝ части, видя как суровото му лице се преобрази в гримаса на несравнимо удоволствие, очите му бяха затворени, тялото извито, стегнато, напрегнато.

* * *

Калън се бореше за въздух, за контрол. Тя беше толкова стегната и гореща, мускулите ѝ го обхващаха като хлъзгав, кадифен юмрук. Контрол. Той трябваше да се бори да се овладее. Можеше да контролира разразилата се страст, пулсираща в него, настояваща за силна, бурна езда. Меринъс се извиваше под него, а бедрата ѝ трепереха, привличайки го все по-навътре в топлата си женственост, поглъщайки го изцяло.

Стискайки зъби, Кал започна да се движи бавно, искаше да изкрещи от невероятното удоволствие от триенето на нейната плът в неговата. Пенисът му беше толкова чувствителен, че бе почти непоносимо. Можеше да почувства малкия шип — като издатина, излизаща от главичката на члена му, как бавно се показва от скривалището си. Калън започна да се моли. Молеше се на Бог, да му помогне, да не я нарани. Да не позволи на някога пасивната част от пениса му — малката, извита твърда издатина — да я нарани. Защото по никакъв начин не можеше да му попречи.

Тя се гърчеше под него, борейки се за въздух, тялото ѝ бе влажно от пот, женският ѝ нектар покриваше вътрешната част на бедрата ѝ, също и неговите. Той проникваше дълбоко в недрата ѝ, стенойки при всеки тласък, в който стегнатата топлина го притискаше, чувствителната подутина на шипа дразнеше деликатната ѝ плът, подлудявайки го от удоволствието, което заливаше тялото му.

Калън стисна зъби срещу усещанията, като подпря тялото си върху нейното. Тя трепереше под него, главата ѝ се мяташе върху чаршафите, извиваше се отчаяно, молейки го за освобождение.

— Калън! — изпъшка Меринъс, ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, а ноктите ѝ се забиха в кожата му.

Новото усещане го накара да изръмжи високо, изненадвайки го. Калън усети набъбването на члена си, пулсирането му. Заби се в нея по-силно, по-дълбоко, едната му ръка обхвана бедрото ѝ, за да я задържи неподвижна, другата се мушна под раменете, повдигайки гърдите ѝ към гладната си уста. Той просто не можеше да ѝ се насити. Зърното ѝ бе твърдо и сочно, хватката около пениса му се затягаше всеки път, когато го подръпнеше.

Меринъс беше близо до кулминацията. Толкова дяволски близо. Той също. Калън можеше да почувства горещите бели пръсти на пламъка да се придвижват надолу по гръбнака му, набъбването на шипа, удължаването на малката твърда ципа. Тогава целият ад се разтвори. Той се тласна вътре в нея силно, дълбоко, и когато почувства пълното удължаване на ципата, усети дразненето, което тя предизвикваше по копринената плът на стените на влагилицето, в областта на неуловимата G-точка. Шипът се настани там, карайки тласъците му да станат по-силни и резки, а страхът да не я разкъса, да я нарани го убиваше. Но удоволствието! Удоволствието беше различно

от всичко, което някога бе изпитвал. Обвиваше се около върха на ерекцията му, като малки пръсти от рая. Шипът, от който толкова се боеше през всичките тези години, унищожи чувството му за равновесие. Калън можеше да го усети как се движи, как гали чувствителното място, на което се бе настанил. Всяко движение караше Меринъс да вика, да трепери, да се стяга, и в същия миг Калън чу вика й. Тялото й се изви, очите й се разшириха, вираше се в него със замаяна, дива жажда, секунда преди оргазмът да я връхлети. Тя се стегна около него, действието я направи толкова тясна и гореща, че той не можеше да направи нищо друго, освен да я последва. Гърленото ръмжене, когато почувства необичайно интензивната еякулация, го шокира.

Тя дишаше затруднено, сега плачеше, главата й се мятеше от крайната степен на удоволствие. Най-сетне Калън усети как малката издутина спада, позволявайки му да се изтегли от тялото й.

Меринъс още трепереше. Бузите й бяха мокри от пот и сълзи, докато се бореше за въздух. Гърдите й бяха подути, зърната й твърди малки връхчета, които не се отпуснаха след кулминацията й.

— Меринъс — прошепна той нежно, освободи я от прегръдките си и легна до нея. Ръката му погали влажния й гръб. — Не плачи повече, бейби. Не мисля, че мога да го понеса.

Дъхът й секна. Едната й ръка притисна гърба му, а другата се обви около врата му.

— Причиних ли ти болка? — той се ужаси, че може да го е направил, а да не е забелязал.

Тя поклати глава срещу гърдите му. Едно леко движение на езика й погали кожата му. Калън пое дълбоко и внимателно дъх след тази малка ласка. Все още беше твърд, лесно можеше да я вземе отново, но се страхуваше за нея.

Тя беше девствена, а когато проникна в деликатното й тяло, бе проявил твърде малко нежност.

Меринъс прошепна нещо в гърдите му.

— Какво? — той се отдръпна леко назад и се взря в замаяните й тъжни очи. — Какво каза?

— Имам нужда от теб отново — една сълза се плъзна по бузата й. — Имам нужда от още, Калън.

Тя беше изтощена. Калън можеше да го види в изражението ѝ, в очите ѝ, можеше да го чуе в гласа ѝ. Тя беше засрамена, притеснена и изплашена от съкрушителните усещания, които бяха контролирали тялото ѝ.

— Шшт, не плачи, бейби. Трябва само да поискаш — той се усмихна леко, палците му изтриха сълзите от очите ѝ.

Меринъс бе толкова уморена, че това го притесни, но не можеше да отхвърли желанието ѝ, не и когато то беше и негово. Калън я обърна на една страна, повдигна крака ѝ над своя и изви задните ѝ части към себе си.

— Ще го направим по-бавно — обеща той. — Знам, че си изтощена.

Тя поклати глава, задъхана, стенеща, когато пенисът му навлезе отново в нея и я разтегна, плъзгайки се дълбоко. Стегнатата прегръдка го накара да стисне зъби от подновената наслада.

— Усещам те толкова добре — промърмори той в ухото ѝ, пръстите му намериха набъбналата пъпка на клитора ѝ и започнаха да я масажират нежно. — Толкова тясна и гореща около мен, Меринъс. Различно от всичко, което познавам.

— Ние сме дрогирани, затова — изпъшка тя. — Ти ни упояваш, Калън.

— Тогава ще остана завинаги упоен — той захапа меката част на ухото ѝ, обичаше рязкото ѝ поемане на дъх, начина, по който се притиска назад към него. — Няма удоволствие на този свят толкова приятно, колкото усещането на твоята вагина, обвита около мен.

— О, Господи, защо направи това да звучи толкова секси? — простена тя, стягайки се около него, трепереща от усещането на устните му по шията си.

— Защото е секси — увери я усмихнато. Облиза нежната кожа точно под ухото ѝ, обичаше малките въздишки, които тя издаваше. — Секси, еротично и горещо като ада — той се тласна по-силно в стегнатата ножница, стискайки зъби от удоволствие.

— Ще се погубим един друг, преди желанието да си отиде — задъха се тя. — Калън! — извика, когато усети тръпките, преминаващи през тялото ѝ.

Той също го почувства, шипът се появи отново, като ласка върху стегнатите ѝ мускули.

— Боли ли те, Меринъс? — Калън се измъчваше, ужасен, че е постъпил неправилно, и че тя страда въпреки нуждата си. — Кажи ми ако те боли. Ще се опитам да спра.

Той зарови лице във влажната ѝ коса. Господ да му е на помощ, ако ѝ причиняваше болка. Господ да им е на помощ и на двамата.

— Какво има? — изпъшка тя, когато тласъците му станаха потвърди и дълбоки.

Калън не можеше да го контролира. Бедрата му започнаха да тласкат пениса му по-силно, изключителната чувствителност на шипа правеше насладата толкова дяволски прекрасна, че му се искаше да започне да вие.

— Боли ли те? — попита той отново, стискайки зъби, борейки се да се овладее.

— Не — извика Меринъс, ръката ѝ улови движещите се бедра. — Ох, още. Искam още.

Калън я обърна по корем и се премести зад нея. Сега инстинктът го ръководеше, ритъмът на желанието взе връх над разума. Разтвори широко бедрата ѝ и се притисна към задните ѝ части, усети как скротума му се стегна в основата на члена, щом потъна дълбоко и решително в нея. Главата му се наклони, зъбите му захапаха чувствителното място между рамото и шията ѝ. Меринъс изкрещя от удоволствие. И беше удоволствие. Тя умоляваше за още, прикована от твърдото му тяло, от движещите се бедра, от острите зъби, които я държаха неподвижно за нахлуването му.

Той беше животното, от което винаги се бе страхувал. Дълбоко в съзнанието си, Калън беше ужасен от собствените си действия, но беше безпомощен пред лицето на разгонването, което вземаше връх над него. Шипът беше само наполовина изправен, чувствителен, плъзгаше се по тесните стени на влагалището и гладката плът. Това беше повече, отколкото би могъл да понесе. Не можеше да се контролира повече.

Примитивно и гърлено, неговото ръмжене изискваше капитулацията ѝ, и подчинението ѝ, докато нахлуваше вътре в нея отново и отново. Меринъс крещеше, тялото ѝ беше напрегнато, обтегнато, отчаяно. Шипът достигна пълната си дължина, остърга я и тя изкрещя, а мускулите ѝ се стегнаха около ерекцията му, докато оргазмът я помете отново. Калън се потопи дълбоко и собствената му

кулминация го разтърси. Сега ръмжеше непрекъснато, нещо тътнеше в гърдите му, когато той усети силното бликване на спермата вътре в нея, изгарящата прегръдка на мускулите ѝ, плисването на нейното собствено освобождение.

Меринъс стоеше неподвижно. Бавно вътрешните ѝ мускули се отпуснаха и Калън усети как собствената му ерекция започва да спада. Тялото ѝ омекна и се отпусна. Той знаеше, че или спи, или е изпаднала в несвяст. Което и да беше, бе сигурен, че ще бъде добро облекчение за нея.

Той легна до тялото ѝ задъхан. Дръпна чаршафа и завивката от долния край на леглото и зави и двама им. Умората падна тежко върху плещите му. Придърпа я по-близо до себе си, вдъхна уханието ѝ, топлината ѝ. Беше изчерпан. Никога изпразването му не е било толкова силно. Сякаш семето му беше изтръгнато от душата му, а не от стегнатата торбичка под пениса.

— Моя — прошепна той, а прегръдката му се стегна, защото умората го надвиваше. Калън бе наясно, че предявява претенциите си над нея и призна пред себе си, че е ужасен до дъното на душата си.

ГЛАВА 11

Меринъс се събуди слаба и изтощена. Премести се малко в леглото, търсейки топлината, която я бе обгръщала през нощта, но Калън го нямаше. Младата жена отвори очи и примигна, взря се в тавана и се опита да не обръща внимание на настойчивата нужда, която пулсираше във вагината ѝ. Проклятие, на това му се казваше силна целувка. Тя облиза бавно подутите си устни. Калън ги беше хапал и близал повече от веднъж. Езикът му, със своята грапава структура, създаваше усещането за триещо кадифе по кожата ѝ, а споменът за него я накара да потръпне.

Нуждаеше се от душ. Изсъхналата пот дразнеше кожата ѝ, карайки я да се чувства мръсна. Миризмата на секс, топла и дива, беше останала във въздуха и по тялото ѝ. Меринъс направи гримаса. Надигна се от леглото, стъпи предпазливо на студения дървен под и тръгна към отворената врата, направо през стаята. Банята, оборудвана с голяма вградена вана, и една кратка бележка на шкафа до мивката, я поздравиха.

„Изкъпи се. Почини си. Стой в къщата. Ще се върна скоро с вещите ти.“

Дотук с живота в палатката, въздъхна тя. След часовете, които ѝ бяха нужни да я разпъне толкова добре, може би щеше да е хубаво да я използва повече от няколко часа. Зачуди се от колко време го няма Калън, но след това реши, че е без значение. Той щеше да се върне достатъчно скоро, а тя отчаяно се нуждаеше от къпане.

Меринъс напълни ваната почти догоре, добави щедро количество соли за вана, които откри наблизо, след това се отпусна в горещата вода. Изми набързо косата си, уви я с хавлия, после се излегна, за да позволи на тялото си да се накисне. Тя огледа кожата си, видя червени охлузвания и няколко по-чувствителни места, където езикът му я бе

докосвал малко по-грубо. Гърдите ѝ още бяха подути от желание, зърната все още твърди.

Не можеше да разбере това. Събитията от предишния ден изглеждаха повече като сън, отколкото действителност. Но болезненото усещане между бедрата беше истинско, руменината по гладката могила на влагалището ѝ, чувствителността на тялото. Желанието за Калън не беше толкова интензивно, толкова пронизващо, както предишния ден, но все още пулсираше в нея. Все още изпитваше болка за него. Това нямаше смисъл.

— Меринъс — повика я гласът на Шера през затворената врата съпроводен с леко почукване. — Мога ли да вляза?

Тя провери дали мехурчетата я покриват, след това въздъхна дълбоко.

— Да. Влез.

Жената пристъпи в стаята, а хубавите черти на лицето ѝ бяха белязани от загриженост, достигаща до светло — сините ѝ очи.

— Ако ДНК-то на Калън е на лъв, тогава каква е твоята? — Меринъс не се притесняваше да говори директно. Имаше повече от един като Калън и тя го знаеше.

Шера въздъхна. Седна грациозно на подплатения стол в края на ваната.

— Снежен леопард — отвърна тя тихо. — Кръстоската на Даун и Дейън е с пума. Танер е бенгалски тигър. Тайбър е ягуар, Калън е лъв.

Тя наблюдаваше Меринъс внимателно, изражението ѝ бе спокойно и сдържано, но очите ѝ бяха потъмнели.

— Какво се случва с тялото ми? — Меринъс щеше да зададе въпросите си, които засягаха тяхната ДНК малко по-късно. Точно сега имаше по-належащи проблеми.

— Това е чифтосване, Меринъс — каза Шера спокойно. — Тестовете, които правим, още не са напълно готови. Док продължава да работи над тях. Но изглежда феромоните и химията са виновни. Твоите съвпадат с тези на Калън и тялото ти реагира на това по свой начин. Има още толкова много неща, които не знаем за нашите възможности. Има прекалено много неизвестни. За съжаление се нуждаем от още проби. Надявах се да успея да ги взема, преди да се изкъпеш. Твоето тяло ще ни даде повече отговори, отколкото това на

Калън, сместа на неговата семенна течност и твоите секрети се съдържа в теб.

През Меринъс премина страх.

— Не взимам противозачатъчни — прошепна тя с треперещ глас. Не можеше да повярва, че не е помислила за това по-рано.

— Не се притеснявай — побърза да я успокои Шера. — Спермата на нашите мъже никога преди не е била съвместима с жените. Но за да сме по-сигурни, това, което ти инжектира Док миналата нощ ще ти попречи да забременееш, в случай, че взаимодействието промени това.

— И това „нещо“ се случва в тялото ми? — попита Меринъс колебливо. — Ще го спре ли?

Шера въздъхна тежко.

— Така смятаме. Семенната течност на Калън изглежда има противодействащ агент в себе си, но като че ли действа много бавно. С течение на времето предполагам, че ще изчезне.

— Виж, Шера, този път наистина загазих — въздъхна уморено Меринъс, затваряйки очите си за проблема, в който сега откри, че е нагазила. — Това не е добре.

— Може би за Калън е — каза меко Шера. — Той става много гневен, много безнадежден, Меринъс. Той ни води. Защищава ни. Може би се нуждае точно от това. Не мога да кажа, че бе спокоен, когато го видях тази сутрин, но сега прави по-дългосрочни планове, не само за смъртта си.

— И какви са тези планове? — попита Меринъс, гледайки я през парата на топлата вода.

— Да се грижи за теб. Да те защитава — осведоми я другата жена колебливо.

— Не! — Меринъс разтърси глава яростно. — Това е само една история. Това химическо нещо ще изчезне, както и аз. Не мога да остана тук. И ако той се върне обратно, тогава аз ще премина към следващата история. Това не е за постоянно.

— Така мислиш ти — Калън стоеше на прага, лицето му беше мрачно, свирепите линии бяха разтеглени в маска на мъжка възбуда и решителност. — Не можеш да ме оставиш сега, Меринъс. Няма значение какво иска всеки от нас — той погледна към Шера твърдо и властно.

— Имам нужда от тези проби, Калън. Веднага — каза тя като се изправи на крака. — И Меринъс е наранена...

— Няма нужда да ми казваш какви са моите отговорности, Шера — стрелна я той с остър поглед. — Винаги съм ги разбирал напълно.

— Разбира се — изрече Шера тревожно. — Моля те, когато тя приключи, ни е нужна в лабораторията.

— Аз не съм опитна мишка — избухна Меринъс. — Не искам да бъда мушкана и гонена непрестанно.

Тя се изчерви, когато Калън изви вежди подигравателно. След това и тялото ѝ пламна, щом погледът ѝ се плъзна към бедрата му, после обратно нагоре. Той беше възбуден. Готов за нея. Отново. Тялото ѝ се разпали още повече, кръвта ѝ започна да препуска диво във вените.

— Тръгвай, Шера. Скоро ще я имаш за своите тестове — Калън се отдръпна позволявайки ѝ да се измъкне, след това затвори вратата зад гърба си.

Меринъс го гледаше от потънала във ваната, дишаше тежко, а тялото ѝ реагираше на горещия блясък в сънените му очи.

— Няма да те взема отново, още не — обеща той тихо. — Но скоро. Имаш ли нужда от помощ да излезеш от ваната? Мога да ти приготвя обяд, преди да бъдеш принудена да понасяш изследванията на Док.

Жената присви очи към него. Той беше властен и твърд. Тя мразеше това в един мъж.

— Аз съм голям човек и мисля, че съм способна да се изкъпя — отвърна тя мило, търпеливо. Вътрешно чувстваше всичко друго, но не и търпение.

— Меринъс, докато тялото ти настоява за докосването ми, не е добра идея да ме предизвикваш с женската си упоритост — предупреди я Калън, а чертите му бяха напрегнати, показвайки мъжката му агресивност. — В момента не мога да се контролирам напълно. Не мога да ти обещаая, че ще бъда внимателен, ако ме провокираш.

Устите на Меринъс се свиха в тънка линия. Колко типично по мъжки. Тя отвори уста да отговори, но размисли, когато ръката му се вдигна повелително.

— Чуй ме добре — започна той. — Щом приключиш с банята ела да се нахраниш. Дрехите ти са на леглото. Опитвах се да ти кажа, че аз не съм вълшебната приказка, която си измислила в главата си. В този момент аз съм повече инстинкт, отколкото контрол. Точно сега съм повече животното, от което съм бил създаден. Не предизвиквай животното, защото дори аз не мога да предвидя отговора му.

Силното огорчение в гласа му притъпи гнева ѝ. Очите му бяха пълни с мрачни спомени и емоции, които тя не можеше да определи. Но в тях видя и болка. Болка и ужасна самота.

— Аз съм много независима — прошепна тя. — Не мога да променя това. Заповедите не ми допадат.

Калън поклати глава.

— Аз не разполагам с издръжливостта да потисна чудовището, което изисква подчинение. Засега, може би ще е най-добре да контролираш своята независимост пред лицето на нещо, което никой от нас не може да предвиди. Сега, още веднъж, имаш ли нужда от помощта ми?

— Не, смятам, че мога да се справя — Меринъс едва сдържаше гнева си. Не можеше да разбере, защо той би изгубил контрол заради нещо толкова просто, като това да ѝ позволи сама да направи своя избор. И нямаше никакво намерение да търпи това още дълго. Щеше да се примири само, докато намереше начин да се махне оттук.

— Ядосана си — Калън наклони глава, наблюдавайки я с присвити очи. — Мога да го помириша, Меринъс. Смесено е напълно със страстта ти — той вдъхна дълбоко, като че ли вкусваше миризмата.

— Защо не излезеш и не ме оставиш да привърша с банята си? Не съм те молила да идваш.

Тя го видя как стисна зъби.

— Предположих, че ще облечеш широки дрехи, може би една от моите ризи, които сложих за теб на леглото. Кожата ти още е чувствителна и дрехите ще я дразнят.

— Знам колко чувствителна е кожата ми, Калън — осведоми го младата жена, борейки се да запази гласа си спокоен. — Знам какво прави тялото ми и защо. Нямам нужда от никакви други обяснения — всичко, което ми трябва, е уединение.

Златистите му вежди се смръщиха. От гърлото му излезе ниско ръмжене.

— И не ми ръмжи така — Меринъс беше уморена, възбудена и раздразнена. Не ѝ трябваше повече мъжка агресия. — Върви и ме остави на мира. Когато приключи, ще те намеря.

— Ти си една досадна жена, Меринъс Тайлър — обвини я той.

— Давай, просто кажи „кучка“, братята ми го правят непрекъснато — сопна се тя. — Сега върви да си поиграеш някъде другаде, Лъв-О. Аз нямам време.

— Лъв-О^[1]? — повтори той, явно обиден от позоваването на анимационния герой.

— Цар Лъв^[2]? — попита тя сладко. — Не съм тук да глезя егото ти. Сега ме остави на мира.

Меринъс видя как ръцете му се свиват в юмруци. Очите му се присвиха още повече, придавайки му опасен, хищнически вид. Калън отвори уста да отговори, след което, като че промени намерението си. Обърна се, прекоси стаята, отвори рязко вратата и я тресна след себе си. Меринъс трепна, след това стисна бедрата си. По дяволите.

* * *

— Чух, че си била в града и си задавала въпроси за Мария — каза Калън, като постави чаша кафе и чиния със сандвич пред Меринъс, когато тя седна на масата. — Защо?

Той сякаш не беше доволен от информацията. Седна срещу нея, слагайки една димяща чаша кафе и пред себе си, а кехлибарените му очи я гледаха немигащо.

— Тя е била убита — Меринъс отказа да се извини или да отстъпи. — И беше специална за баща ми, Калън. Мога да го усетя по начина, по който говори за нея. Искам да разбера кой я е убил и защо.

Мъжът остана мълчалив известно време. Достатъчно дълго Меринъс да отчупи половината от сандвича с говеждо месо и домати и да отхапе от него.

— Това не е твоя работа, нито пък на баща ти — смъмри я тихо, докато тя се хранеше. — Отново си пъхаш носа, където не трябва.

Меринъс го наблюдаваше внимателно, преценявайки напрежението в тялото му и предупредителното ръмжене в гласа му.

— Уби ли човека, отговорен за това, Калън? — Меринъс се принуди да изрече думите. Трябваше да знае истината. Нямаше да го обвини, ако го бе направил, но трябваше да знае.

Осъзнаването на това колко малко знае за него увисна над нея. Беше прекарала нощта с този мъж, тялото му се бе съединило с нейното, довеждайки я до върхове на удоволствие, които тя никога не си бе представяла, че съществуват. Знаеше, че той е бил създаден да убива, но нямаше представа дали е преминал линията между човечността и животинския инстинкт.

— Не знам кой я е убил, Меринъс — Калън поклати глава уморено. — Искане ми се да знаех, тогава нямаше да се чудя повече. И тогава бих могъл да му го върна, при това тъпкано.

Намекът, че ще извърши убийство тежеше в гласа му. Меринъс приключи със сандвича си, но удоволствието от това беше притъпено по някакъв начин.

— Но подозираш някого?

— По дяволите, подозирам всеки — отвърна той. — Би могъл да бъде всеки. Съвета е добър в намирането на симпатични, обикновени хора да вършат мръсната им работа. Знам, виждал съм го и преди. Списъкът ми със заподозрени е дълъг колкото четири щата и също толкова широк.

— Знаеш ли какво са търсили? Със сигурност Мария е казала нещо, преди да умре — Меринъс опипа внимателно почвата, усещайки напрежението в тялото му и погребания в сърцето му гняв.

— Това, което каза не е от значение — въздъхна Калън най-накрая. — Не назова името на убиеца си, попита за баща ти. Умолявах я да ми каже кой го е сторил, но тя отказа. Тя ги защитава и се кълна, че още не мога да разбера кого и защо.

— Кого би предпазила? Кой е бил толкова близо до двамата ви, Калън? — попита младата жена, борейки се да запази гласа си равен и да скрие подозренията относно самоличността на убиеца за себе си.

— Ние не се доверявахме на никого, а тези, които са близо до нас, не биха могли да го направят — той сви рамене. — Които и да са били, в края на краищата, един ден ще се разкрият, а докато го направят, аз ще чакам.

Решителността в гласа му изпрати тръпка по гърба на Меринъс. Беше студен, твърд и изпълнен със заплашителност.

— Калън...

— Достатъчно въпроси за Мария. Ще разплета това, когато му дойде времето. Кажи ми как се чувстваш?

Меринъс въздъхна тежко.

— Калън, трябва да направиш нещо скоро — прошепна тя. — Не можеш да продължаваш се криеш.

Светлите, златистокафяви дълбини бяха пълни с тъга, възбуда и съжаление, докато я наблюдаваше. Слабото му загоряло лице поразяваше с абсолютната си мъжественост. Очите му, въпреки мрачните емоции, бяха толкова красиви, че накараха сърцето ѝ да се свие.

— Когато не мога да се крия повече, тогава ще си тръгна от тук, Меринъс. Това е всичко, което мога да направя — той поклати глава пред несериозността на аргумента ѝ.

— Ние можем да ти помогнем, Калън — тя се опита да сдържи сълзите, но те само падаха по-силно, когато почувства, че сърцето ѝ се къса не само за него, но също и за Шера и останалите.

— Не, красавице — той се усмихна, но в усмивката му нямаше веселие. — Никой не може да ме спаси и двамата трябва да приемем това. Аз ще подсигурия твоята безопасност и тази на останалите, но те ме познават. За мен няма спасение.

— Но, Калън... — той се изправи от мястото си, прекъсвайки думите ѝ.

— Ако си приключила с храненето, обещах на Шера да те заведе при нея. Те се нуждаят от тези проби, а аз имам нужда от теб възможно най-скоро, иначе сигурно ще умра.

Калън я издърпа от стола, устните му се притиснаха към нейните, а езикът му се завъртя в устата ѝ. Меринъс простена. Целувката бе гореща и толкова примамлива. Само вкусът му беше достатъчен да я доведе почти до върха.

— Искам те за обяд — прошепна той, хапейки устните ѝ. — Точно на масата Меринъс, а главата ми, заровена между бедрата ти. Вкусът ти е достатъчен, за да ме накара да се опияня — зъбите му одраскаха шията ѝ, ръката му се вмъкна под тъмносинята, мека риза, която ѝ бе дал на заем.

Дланите му стиснаха хълбоците ѝ, разделяйки плътта, пръстите му се провряха в процепа, като я притегли по-близо. Меринъс се улови

за раменете му, стенеща тихо и дълбоко, докато устата му шепнеше срещу кожата ѝ, влажна и гореща. Той я целуна отново, придърпа езика ѝ в устата си, покорявайки я. Накара възбудата в тялото ѝ да нарасне и нуждата да запулсира между бедрата ѝ.

— Калън — проговори Шера зад гърба му, гласът ѝ беше твърд. — Чакаме я.

Той повдигна глава, гледайки надолу към Меринъс, която трепереше в ръцете му.

— Побързай, Шера — предупреди Калън другата жена, докато подканяше Меринъс да тръгне, бавно и колебливо. — Аз ще я чакам тук.

— Хайде, Меринъс, Няма да ни отнеме много време — обеща Шера, хвърляйки нетърпелив поглед към Калън.

Меринъс въздъхна.

— По дяволите. Сексът не би трябвало да бъде толкова сложен — но все пак последва Шера, решена набързо да приключи с това и да се върне в прегръдките на Кал.

---

[1] Lion-O — герой от анимационно филмче, създаден пред 1985 г. — Б.пр. ↑

[2] Цар Лъв — в превод от The Lion King е най-известният анимационен филм на Дисни, създаден през 1994 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

По времето, когато тестовите приключиха, Меринъс вече страдаше от възбудата, която я бе върхлетяла, с нова сила. Можеше да усети влагата по вътрешната част на бедрата си, топлината и нуждата напирала във влагалището ѝ, като вулкан, готов да изригне. Напрежението беше огромно. Но наред с това, имаше още един проблем. С всеки изминал час, Шера и доктора все повече изчерпваха търпението ѝ. Дразнеше я най-вече допира на ръцете им, въпреки че бяха защитени от латексови ръкавици. Буквално ѝ причиняваха болки в корема, предизвикваха тръпки по кожата ѝ, и всеки път, щом се приближаваха до нея ѝ се искаше да избяга от тях. Дори не успяваше да си обясни, какво точно усеща. Единственото, което знаеше бе, че ако трябваше да понесе дори още минута това, щеше да се побърка. И имаше нужда от Калън. Отчаяно копнееше да го докосне, да почувства невероятната топлина на кожата му, допира на ръцете му. Беше ѝ студено, болеше я и се страхуваше.

— Без повече тестове — заяви тя, докато се обличаше. Закопча ризата на Калън над пулсиращите си гърди с треперещи пръсти. — Не мога да издържам повече.

— Изследванията са необходими, Меринъс — каза Шера с въздишка.

— Виж, не мога да понасям повече шибаното ви докосване — избухна тя, почти разплакана. Кожата ѝ още тръпнеше от усещането на чужди ръце, а не тези на Калън. — Разбираш ли ме?

По изражението на Шера премина учудване, а докторът я гледаше с недоумение.

— Какво искаш да кажеш? — гласът на Шера остана спокоен, но Меринъс чу объркването ѝ.

— Точно това, което казах — тя се бореше със сълзите си. — Къде е Калън? Трябваше да дойде за мен.

Налагаше се да го намери. Тялото ѝ полудяваше, бунтуваше се. Усещането премина по кожата ѝ и я остави разтреперана.

— Калън е на горния етаж, точно където обеща да бъде — Шера се протегна да я докосне, но тя отскочи назад. — Меринъс, очевидно става още нещо. Трябва да ни позволиш да ти помогнем.

— Стой далеч от мен.

— Шера, доведи Калън тук — доктор Мартин бе наблюдавал безмълвно ситуацията, но сега гласът му звучеше властно. — Доведи го бързо.

Меринъс се хвана за ръба на леглото. Краката ѝ трепереха, докато се опитваше да остане изправена.

— Искam да си отида вкъщи — каза задъхано, внезапно ужасена от хилядите различни чувства и усещания, които я атакуваха. — Накарайте ги да ме отведат у дома, докторе.

— Ще обсъдя това с Калън, Меринъс — обеща той меко, но тя чу снизходителния тон в гласа му. Той само я успокояваше. Лъжеше я.

Младата жена поклати глава и опита да остане изправена.

— Къде, по дяволите, е Калън? — извика дезориентирана. Беше силно изпотена, и усещаше как влагата се плъзга надолу по лицето и между гърдите ѝ. Сърцето ѝ туптеше силно, забързано, белите ѝ дробове се бореха за глътка въздух. — Какво ми направи той? — ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя се срути на леглото.

— Позволи ми да ти помогна, Меринъс — докторът застана до нея.

Усети как я докосва по ръката и се отдръпна назад. Сякаш огън прониза кожата ѝ, изгаряше плътта ѝ, докато се бореше да се измъкне. Меринъс падна на колене и почувства грубото драскане на твърдия под, докато се бореше да остане възможно най-далеч от него.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя.

След това се разплака, стомахът ѝ се присвиваше. Сложи ръце на корема си и се наведе, зашеметена от болка, каквато никога преди не бе изпитвала. Беше ужасена. Толкова изплашена, че цялото ѝ тяло се тресеше. Изпитваше студ и трепереше, изпълнена с ужас, на ръба на истерията.

— Меринъс! — шокираният глас на Калън отекна в помещението.

Секунди по-късно ръцете му сграбчиха раменете ѝ и я придърпаха към него.

— Какво, по дяволите, става? — гласът му прозвуча високо и ядосано, а от гърлото му се изтръгна опасното ръмжене.

— Абстиненция — отвърна докторът. — Мисля, че твоето момиче е в абстиненция.

Калън усети как страхът започва да завладява тялото му. Меринъс се бе вкопчила в него, в опит да се доближи, и плачеше, изпаднала в истерия от страх или болка, той не можеше да каже от кое.

— От какво? — той повдигна главата ѝ, взрян в лицето ѝ.

Младата жена беше бледа, очите ѝ тъмни, почти черни от шок.

— От теб — заяви грубо доктор Мартин. — Не знам какво да направя за нея сега.

Калън изруга.

— Помогни ми — прошепна тя отчаяно. Сълзите ѝ падаха горещи върху плътта му, тялото ѝ трепереше, кожата ѝ бе хладна и лепкава. — Моля те, Калън. Моля те, помогни ми.

Той я вдигна бързо на ръце, устните му покриха нейните и целувката му погълна плача ѝ. После се обърна към останалите. Езикът му се насочи към устата ѝ, привлече нейния, съедини се с него. Знаеше, че когато страстта бе стигнала кулминационната си точка миналата нощ, целувката му я бе успокоила и облекчила разкъсващата нужда. Господ да им е на помощ, ако не го направеше и сега.

Целуваше я отчаяно, болезнено, и страдаше за нея, докато тя се извиваше в ръцете му, в опит да го целуне по-дълбоко. Устните и езикът ѝ се впиваха в неговите и когато простена горещо и възбудено в устата му, той едва не загуби контрол над собствената си страст. Но тя постепенно се успокои. Силните тръпки, които разтърсваха тялото ѝ, намаляха, а скимтящият ѝ плач се превърна в стенание от желание.

— Сега ни трябва проба от слюнката — чу Калън гласа на доктора до себе си. — Ние не можем да я докоснем, Калън. Имам нужда от твоята помощ.

Отдръпвайки устни от нейните, младият мъж постави Меринъс обратно на кушетката. Тя гледаше замаяно, като наркоман, който се нуждае от доза. Мили Боже, какво бяха направили с нея. Той нежно стисна челюстта ѝ.

— Спокойно — прошепна ѝ, когато тя трепна, виждайки доктора. — Всичко е наред, бейби.

Един тампон бързо се мушна в устата ѝ.

— Твой ред е — един чист тампон се озова пред устата му. Калън го лапна, без да изпуска от очи Меринъс.

— Без повече тестове — прошепна тя. — Не мога да понасям докосването им.

— Тогава позволи на мен — помоли той, гласът му бе мек и ласкав. — Трябва да намерим начин да спрем това, Меринъс.

— Необходима ми още една вагинална проба, а Шера се нуждае от кръв. Веднага, Калън — гласът на доктора бе повелителен.

Меринъс разтърси глава.

— Ш-шт — Калън се приближи до нея. — Съсредоточи се върху мен, Меринъс, и ще мине бързо. Дръж се за мен, бейби.

Обви едната ѝ ръка около врата си, другата опъна на леглото към Шера и стиснаха ръцете си, за да я задържи неподвижна. След това се наведе към нея. Тя имаше най-меките, най-сладки устни, езикът ѝ сякаш изгори неговия, когато го докосна. Целувката ѝ го направи слаб и накара пениса му да набъбне.

Калън усети трепването ѝ, когато Шера заби игла в ръката ѝ, но тя не се бореше. Същото стана и когато отново ѝ взеха вагинална проба. Меринъс я понесе, фокусирайки се върху целувката и докосването му, а не върху унизителните тестове, които бяха наложителни.

— Съжалявам — прошепна той срещу устните ѝ, когато приключиха.

Вдигна я на ръце и прекоси бързо лабораторията. Всичко да върви по дяволите. Той, Шера, докторът... Какво бяха сторили на Меринъс? Абстиненция! По някакъв начин тя бе станала зависима от първичен наркотик, който неговата целувка освобождаваше в организма ѝ. По дяволите, те дори не знаеха какво представлява и нямаха никаква идея как да го контролират.

Ръцете му се стегнаха около Меринъс. Калън не можеше да понесе ужасната новина за това, което ѝ причиняваше, и безсилието си в опитите да намери начин, за да го облекчи.

— Сега — прошепна тя отчаяно, когато той влезе в главната част на къщата. — Имам нужда от теб сега, Калън.

Пръстите ѝ се впиваха в раменете му, гласът ѝ бе отпаднал, умолителен.

Той не можеше да го направи в спалнята. Не само нейното тяло бе засегнато, не беше единствената, която губеше непрекъснато контрол. Калън я положи на дивана, разкъса влажната риза от тялото ѝ, след това бързо свали дънките си, преди да коленичи между разтворените ѝ бедра.

Ерекцията му бе твърда като стомана, болезнена от желание. Уханието ѝ беше като факла за сетивата му, горещо и изкусително, също толкова завладяващо като целувките им, като необходимостта от оргазъм. Калън знаеше, че тя все още е чувствителна и наранена. Затова поведе борба със себе си, да запази контрол. Как щеше да го направи, изобщо не знаеше.

Той се плъзна в нея, а после се отдръпна назад, за да види добре как гладките гънки на плътта ѝ се разделят около дебелината на пениса му. Вагината ѝ го прегръщаше, засмуквайки го навътре. Пръстите му погалиха копринената кожа на вулвата ѝ, очите му бавно се повдигнаха към нейните.

— Обезкосмяваш се? — прошепна той и погали гладката кожа, а пръста му закръжи около набъбналия клитор.

Малката перла пулсираше под пръста му, молеща за внимание.

— Да — главата ѝ се отметна, когато той докосна чувствителното място, и пенисът му се плъзна докрай, пулсирайки вътре в утробата ѝ.

— Защо го правиш? — попита Калън, стискайки зъби срещу стягането на вътрешните ѝ мускули около него.

Тя го погледна с тъмни съблазнителни очи, разтвори леко устни и ги навлажни с езика си. Бедрата му потрепнаха срещу нея.

— Една приятелка ме убеди да опитам — отвърна тя задъхано, потривайки се в него. Гърдите ѝ се надигнаха към ръцете му, дишането ѝ се затрудни, когато той помилва подутите им връхчета. — Харесва ми.

— Защо? — изрече той. — Кажи ми защо го правиш?

Той се плъзна и почти се измъкна от нея. Калън стисна зъби, цялото му тяло се навлажни от пот, когато се вмъкна отново в тесните дълбини. Мускулите ѝ се стегнаха, горещи, изстискващи плътта му. Той трябваше да запази здравия си разум, контрола си.

— Така се чувствам по-добре — изпышка тя. — По-свободно.

— Не усещам нищо друго, освен горещ сатен срещу себе си, Меринъс — изрече той. — Унищожаваш контрола ми по този начин.

Горещо кадифе вътре, коприна и сатен отвън. Подлудяваш ме.

Калън се сведе над нея, пръстите на едната му ръка потънаха в косите ѝ, устните му захапаха нейните, когато се отдръпна назад, след това се вмъкна бавно.

— Ох, Калън — тя трепереше срещу му, ръцете ѝ стискаха гърба му, ноктите се впираха в плътта. — Имам нужда от теб. Моля те, направи го по-силно.

Той успя да устои на изкушението. Искаше първият път да бъде бавно и спокойно. Имаше нужда да я докара до ръба на лудостта, където той сякаш се залюляваше всеки път, когато я докоснеше.

— Почувствай колко си тясна, Меринъс — простена той в шията ѝ, а езикът му облиза капчиците пот избили по кожата ѝ. — Почувствай как плътта ми те разтяга, изпълва те. Създадена си само за мен.

Вагината ѝ се стегна, мускулите ѝ започнаха да се свиват, докато Калън ѝ шептеше думите. Мъжът се отдръпна назад, ръката в косата ѝ се стегна, другата бе хванала бедрото ѝ, държейки я неподвижна, докато тя се опитваше да го привлече към себе си.

Устните му се придвижиха към гърдата ѝ, заоблена и изпъкнала толкова прелестно, зърното ѝ бе щръкнало като малко зряло зрънце на върха ѝ. Калън го облиза, оставяйки езика си да го подразни, зъбите му го стиснаха, и тя внезапно се изви към него, опитвайки се да наложи по-дълбок контакт. А през цялото време членът му се движеше в нея бавно, притиснат от изключително стегнатите, хлъзгави мускули, отдръпваше се, плъзгайки появилия се шип по нежната ѝ тъкан.

— Ще ме убиеш — задъха се тя. — Какво, по дяволите, е това, Калън?

— Какво е усещането? — промърмори той срещу гърдите ѝ. Ужасяваше се да ѝ каже, страхуваше се, че отвращението ще я накара да се откъсне от него и да избяга на далеч.

— Не знам. Силно — Меринъс го стисна здраво и на лицето му се появи гримаса, когато пенисът му почти се измъкна от нея, след това тласна отново напред. — Твърдо — въздъхна тя. — Сякаш ме гали малък пръст — викът ѝ от удоволствие го наелектризира и почувства шипа да излиза още.

Калън нямаше да може да издържи дълго. Контрол. Той замря дълбоко в нея, борейки се да си поеме дъх, докато не усети как малката

издутина се отпуска леко. По дяволите, това го убиваше. Самата наслада от триенето на нарасналия израстък в плътта ѝ, беше почти унищожителна. Никога не бе преживявал подобно нещо.

— Защо спря? — изхленчи Меринъс, притискайки се в него, когато притегли зърното на гърдата ѝ в устата си, за да го вкуси бързо.

— Бавно и спокойно, Меринъс — изръмжа мъжът.

— Не — поклати глава тя. — Бързо и силно. О, Боже, Калън, ако не свърша скоро, ще умра.

Тя беше зашеметена, умоляваше, стягаше се около члена му, а нежните ѝ сокове се плъзгаха по него. И той нямаше да издържи дълго. Шипът пулсираше, изискващ своето, пенисът му туптеше, претендиращ за действие, настояващ за силно страстно триене, което да го изпрати спираловидно към кулминационната точка.

— Не искам да ти причиня болка — Калън отново целуна гърдите ѝ. — Знам, че си деликатна.

— Не, умирам — той усети как краката ѝ се повдигат и обхващат хълбоците му. Контролът му се разпадна на хиляди парчета.

Меринъс изкрещя, когато започнаха тласъците. Бяха невероятно твърди и горещи, енергично проникващи в тялото ѝ. Широкият му пенис я разтегна, забивайки се в плътта ѝ, какъвто и да беше този малък палец на копринената му ерекция, той бе истинско мъчение за нея и щеше да я убие. Триеше се в стените на влагалището ѝ, галеше нерви, за чието съществуване дори не бе подозирала, нарастваше срещу нея, пулсиращ, отделен от енергичната плът на ерекцията му.

Краката ѝ се стегнаха около кръста на Кал, вкарвайки го по-дълбоко в себе си, докато се бореше да си поеме дъх. Беше толкова хубаво. Тестисите му се плеснаха в задните ѝ части, долната част на корема му се потриваше в набъбналия ѝ клитор. Меринъс почувства пламък във влагалището си, вътре в утробата си, сякаш я палеше, изгаряше я. Мускулите ѝ се стегнаха още. Обичаше усещането на грубото дразнене на израстъка, който галеше вътрешните стени. Беше възбуждащо. О, Боже, това щеше да я убие от удоволствие, беше като силен гъдел. Да, точно така. Силен унищожителен гъдел, който стягаше мускулите ѝ, изцеждаше силата ѝ.

— Меринъс, бейби — простена той срещу гърдите ѝ. — Не мога да контролирам...

Малкият палец се удължи, заглади се, заключи пениса му дълбоко в нея, след това прониза изключително чувствителната тъкан в дълбините на вагината ѝ. Той се движеше, пулсираше, гъделичкаше и галеше, докато Меринъс не експлодира. Тя закрещя, усещайки силните струи сперма, докато достигаше върха обвита около неговата плът. Бедрата ѝ се надигнаха, клиторът ѝ изригна от наслада, по вените ѝ потече лава и се смеси с бурния екстаз, докато тя пулсираше около него, изсмукваше пениса му, навлажняваше плътта му.

Бедрата му се тласнаха срещу нея, ръмженето му вибрираше в гърдите ѝ, докато той дишаше учестено до рамото ѝ, стенийки от конвулсиите на собственото си неистово освобождение. Тогава тя почувства бавното спадане на напрежението. Отново беше само неговият член, дебел и все още твърд, който се измъкна от нея.

— Веднъж да си почина — каза тя сънливо, — и ще ми кажеш какво беше това, Калън.

Меринъс се сгуши в гърдите му, когато той се срина до нея, придърпа едно вълнено одеяло от облегалката на дивана и го уви около нея. Гърдите ѝ се притиснаха към невероятната топлина на неговите, тялото ѝ се отпусна, заситено за момента.

— Ако трябва — прошепна той в ухото ѝ, мрачно.

— Хм, трябва — прозя се тя. — Но първо ще дремна — очите ѝ се затвориха, тялото ѝ се отпусна унесено от топлината му и тя бързо заспа.

ГЛАВА 13

— Имам работа за вършене — Меринъс се постара гласът ѝ да остане напълно спокоен, когато седна на масата в кухнята на следващата сутрин, и се загледа надолу към недокоснатата си чаша с кафе.

Закуската протече мълчаливо, независимо от броя на хората, които бяха насядали около масата. Присъстваха шестима от Породите, както те наричаха себе си, Меринъс и докторът. Самият обхват на историята, която сега търсеше Меринъс, я ужаси. Не заради последствията, а заради ролята, която вече играеше в нея.

Останалите бяха побързали да напуснат стаята, веднага след закуската. Тримата мъже излязоха навън, Шера, Даун и ученият се върнаха в лабораторията, а Калън остана на мястото си, без да изпуска Меринъс от загрижения си поглед.

— Каква е тази работа, която не изисква да бъдеш точно там, където си? — широките му голи рамене се свиха, сякаш принудителното ѝ затваряне в дома му не бе проблем.

— Къде е мобилният ми телефон? — пренебрегна тя въпроса му. — И искам да ме върнеш обратно в лагера. Имам да правя интервюта.

— Щом аз съм твоята история, защо трябва да правиш други интервюта? — попита Калън любопитно.

— Смъртта на майка ти... — започна тя.

— Не е част от тази история, Меринъс — завърши той вместо нея. — Както вече ти казах, тя не загина от ръцете на членовете на Съвета. Ще трябва да приемеш това за загадка, която не можеш да разрешиш. Така че остави нещата такива каквито са.

Гласът му беше тих и спокоен. Гледаше я със златистите си очи, още горещи от страст, но леко засенчени от непреклонността му.

— Аз имам свой собствен живот, Калън, имам работа — отговори тя решително. — Трябва да се върна към тях. Искam си обратно мобилния телефон. Налага се да говоря със семейството си, искам да разберат, че съм добре.

— И какво смяташ да им кажеш? — попита я Калън, а в очите му се четеше истинско объркване. — Не можеш да им кажеш истината, Меринъс. Не и докато не разнищим всичко това, което се случва с нас.

— Те ще се разтревожат. А ако се тревожат, всичките ми седем братя ще тръгнат насам и ще започнат да ритат задници, докато не ме открият — предупреди тя. — Ще е по-лесно, ако просто ми позволиш да им се обадя, за да разберат, че съм добре.

— Не ме тревожи това, че ще им се обадиш по телефона — сви рамене Калън. — Притеснява ме това, което може да им кажеш. Нямам намерение да се изправам срещу екип от учени или убийци на Съвета, които ще поемат по следите, оставени от братята ти. Вече се погрижих за двамата, които те нападнаха, точно сега не ми стоварвай върху главата още от тях.

Шок разтърси тялото ѝ.

— Погрижил си се? — прошепна тя. — Как го направи?

По лицето му пламна раздразнение.

— Като ги плеснах през ръцете и ги изпратих вкъщи при майките им — отвърна той. — Какво мислиш, че бях принуден да направя, Меринъс? Те са убийци. Щяха да те изнасят и да те измъчват, без да ги е грижа за болката, която ще изпитаеш и за това, дали ще останеш жива, след като свършат с теб. Има ли значение, как съм се погрижил за тях?

Той се изправи на крака и тръгна към мивката с празната си чаша в ръка.

Меринъс прокара пръсти през косата си, издишвайки тежко. В нея се надигна гняв и положението започна да я притеснява.

— Уби ли ги? — попита го яростно.

Калън бе с гръб към нея и гледаше през прозореца на кухнята. Раменете му се изпънаха.

— Нямах избор — шепотът му, груб и студен, премина през стаята.

— Тогава ти не си по-добър от тях — изрече тя.

— Ето къде грешиш — той се обърна към нея, очите му пламтяха, устата му се изкриви в ръмжене, което разкри смъртоносни резци. — Не съм искал от тях да ме създават, Меринъс. Не са ме питали дали да кодират ДНК-то в тялото ми, или дали съм искал да ме обучат да убивам. Нито дали имам нужда от „подаръците“ им. Със

сигурност не съм ги молил да ме дебнат, да измъчват приятелите ми и да превръщат живота ми в ад, защото не убивам невинни хора за тях. И аз няма да търпя да изпращат войниците си, за да унищожат мен или това, което ми принадлежи, Меринъс. Такъв е законът на природата. Само най-силните ще оцелеят.

Гневът вибрираше през тялото му, в гласа му.

— Това не е джунгла — извика тя в отговор, като се изправи на крака и подпря длани на повърхността на масата. — Нямаше да ти се наложи да ги убиваш, ако беше позволил на света да узнае какво се случва.

— Господи, колко си невинна — изръмжа той, вдигайки ръце към небето. — Капризната общественост, която притежава Америка. Ние вероятно ще бъдем изгорени на клада като чудовища.

— Слез на земята, Калън, вече не сме в средновековието — избухна Меринъс. — Не смяташ ли, че обществото има право да знае? Да бъде информирано за жестокостите, които се случват? Покажи, вместо това, какви чудовища са те и ще гарантираш безопасността си.

— Няма да стане така — изрече той, клатейки диво глава. — Нямаш представа какви са хората, срещу които си тръгнала, Меринъс. Хора, чиито социални, финансови и политически средства обхващат не само Америка, но и други държави, други джобове. Не можеш да ги спреш. Не можеш да прекратиш убийствата.

— Ти не искаш дори да опиташ — заяви Меринъс яростно. — Погледнете се, Калън. Криете се, изобщо не знаете какво, по дяволите, се случва с телата ви, не можете да получите помощта, от която се нуждаете, когато ви трябва. Това не е живот.

— Това е най-доброто, което мога да направя — очите му горяха. — Нека ти кажа другата алтернатива, Меринъс — името ѝ прозвуча като проклетие. — Алтернативата е живот в структурирана лаборатория, извеждан само за тестове и обучение, или за разплод. Там е студено и стерилно и по-лошо, отколкото можеш да си представиш. Тук поне сме свободни.

— Докато ви убият? — ръцете ѝ се стиснаха в юмруци, докато се опитваше да го разбере, него и живота, който водеше.

Всяка частица в тялото му бушуваше и се бунтуваше.

— Когато те престанат да се опитват да ме убият, тогава и аз няма повече да го правя — информира я той хладно. Арогантността

кръжеше около него като аура на опасност.

— Ти можеш да спреш.

— Както и те — каза той и опита да се овладее. — Няма да убивам проклетите им наемници, ако те престанат да ги изпращат.

— Направи го ти. Баща ми може да ти помогне — тя не проумяваше желанието му да се крие, при условие, че му се предлагаше помощ.

— Аз не съм изрод, за да размишляват таблоидите над моята човечност — Калън поклати рязко глава. — И имам толкова право на живот, колкото ти или твоите братя. Но никой няма да ме пита какво искам аз и не възнамерявам да оставя на непостоянното общество да решава съдбата ми.

— Не това е начинът, по който стават нещата — Меринъс стисна юмруци гневно. — Обществото ще ти помогне.

— Само при положение, че твоята история, бъде поднесена по-добре от тази на враговете ми — изрече той. — И, повярвай ми, Меринъс, ти си много добра, същото важи и за братята ти. Но те ще подкупят вашите учени и доктори, ще издърпат всяко оръжие, с което разполагате направо от ръцете ви и всичко ще продължи, докато не бъда заклеймен, като нищо повече от едно страховито чудовище. И тогава, няма да съществува място, където бих могъл да се скрия.

— Това няма да се случи — увери го Меринъс.

Тя знаеше, че баща ѝ, чичо ѝ и братята ѝ са били много предпазливи и нямаше да рискуват живота му.

По лицето му премина насмешка.

— Няма? Джейкъб мислеше, че би могъл да ни помогне и отказа предложенията им. Върна се в дома си и откри съпругата и децата си брутално убити. Това бе само един урок. Колко от твоите учени биха поели такъв риск?

През тялото на Меринъс премина шок. Тя знаеше, че Съвета убива безразборно, имаше и доказателства за това. Но студеният и яростен глас на Калън, го направи някак си по-реално.

— Обещавам ти, че семейството ми ще намери начин — прошепна тя. — Погледни ни, Калън. Погледни мен. Не мога да стоя далеч от теб повече от един час, без тялото ми да навлезе в някаква луда абстиненция. Не мога да живея по този начин.

— Това е само временно — обеща мъжът. — Док ще го оправи.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Ами ако не може да се оправи, Калън? Ако никога не можем да се освободим един от друг? Какво ще стане, ако не искаме да го направим?

— И аз не съм искал да бъда роден животно, или експеримент. Желанията нямат значение — гласът му прозвуча категорично.

— А ако Док не го оправи? — отношението му само предизвика допълнително гнева ѝ. — Какво ще стане с мен, Калън? Ще избягаш ли просто така, оставяйки ме да се оправям както мога?

Той направи гримаса и се извърна от нея. Тя наблюдаваше как мускулестият му гръб се повдига с всяко вдишване, и от навеждането на главата му.

— Ако се налага — отвърна той тихо, отказвайки да я погледне. — Ще го направя, ако трябва да направя избор дали да разкрия тайните си, или да остана с теб, Меринъс. Семейството ми е на първо място.

— Знам за семейството ти — каза тя, необяснимо разярена от позицията, която заемаше. — Какво ще ми попречи, да не разкажа всичко за тях?

Той се обърна, за да я погледне и кръвта във вените ѝ се вледени. Очите му бяха студени, твърди и безчувствени, като изражението му. Тя се отдръпна от него задъхана, борейки се с инстинктивния страх, който се надигна в нея.

— Калън — гласът на Шера му спести отговора.

Високата блондинка стоеше на прага на кухнята със спринцовка в ръка.

— Какво искаш, Шера? — попита той остро. — Нямам време за още от твоите тестове.

Меринъс видя как очите на Шера се присвиха.

— Хубаво, защото е по-вероятно да се опитам да те убия, отколкото да те изследвам — отвърна тя мило. — Нося на Меринъс контрацептивната инжекция. Може би трябва да излезеш навън и да се овладееш, докато ѝ я поставя.

Калън я погледна сурово.

— Не ме плашиш, братко — уведоми го тя и влезе решително в стаята. — И не е нужно да се опитваш да изплашиш Меринъс. Всичко това е достатъчно трудно за нея.

— Не се опитвам, Шера — напомни ѝ той мрачно.

— Не, ти обикновено успяваш — призна тя. — Но сега не е подходящ момент да упражняваш грубото си отношение. Върви да дебнеш нещо нечовешко за разнообразие, докато обясня на Меринъс, защо си бил принуден да убиеш, за да спасиш младото момиче. И как си открил тези войници няколко часа след спасяването ѝ, а не да я оставяме да си мисли, че си го направил заради студената си кръв.

Очите на Калън се присвиха, а тези на Меринъс се разшириха.

— Какво? — прошепна тя невярващо.

— Да — кимна Шера, като спря до нея и ѝ направи знак да вдигне ръката си за инжекцията. — Когато той тръгна след тях, имаше намерение да ги обезвреди и да ги изпрати у дома засрамени, но те се опитвали да осакатят младото момиче, което били похитили по-рано. Той ги прекъснал, но вместо да се предадат, те са избрали да се бият и когато Калън все пак проявил милост, единият от тях едва не убил момичето.

Меринъс пое дъх, дълбоко и тежко, докато гледаше Калън.

— Все още са мъртви — каза саркастично той. — А и щяха да умрат само, защото те докоснаха.

* * *

Калън забеляза трепването на Меринъс, когато научи за стореното от него. Не беше планирал да ѝ го казва, но думите сами излязоха от устата му. Не си бе и помислял да остави тези копелета живи, както правеше обикновено. След измъкването на Меринъс от ръцете им, той бе изпаднал в убийствена ярост и имаше желание да ги унищожи. Войниците просто го бяха улеснили да облекчи поне малко съвестта си.

Те бяха дръзнали да докоснат нещо, което му принадлежи. Сега много добре можеше да разпознае емоцията, която пораждаше яростта му. Те бяха сложили ръцете си върху неговата жена, бяха оставили миризмата си върху нея. Бяха преминали линията, която Калън никога не бе знаел, че съществува. И по този начин, сами подпечатаха смъртната си присъда.

Тази привързаност, която изпитваше към Меринъс, го безпокоеше, тревожеха го силните емоции, които се вихреха в

съзнанието и тялото му. Искаше да ги отхвърли, не само заради нея, но и заради себе си. Как би могъл да си тръгне от нея, като не можеше да издържи повече от няколко часа, без да я докосне?

Калън опита да запази лицето си безизразно, докато Шера поставяше инжекцията на Меринъс. Знаеше, че Док не ѝ дава обикновени контрацептиви. Инжекцията не беше толкова силна, колкото Депо-Провера^[1], който даваха в гинекологичния кабинет. Те действаха само няколко дни и не влияеха на организма толкова много.

— Мразя това, Шера — той още долавяше вибрирането на гнева в гласа на Меринъс.

— Знам — успокой я Шера, докато изваждаше иглата. — Имаме всички проби, които ни трябват за момента. Докато настъпи промяна.

— По-добре ще е тази промяна да настъпи скоро — каза Меринъс твърдо. — Уморих се от това. Има неща, които трябва да свърша.

Тя искаше да си тръгне. Калън потисна спонтанната ярост, която почувства при тази мисъл. Искаше да си тръгне оттук, да постави разстояние между тях, ако той продължеше да отказва да се поддаде на настояванията ѝ да се върне с нея и да се разкрие. Мъжът стисна зъби. Нямаше начин да се освободи от Съвета толкова лесно, колкото тя смяташе. Ако имаше такъв, Мария и Док щяха да го направят преди смъртта на майка му.

— Калън, Док още има нужда от твои проби — осведоми го Шера, прекъсвайки мислите му. — Всеки ден. Кога ще отидеш в лабораторията?

Калън сви рамене.

— Когато си готова. Изпрати Даун тук.

— Не ми трябва бавачка — отвърна Меринъс, а предишният гняв продължаваше да се усеща в гласа ѝ.

— Много лошо — каза той равнодушно. — Не съм спокоен, когато те оставям сама, затова ти гарантирам, че няма да си. И желанията ти по този въпрос нямат значение.

Той пренебрегна изненадания поглед на Шера, присвитите очи на Меринъс и упоритостта ѝ.

— Боже, Калън, мисля, че голямото количество тестостерон, което тече в организма ти, те претоварва — намръщи се Шера.

— Тестостеронно претоварване? — Меринъс издаде звук подобен на грухтене, който не подобаваше на възпитана жена. — Ако питаш мен, по-скоро е претоварен от това, че е голям задник.

Калън изръмжа ниско и дълбоко от предизвикателството в гласа ѝ.

— И недей да ми ръмжиш по този начин — младата жена вдигна пръст строго. — Цяла сутрин те слушам и вече ми омръзна. Не смей да пускаш този звяр от леговището му, ако не можеш да го контролираш.

Пенисът му пулсираше. Можеше да усети как кръвта се движи силно и настоятелно в члена му, вече можеше да подуши и нейната възбуда. Трябваше да я метне върху масата, да я вземе и да я накара да крещи, докато получи оргазъм, преди да я остави. Щеше да я научи да не го предизвиква по такъв начин.

Представата за Меринъс, просната върху тъмното дърво на масата, докато той се движи в нея, беше почти неудържимо видение. Тя щеше да отметне глава назад, да го умолява да се движи по-бързо, да прониква по-дълбоко. Калън въздъхна тежко.

— Да вървим — той тръгна, нареждайки на Шера да го последва. — Още една минута в компанията на тази жена и ще избухна.

— Или аз — промърмори Меринъс, но гласът ѝ вече звучеше по-слаб, по-раздражителен, отколкото яростен, какъвто беше преди.

* * *

Странно, тя не се бе цупила от първия път, когато спря очите си върху нея, така че не очакваше да го направи сега. Нека се цупи, когато се върнеше при нея, щеше да ѝ покаже кой от тях двамата, командва парада. Щеше да я накара да крещи за освобождение, да го умолява да я издигне до оргазъм. А той знаеше как да го направи. Съвета бе удивително усърден в обучението му. Сексът можеше да бъде не само удоволствие, но и оръжие. Инструмент за убиване или за убеждаване, в зависимост от ситуацията. Щеше да ѝ покаже, че любовната игра може да бъде мъчение, един урок по удоволствие, толкова невероятно, че граничеше с болка. Пенисът му потръпна при мисълта. Проклятие, първо тестовите, след това щеше да покаже на своята жена, кой е шефът.

---

[1] Депо-Провера е контрацептивна инжекция, която е форма на хормона прогестерон с дългосрочно действие. Хормонът се инжектира на жената за предпазване от бременност в продължение на 3 месеца. Има и такъв Депо-Провера, който е с продължителност 5 години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Меринъс нямаше намерение да го чака. Беше ѝ омръзнало от тестове и заповеди и от пулсиращата, гореща нужда, вибрираща в тялото ѝ. Всичко, което трябваше да направи, бе да избяга от него. Това беше. Принудителният затвор само пораждаше зависимост, а тялото ѝ бе убежище за него. Ако можеше само да се отдалечи от Кал, тогава би могла да контролира тялото си.

Меринъс набързо нахлузи жарсени къси панталони, светъл потник и маратонките си. Сложи малко пари в джоба на панталоните и се измъкна от къщата. Знаеше, че другите трима мъже патрулират из хълмовете около колибата, за да ги пазят от наемниците, но се надяваше да пренебрегват главния път. Приближаването на едно превозно средство можеше да бъде чуто лесно. Затова този район може би бе слабото им място.

Поемайки дълбоко дъх, пробяга през двора и пое към гората, която граничеше с пътя. Като се движеше близо до чакълестия път, тя се придържаше към вътрешността на гората, бягайки бързо към главния път.

На Калън едва ли щеше да му отнеме много време да открие, че е изчезнала, а проследяването ѝ нямаше да представлява никакъв проблем за него. Тя трябваше да стигне до лагера. Калън може и да бе взел насила мобилния ѝ телефон, но Меринъс имаше резервен, скрит в джипа, за всеки случай, както беше казал Кейн. А той все още бе там, разбра го от разговора им тази сутрин. Калън им бе казал да вземат автомобила и да развалят лагера ѝ, като премахнат всички следи, които бе оставила в района.

Въпреки, че Шера се бе опитала да успокои страховете ѝ, Меринъс се боеше от намеренията на Калън. Той говореше толкова спокойно за убийството на тези войници. Какво щеше да му попречи да убие и нея, когато страстта им утихне? Когато тялото му вече не жадуваше за нея, когато желанието му угаснеше. Тя щеше да се превърне в неудобство, някой, който знае тайните му.

Страхът препусна през вените ѝ, добавяйки адреналина, от който се нуждаеше, за да си даде сили. Почти бе пробягала двете мили от пресечения терен до главния път. Ето, късметът беше с нея. Тъкмо успя тичешком да се добере до шосето, когато една кола я подмина и намали ход.

Заля я облекчение щом видя младите момичета, които я наблюдаваха в очакване.

— Хей, ти не си ли журналистката, която обикаляше из града? — попита я с усмивка блондинката на волана.

Момичето сервираше в малкия ресторант, в който се хранеше, припомни си Меринъс.

— Трябва да стигна обратно в лагера — каза ѝ тя настоятелно. — Ще ме откараш ли до там?

Беше изпотена, кръвта бучеше през вените ѝ. Имаше нужда от Калън. Преглътна горчивината, надигнала се в гърлото ѝ, докато се бореше със симптомите, които я омаломощаваха.

— Разбира се, качвай се. Изглеждаш доста болна. Сигурна ли си, че не искаш да отидеш при лекар?

Меринъс отвори задната врата и се плъзна вътре с благодарност.

— Никакви лекари — тя едва успя да потисне треперенето на тялото си при мисълта някой да я докосне. — Просто ме откарай до проходимия път към лагера. Оттам ще се оправя.

Трябваше да стигне до телефона.

— Разбира се, няма проблем — кракът на блондинката натисна силно педала на газта и автомобилът се изстреля напред.

Меринъс прехапа устни, борейки се с желанието да изкрещи на момичето да спре и да я отведе обратно при Калън. Зависимостта би могла да бъде излекувана, каза си тя. Детоксикация. Кейн бе преминал през това преди много време и веднъж ѝ бе казал, че пристрастяването може да бъде излекувано. Всичко, което трябваше да направи, е да го пребори. Просто да го пребори.

Тя можеше да го направи, уверяваше се сама.

Ръцете ѝ пъхнати в джобовете на късите панталони се свиха в юмруци, тялото ѝ пулсираше, а въздухът стана задушен. Усети вкуса на кръв, защото бе прехапала устните си, но вместо да отпусне захапката, бе принудена да стисне зъби още по-силно. Контрол, повтаряше си тя. Контрол. Както Кейн казваше, всичко е въпрос на контрол.

Калън изрева, когато разбраха, че Меринъс е изчезнала. Едва не изпадна в шок. Знаеше, че и останалите са притеснени. Даун хленчеше, Шера трепереше. Тримата мъже, чиято единствена работа бе да пазят къщата, бяха пребледнели.

— Вие дори не сте разбрали, че тя е излязла? — дивото му ръмжене накара тримата мъже да направят крачка назад.

— Ние бдяхме над нея, Калън. Нямаше причина да мислим, че ще се опита да избяга от теб — защити всички тях Тайбър.

— И защо не наблюдавахте пътя? Толкова ли е странно, някой да реши да го използва? — извика той остро. — За какво, по дяволите, е там?

— Ние щяхме да чуем.

— Нищо, ако се движехте пеша, както Меринъс — отвърна Калън яростно.

Гневът, вибриращ в тялото му бе опасен и неконтролируем. Проклетата да е, беше избягала от него. Беше взела пари, ключовете от автомобила си и бе избягала, въпреки нуждата, която бушуваше в тялото ѝ. А нея я имаше. Той знаеше, защото горещото пулсиране на желанието го подлудяваше.

— Сгрешили сме — призна Тайбър.

— Прецакали сте се, има разлика — обвини го Калън. — Тя е тръгнала към лагера — той прокара пръсти през косата си и се опита да мисли. — Ще ѝ трябва автомобилът, за да може да избяга. Да тръгваме.

Той се завъртя на пети, нямаше желание да чака повече.

— Шера, ти и Танер тръгвате към града, уверете се, че не е там. Останалите се отправяме към лагера. С моя проклет късмет, ще се е обадила на пехотинците, докато стигнем до там.

Пехотинците или проклетите ѝ братя, с които продължаваше да го заплашва. Тази жена мислеше, че братята ѝ могат да променят света, ако пожелаят. Той изруга отвратено, докато скачаше в мустанга и завърташе ключа. Тайбър и Дейън го последваха бързо и се настаниха на седалката, докато завиваше по алеята пред къщата.

— Тя се превръща в пречка, Калън — каза предизвикателно Дейън няколко минути по-късно, докато увеличаваха скоростта по главния път. — Опасност за нас.

— Млъкни, Дейън — Калън стрелна другия мъж с поглед в огледалото за обратно виждане.

Той видя как по лицето на Дейън премина гняв, а кафявите му очи се присвиха от оскърбление. Калън въобще не се развълнува. Уважението си имаше цена. Той и Тайбър бяха прецакали нещата и проклет да бъдеше, ако поемеше отговорността за това сам. Всеки от тях имаше задължения, които трябваше да изпълнява и Калън бе изпълнил своята част. Другите мъже се бяха провалили и цената за това можеше да бъде живота им, ако не успееша да открият Меринъс.

— Тя не би трябвало да има голяма преднина — изрече Калън. — Не повече от час и много от това време е преминало в тичане към главния път.

— Може да е и по-малко, ако се е качила на автостоп — предположи Тайбър.

Калън го стрелна със саркастичен поглед. Никой от околността нямаше да остави човек да върви пеша.

— Ако се е обадила на семейството си, ще трябва да я пуснеш, Калън — каза Дейън. — Всички ще се покрием отново. Нямаме друг избор.

Калън отказа да отговори. Направи остър завой към друг покрит с чакъл път, който бе по-пряк и щеше да го отведе до мястото, където Меринъс бе оставила джипа си, много по-бързо. Времето, което щеше да му отнеме, бе само няколко минути, в сравнение с половината час, ако заобиколеше. Молеше се да открие Меринъс, преди да е стигнала до проклетия джип. Ако тя успееше да се измъкне от района, преди да я хване, тогава и двамата щяха да си навлекат повече неприятности, отколкото той смееше да си представи.

Калън дори не можеше да си помисли да остави Меринъс да си тръгне. Все още не. Не сега. Не и докато тялото му гореше, докато вродените му инстинкти да покорява половинката си, бушуваха в него. Той не можеше да повярва, че бе постъпила толкова глупаво. Че силната, решителна жена, която познаваше, би избягала по този начин. Че бе достатъчно смела да предизвика звяра, който се спотайва под повърхността.

Когато достигна малкото сечище, където бе паркиран джипа ѝ, Меринъс бе потна, а дишането ѝ — затруднено. Той все още бе там. Едва не заплака от облекчение, когато почти се препъна пред автомобила, борейки се да отвори ципа на джоба на късите си панталони и да извади ключовете. На два пъти за малко не ги изпусна, преди да пхне ключа в ключалката и да го завърти.

Меринъс влезе вътре, цялата трепереше, а тялото ѝ бе слабо и отпуснато, докато се опитваше да отвори жабката. Вратичката най-сетне падна, разкривайки резервния мобилен телефон, който Кейн бе настоял да задържи.

Отвори го, набра бързо и се заслуша в сигнала.

— Меринъс! — гласът от другата страна на линията звучеше отчаяно.

— Кейн! — изпъшка тя, сега лежеше напречно върху седалката и се държеше за корема. — О, Господи. В беда съм, Кейн.

Тя го чу да проклина яростно. Въпреки това, в гласа му имаше страх и тревога.

— По дяволите, Меринъс, казах ти, че това е шибана глупост — изкрещя той отново.

— Просто млъкни — опита се да извика в отговор тя, но гласът ѝ бе слаб. — Ела да ме вземеш, Кейн. Той ще ме открие, а аз не мога да шофирам. Трябва да дойдеш за мен. Това е голямо. Господи, по-голямо, отколкото си мислехме... — тихо ръмжеше зад гърба ѝ я накара да замръзне в ужас.

— Меринъс? — извика Кейн към внезапната тишина.

Меринъс изскимтя. Усети го зад себе си, едър, здрав, възбуден. Тя знаеше, че е възбуден и разгневен.

— Побързай, Кейн... — телефонът бе изтръгнат от ръката ѝ, а тя повдигната от седалката на джипа.

Чу Кейн да крещи и видя как Калън прекъсна линията, бавно, отмерено.

— Това беше грешка — изръмжа тя в лицето му, а юмрукът ѝ замахна към него, хващайки го неподготвен.

Той я пусна за достатъчно време, за да може тя да пропълзи далеч от него, след това да се устреми към дърветата, докато бягаше към главния път. Ако можеше да се приближи достатъчно, някой можеше да чуе виковете ѝ за помощ. Някой щеше да разбере, че е в беда.

* * *

— Оставете я — нареди той на Дейън и Тайбър, когато те понечиха да тръгнат след нея. — Опаковайте този боклук и го скрийте. Джипът и всичко останало. Ще се срещнем в къщата след няколко часа.

Калън хвърли звънящият телефон в джипа с ръмжене.

— Ще ѝ позволиш да избяга просто така? — попита любопитно Тайбър.

— Тя бяга от пътя, не към него — сви рамене Калън. В района постоянно се губеха разни глупаци заради пътеките, които изглеждаха почти еднакви. — Направете както ви казах, аз ще я хвана.

— Калън, може би трябва да ми позволиш аз да тръгна след нея — предложи Тайбър. — Точно сега не си много спокоен.

— Тя е в безопасност. Засега — увери го Калън. — Просто направете каквото ви казах и ще се срещнем в къщата по-късно.

Все още беше бесен. Не можеше да повярва, че не успя да я хване, преди тя да осъществи това проклето телефонно обаждане. Последното, от което се нуждаеше, бе появата на вестникарския клан Тайлър в малкия град, за да го издирват. Трябваше да се погрижи за лагера и джипа по-рано. Това беше грешна преценка от негова страна. И никога нямаше да заподозре, че тя носи два мобилни телефона. Единственото, за което изглежда можеше да мисли точно сега, бе фактът, че тя бе избягала от него. Съзнателно бе напуснала къщата и се бе опитала да му се изплъзне. Тя му принадлежеше, поне докато това проклето нещо, което караше пенисът му да пулсира, не решише да спре. Дотогава, тя щеше да му е необходима. Както и той на нея, беше сигурен в това.

Калън можеше да подуши съблазнителната ѝ топлина. Страх, объркване и възбуда. Беше опияняващ аромат, който изпращаше

собствения си пулс и ерекцията му потрепваше в отговор.

Не побягна след нея, а я преследваше. Движеше се около нея, зад нея, направляваше движенията ѝ и я подтикваше да върви в посоката, която той иска.

Към едно сечище в гъстата гора, уединен, изолиран район, защитен от трите страни от скали, само с тесен проход за влизане и излизане. Искаше я там, в усамотението на мястото, което бе избрал за свое.

Не му отне много време да я последва през прохода, стъпките му бяха леки и безшумни. Можеше да чуе тежкото ѝ дишане, проклятието ѝ. Той се усмихна, сигурно братята ѝ я бяха научили на тези ругатни, защото никоя дама не можеше да ги измисли сама.

Меринъс бе седнала до реката, мокра от пот, главата ѝ бе наведена, докато мърмореше за „проклет животни и властни мъже“.

— О, сега ще си го получиш — тя го погледна, очите ѝ бяха тъмни и блестяха диво от желание и предизвикателство. — Той ще те преследва като куче.

— Грешна порода, любима — Калън се усмихваше бавно и уверено.

Тя присви очи към него, докато той сваляше ризата от гърба си.

— Задник — промърмори Меринъс, а дишането ѝ стана тежко и учестено, когато Калън изрита кожените мокасини от краката си.

— Моя — изръмжа той.

Очите ѝ се разшириха, когато свали панталоните си, а пенисът му подскочи освободен, твърд и стърчащ. Калън гледаше зърната ѝ, втвърдени под ризата ѝ.

— Не съм твоя — изрече тя, но протестът ѝ беше слаб.

— Свали си дрехите, Меринъс — каза той меко. — Ако опитам аз, ще ги разкъсам. Никога не трябва да бягаш от мен.

— Трябваше ли просто да чакам...

— Свали шибаните дрехи, преди да съм ги разкъсал — заплаши той отново, юмруците му бяха стиснати, докато се бореше с желанието да направи точно това.

— Не те искам — но не беше така. Той можеше да подуши желанието ѝ, усещаше го по топлината, излъчвана от тялото ѝ.

— Веднага — Калън направи крачка към нея. Удовлетворение изпълни всяка пора на тялото му, когато ризата ѝ падна бързо, след

това и панталоните.

Меринъс остана гола. Великолепно, прекрасно гола. Гледаше го, пламнала и разгневена, дишането ѝ отекуваше силно във внезапната тишина на поляната.

— Кейн ще дойде за мен — предупреди го тя мрачно. — Той и останалите. Няма да ти позволи да се държиш с мен по този начин.

— Първо ще трябва да те открие — отвърна ѝ меко, усмихвайки се на победата си, докато се приближаваше към нея. — А ти обещавам, че това няма да се случи.

Пред очите му избухнаха звезди, когато кракът ѝ улучи топките му. Калън примигна, борейки се с жлъчката, надигнала се в гърлото му, в опит да поеме дъх, докато падаше на земята.

Мамка му! Това болеше. Той изхриптя, усещаше бързите ѝ движения, докато тя се обличаше отново.

Меринъс беше слаба, тялото ѝ трепереше, нуждата извираше в нея и я правеше несръчна. Кучи син, щеше да изпитва болка известно време. След това се отдалечи и отново побягна.

Калън се изправи немощно на крака, борейки се за въздух и мислено запроклина малката кучка за всичко, което бе. Или не бе в този момент. Проклетата да е. Щеше да ѝ нашари кожата.

Вдигна дънките си от земята, за да ги облече, когато чу вика ѝ. Звукът бе изпълнен с ужас. Пусна панталона с измъчена гримаса и побягна след нея, а яростта отново се надигна в него. Щеше да убие този, който я бе изплашил. След това, щеше да я накара да плати за малкия си номер.

ГЛАВА 15

Дейън я хвана. Не я докосваше, но и не беше необходимо. Лицето му беше маска на ярост, устните му бяха изтеглени назад в ръмжене, а резците му се показаха, когато се озъби още веднъж предупредително. Очите му, като че ли светеха, тялото му беше напрегнато и готово за нападение. Меринъс отново се озова на земята и запълзя отчаяно назад, докато той напредваше към нея.

— Калън! — гласът ѝ отекна из сечището, когато Дейън я достигна.

Калън действаше по инстинкт. Видя намерението по лицето на Дейън, изкривено от ярост и глад. Той се хвърли към него, и див вой изригна от гърлото му, когато се сблъскаха.

Калън бе усещал убийствен гняв само веднъж досега. Кървавочервената мъгла пред очите му, жаждата за убийство в напрегнатите му мускули, когато отхвърли Дейън от Меринъс, дивото гневно ръмжене, би трябвало да са достатъчно предупреждение за другия мъж. Вместо това, Дейън се завъртя и се изправи, пред обявления за глава на Прайда, и бясно изрева в открито неподчинение.

Калън присви очи, и като видя кръвта в тези на Дейън, разбра, че е време да затвърди превъзходството си в Прайда, който бяха създали.

* * *

Меринъс наблюдаваше с нарастващ ужас как другият мъж предизвиква Калън. Той бе по-млад, но и двамата бяха в превъзходна физическа форма и готови за битка.

— Мамка му — прошепна тя, изправи се на крака и започна бавно да отстъпва.

— Тайбър — извика Калън, без да отделя очи от Дейън. — Не я докосвай!

Меринъс се огледа отчаяно. Чернокосият, безшумен Тайбър се появи от дърветата, а нефритено зелените му очи изглеждаха тревожни, докато наблюдаваше съперниците.

— Не ме принуждавай да те докосна, Меринъс — предупреди я той, когато тя се обърна да побегне в обратната посока. — Няма да е приятно за никого от нас.

Един яростен рев отекна през сечището. Меринъс се обърна точно навреме, за да види как Дейън прелита над рамото на Калън и се удря в твърдата земя. Обаче се изправи бързо и отново се хвърли в атака. Калън отстъпи настрани в последния миг с едно гладко, плъзгащо движение, избягвайки нападението и се усмихна, когато противникът му отново се удари в земята.

Този път Дейън поклати глава, изглеждаше разтърсен от падането.

— Ако си докоснал моята жена, ще трябва да те убия — предупреди Калън, когато другият мъж се изправи на крака. — Не искам върху нея да има аромата на друг мъж, освен моя.

Меринъс извъртя очи. Защо уханието ѝ бе толкова важно за него?

— Ти си негова половинка, Меринъс — Тайбър сигурно бе доловил реакцията ѝ. Той стоеше близо до нея, но не я докосваше, докато наблюдаваше развоя на битката.

Сега съперниците си разменяха удари и някои от бесните замахвания на Дейън в действителност улучваха. Мъжът се движеше, воден от яростта си. Ръмжеше и пръскаше слюнка, докато Калън беше напълно спокоен.

— Аз не съм шибаната му половинка.

— Внимавай как говориш. Дори Шера и Даун не използват такъв език — каза Тайбър намръщено, след това трепна, щом Калън отново хвърли Дейън в пръстта.

— О, Господи — промърмори Меринъс, когато двамата мъже внезапно се оказаха на земята с оголени зъби и размахващи юмруци.

Ударите на Калън бяха силни и жестоки. Меринъс чуваше как юмруците му попадат в плътта на Дейън, чуваше как другият мъж вика от болка и ръмжи от гняв. Никога не бе виждала нещо толкова ужасно, както кръвта и ударите, които се сипеха като градушка помежду им. Докато най-накрая Дейън се свлече назад, почти изпаднал в безсъзнание, а Калън скочи на крака.

Дивите, блестящи кехлибарени очи стрелнаха Меринъс. Тя го гледаше с пресъхнало гърло, очите ѝ се разшириха. Видя, че пенисът му бавно се втвърди, докато той се приближаваше към нея.

— Разкарай го оттук — каза Кал дрезгаво към Тайбър, като сграбчи ръката на Меринъс. — Върни го в къщата, там ще се справя с него.

— Ти вече го направи — възрази Мер, докато я влачеше обратно към потока.

Хватката около ръката ѝ беше толкова здрава, че почти ѝ причиняваше болка.

— Ще се разправям с него по-късно — изрече той, а въздухът запраща от яростта му. — Но с теб ще се разправям тук.

Калън я събори върху тревата и бързо се намести между бедрата ѝ, преди тя да успее да го ритне. Улови юмруците ѝ с една ръка, натисна я назад, приковавайки я с тялото си, а пенисът му притисна жарсената материя на късите ѝ панталони върху влажния вход на женствеността ѝ.

— Калън — Меринъс мразеше страха, който звучеше в гласа ѝ.

Той беше прекалено ядосан, прекалено напрегнат. Тя не знаеше как да се справи с дивата животинска страна на природата му.

Калън дръпна панталоните ѝ и ги разкъса на парчета.

— Предупредих те, че ще ги разкъсам — ризата ги последва.

Яростната ѝ борба не му попречи ни най-малко. Държеше я неподвижна, гледаше тялото ѝ, докато тя се извиваше под него. Дишането ѝ беше учестено, кожата чувствителна. Дразненето на малките косъмчета по гърдите му, които я милваха, почти я подлуди. Бяха меки и нежни, потриваха се в нея. Космите на краката дразнеха вътрешната част на бедрата ѝ, върхът на члена му докосна нежния ѝ вход.

Меринъс усети бученето на кръвта във вените си. Желаете го. О, искаше го толкова болезнено, че желанието бе на път да я убие. Имаше нужда от него вътре в себе си, дълбоко и силно, искаше да крещи от страст.

— Ти избяга от мен — изръмжа той, потапяйки един инч от ерекцията си в нея.

Меринъс усети малкия натиск, мускулите ѝ се стегнаха около него, умолявайки за повече. Клиторът ѝ пулсираше, гърдите я боляха,

чувствителните зърна бяха толкова твърди и горещи, че тя се запита дали няма да се пръснат.

— Няма да ти позволя... — тя разтърси глава, а гърбът ѝ се изви, когато още един инч потъна в нея.

— Моя — клетвата беше произнесена ниско и грубо.

— Не... — сега Меринъс проплака от желание. Влажната ѝ вътрешност умоляваше за още. — Няма да ти позволя да ми причиниш това. Не мога.

Калън проникна още малко. Меринъс сдържа дъха си, усещайки разтягането на мускулите си, докато се приспособяваха към широчината му. Пулсираше около него, чувстваше как още от соковете ѝ се освобождават върху плътта му. Беше хлъзгава и влажна от възбуда.

— Кажи ми — нареди той, а гласът му бе груб и дрезгав. — Кажи ми, че си моя, Меринъс.

Калън погледна надолу към лицето ѝ, очите му бяха блестящи и напрегнати. Държеше я здраво, докато проникваше в тялото ѝ бавно и мъчително. Тя осъзнаваше със срам пулсирането на вътрешността си, която го всмукваше и галеше. Давеше се в собствената си страст, в собственото си желание.

— Докосни ме — помоли тя безсрамно, гърдите ѝ се притискаха в неговите. — Моля те, Калън, докосни ме.

Езикът му облиза гърдите ѝ. Беше грапав, дразнеше плътта ѝ. Тя се изви към него, копнееща за повече.

— Кажи го и ще ти дам това, от което имаш нужда — каза той сериозно. — Изречи думите, Меринъс.

— Не — тя поклати глава, бедрата ѝ се извиха, опитвайки да се доближи до него, да вкара това стоманено твърдо копие дълбоко в себе си.

— Ще го направиш — изпъшка той, ръката му улови бедрото ѝ, докато другата държеше ръцете ѝ приковани към земята.

Меринъс погледна нагоре към него, видя свирепите черти на лицето му, решителността в очите. Тялото му беше твърдо и толкова горещо, че почти я изгори. Тя се бореше да задържи думите, които той желаше да се излеят от устата ѝ. Калън искаше капитулация. Искаше да доминира и владее, а тя отказваше да допусне това. Нямаше да му

позволи. Ако той победеше сега, нищо нямаше да му попречи да го направи и по-късно.

— Ти мой ли си? — попита го вместо отговор, а мускулите ѝ се стегнаха около недостатъчните няколко сантиметра твърда плът, която се огъваше във вътрешността ѝ. — На кого принадлежиш ти, Калън?

Очите му се присвиха.

— Братята ми скоро ще бъдат тук — каза тя задъхано, в опит да запази разсъдъка си. — Ще ме отведат вкъщи. Чия ще бъда тогава аз?

— Не! — отсече Калън, бедрата му се отдръпнаха, след това се плъзна отново в нея, но не по-навътре, отколкото преди.

— Не, не съм твоя? — прошепна тя, задъхвайки се, когато зъбите му се впиха в гърдата ѝ, а езикът погали връхчето.

О, как ѝ се искаше да се предаде.

— Няма да си тръгнеш — изръмжа Калън, ухапвайки я отново, след това облиза мястото.

Зъбите му бяха твърди и остри, а малките искри от горещото усещане пронизаха утробата ѝ и я накараха да се стегне силно.

— Как ще ме спреш? — прошепна тя, вирайки се в него, като се извиваше да се приближи, да го поеме по-дълбоко в себе си.

Мъжът пое въздух рязко и тежко.

— Ти си моя. Моя, Меринъс — рязко отпусна бедрата си, вкарвайки пениса си докрай.

Тялото ѝ изкрепя от удоволствие, от силата на усещането, което я накара да извика, а зъбите ѝ се впиха в рамото му.

За Калън вече нямаше спиране. Той простена диво и дрезгаво в шията ѝ, когато бясно се задвижи. Изпълваше влагалището ѝ, разтягаше чувствителната плът прекрасно, галеше я, докато милиони мълни от еротичен електрически ток нахлуха из вътрешността ѝ. Дълбоки, енергични тласъци, които я караха да крещи, молейки за освобождение. Меринъс усети как пенисът му пулсира, след него затрепка и нежната тъкан на влагалището ѝ. В началото, само с лек нюанс на промяна. Галене, като шепот от усещане, отделен пулс, горещо пробождаване от наслада, на което тя не можеше да устои. То се плъзна по нервните окончания, за които тя дори не бе подозирала, че съществуват, накараха я да се извие и да се бори за още.

— Меринъс — простена Калън, гласът му бе изпълнен с непоносимо удоволствие.

— Какво е това? — главата ѝ се завъртя, когато то стана по-твърдо, галеше я по-силно, издигаше я по-високо. — О, Господи, Калън! Не мога да го понеса...

Меринъс изкрещя с малкото дъх, който ѝ бе останал. Усети удължаването му, пулсиращо, търсещо, докато се намести в изключително чувствителните мускули в дълбините на плътта ѝ. Освобождението на Калън започна да блика вътре в нея. Тя не можеше да спре собствената си кулминация. Избухна в тялото ѝ с пулса на този израстък, който галеше мястото, събрало усещанията ѝ. Краката ѝ се стегнаха около хълбоците на Кал, притискайки клитора ѝ към него, усети силното туптене на освобождението му дълбоко вътре в утробата си. Меринъс пулсираше, избухваше, и се мъчеше да поеме глътка въздух, а удоволствието сякаш не свършваше, докато накрая се срина под Кал.

— Моя — прошепна отново той в шията ѝ.

Меринъс усети сълзите, напирани в очите ѝ. Беше гола, простряна върху тревата в средата на проклетата гора, заедно с мъж, който дори не познаваше истински, но забит дълбоко в тялото ѝ. Плътта ѝ все още потрепваше от оргазма, вагината ѝ бе стегната около ерекцията му, сякаш не искаше да го пусне. Меринъс изведнъж се ужаси.

— Позволи ми да се изправа — прошепна младата жена, побутвайки раменете му, като се бореше с умората и страха, надигащи се в нея.

Отново почувства устните му по шията си. Топлата ласка изпрати тръпки по тялото ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха. Тя усети пърхащо желание в утробата си, докато тялото ѝ откликваше на ласката. Дъхът ѝ секна. Почувства сълзите, които започнаха да се стичат от очите ѝ и да се плъзгат надолу по страните ѝ.

— Меринъс? — гласът на Калън беше мек и нисък, едно задоволено дрезгаво мъркане.

Меринъс извърна лицето си от него, раздвижи гръб, внезапно усетила грубата земя под себе си. Калън се отдръпна от нея и тя едва успя да възпре риданието си, когато усети твърдата дължина на пениса му да се изтегля бавно от вътрешността ѝ.

— Нараних ли те? — мъжът ѝ помогна да се изправи, ръцете му бяха нежни, а изражението на лицето — мрачно и разкаяно.

Меринъс поклати глава, борейки се със сълзите. Беше мокра от пот, сперма и от собствените си сокове, потекли между бедрата ѝ — жив спомен за пламенния оргазъм, който я беше завладял преди секунди.

Младата жена чу уморената му въздишка, когато се отдръпна от нея. Промуши тениската си през главата ѝ, напъха ръцете ѝ през ръкавите и я покри. След това се отдалечи от нея, вдигна дънките си от земята и ги нахлузи, а после и мокасините. Движенията му бяха грациозни и плавни, въпреки гнева, който тя можеше да усети да вибрира около него.

— Стой тук, ще ти донеса обувките — нареди ѝ той.

Меринъс кимна, взирайки се в босите си крака, в червения лак, който трябваше да изтрие от ноктите, и в мръсотията по стъпалата и краката си.

Широката му ръка повдигна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към него. Меринъс се отдръпна, скривайки лицето и сълзите си. Ръката му задържа брадичката ѝ и я повдигна отново. Калън се взря в нея с мрачно изражение.

— Казах ти да не ме предизвикваш — напомни ѝ той, а тонът му бе груб. — Сега, ще стоиш ли тук или трябва да те влача след себе си, докато намеря проклетите ти обувки?

Меринъс почти се задави от риданията, докато се бореше да ги съдържи. Кимна отсечено. Не можеше да отговори, защото се страхуваше, че ако го стори ще изгуби контрола, за който така отчаяно се бореше.

Калън я пусна, без да настоява за нищо повече, после се завъртя и се отдалечи. Меринъс обви ръце около тялото си и прехапа устни, в опит да спре сълзите, които капеха от очите ѝ. Внезапно се изплаши толкова много, че потръпна. В какво, в името на Бога, се бе забъркала?

— Ето — Калън коленичи в краката ѝ. Внимателно я обу, след това бързо завърза обувките.

Вместо да се надигне, когато приключи, той продължи да стои там коленичил с наведена глава, а пръстите му милваха глезена ѝ.

— Съжалявам — гласът му беше изострен от безсилие. — Не исках да ти причиня болка.

Главата му се повдигна, очите му бяха потъмнели от загриженост и объркване. Сякаш бе нагазил в непознати води, където опасността от

удавяне бе неизбежна.

— Кейн ще дойде за мен — прошепна Меринъс. — Трябва да ме пуснеш, Калън.

Устните му се извиха горчиво.

— Знам — съгласи се той, ръката му се повдигна, а палецът му изтри сълзите под едното ѝ око. — Но за да те вземе, Меринъс, ще трябва да ме убие.

Решителността в гласа му я ужаси. Отекна в сърцето ѝ, разби и последната ѝ надежда, че някога ще се освободи.

— Ти каза, че може да си тръгнеш — изхлипа тя. — Дори това да ти причини болка, ти можеш да го направиш.

— И един час по-късно открих, че си изчезнала и си загубих ума — отвърна той мрачно.

Меринъс поклати глава. Това не можеше да се случва! Не по този начин. Не биваше да бъде по този начин.

— Кейн няма да ти позволи да ме задържиш — каза тя отчаяно, трябваше да го накара да разбере и да я пусне. Но и самата тя трябваше да повярва, въпреки болката, която пулсираше вътре в нея. Не искаше да се освободи от Кал и това я плашеше повече от всичко друго.

— Както бих отказал да позволя на някой мъж да задържа Шера или Даун против волята им — отговори Калън, а на лицето му се изписа решителност. — Това ще зависи от твоето решение, Меринъс. Един от нас ще умре, ако се опиташ да тръгнеш с брат си. Няма да му позволя да те отведе!

— Ти каза, че докторът ще намери лекарство — ръцете ѝ се стиснаха в юмруци, докато отхвърляше бруталното му изказване. — Каза, че той ще облекчи това.

— И докато ти бягаше, научих, че не може — Калън се протегна, отстрани косата от лицето ѝ и я погледна. — То ще отслабне от само себе си. Док вярва, че ще стане. Но смята също така, че никога няма да изчезне напълно. Тази нужда, каквато и да е тя, може да се окаже нещо, от което нито един от двамата ни няма да може да се освободи. Нещо, от което не съм сигурен, че искам да бъда освободен.

Меринъс чу любопитна нотка на уязвимост в гласа му. Объркването му от чувствата, които го владеят.

— Налага се да се обадя на братята си. Те трябва да знаят, че съм в безопасност — младата жена знаеше, че Кейн ще полудее от тревога. А когато беше такъв, не бе безопасно да си край него.

Калън въздъхна уморено и се изправи на крака.

— Хайде. Да се връщаме в колибата. Ще обсъдим това там — каза той, но не смееше да я докосне.

Меринъс се взираше в него, разтърсена от гняв и болка.

— Няма да ми позволиш да им се обадя, нали? Няма да им позволиш да ми помогнат.

— Няма да им разреши да те отведат — поправи я той. — А ако успеят да те открият, ще се опитат да го направят, Меринъс. Ще се самозалъжат, че можеш да бъдеш излекувана. Че нуждата може да бъде отстранена. Аз не вярвам, че това е възможно. Мисля, че природата ще се смее последна над тези луди копелета, които ме създадоха.

— Какво искаш да кажеш? — Меринъс разтърси глава, побъркана от преди.

— Хормонът, който се освобождава от моето към твоето тяло противодействия на контрацептивната инжекция, която Док ти дава — каза й той тихо. — Ние бяхме създадени да не сме в състояние да се размножаваме, нашата сперма е несъвместима с нормалните човешки същества. Но този хормон променя това постепенно. Преобразява ДНК-то ни. Ние сме свързани. Природата не ни остави друг избор.

Меринъс усети как светът ѝ се разклаща. Ръцете ѝ се притиснаха към корема. Налагаше се да се бори за въздух.

— Дали аз... — младата жена преглътна мъчително.

— Още не — увери я Калън. — Но накрая ще бъдеш. Не можем да направим нищо друго, освен да следим как възнамерява да се развива тази аномалия.

— Не! — каза тя отчаяно, умоляващо. Меринъс се изправи на крака и улови ръцете му. — Не, Калън, трябва да направиш нещо, за да спреш това. Слагай презерватив, той ще ме защити.

По лицето на мъжа се разля присмех.

— Какво, Меринъс, не искаш да забременееш от животно ли?

Шокът я остави неподвижна за миг.

— Проклет да си! — извика гневно тя. — Не искам да бъда някакъв експеримент за теб. Ти не ме обичаш, Калън. За теб не съм

нищо повече от физическо забавление. Отказвам да имам дете при тези обстоятелства.

— Така или иначе, презервативът няма да свърши работа — каза ѝ той горчиво. — Тази част от мен, която ти дарява такова удоволствие, която набъбва и пулсира в плътта ти, няма да го позволи.

— Какво искаш да кажеш? — тя разтърси ръката му, ноктите ѝ се впиха в кожата. — Презервативът ще свърши работа.

— Той ще се скъса, когато шипът започне да нараства от пениса ми, Меринъс. В пълната си ерекция, той изпълва до край твоята тясна, малка вагина, заключва се в плътта ти. Не ти причинява болка, защото върха му е затъпен, но е твърде голям, за да се побере в кондома.

Меринъс усети как кръвта се оттича от лицето ѝ. Коленете ѝ омекнаха, сърцето ѝ започна да тупти по-бавно в гърдите ѝ.

— Шип? — гласът ѝ беше задавен, като се бореше с нарастващото отвращение, изригнало в стомаха ѝ.

— Казах ти, че съм животно, Меринъс — изрече той. — Не помниш ли, че те предупредих онзи ден на газостанцията? — погледът му сега беше суров и студен. Меринъс усети хладни тръпки да пробягват по тялото ѝ. — Трябваше да ми повярваш.

Тя пусна ръката му и опита да се пребори с паниката, която я обзе.

— Тогава просто ще се борим с това — каза тя, а дробовете ѝ се мъчеха да поемат въздуха, останал в стегнатото гърло. — Ние не трябва... не трябва... — Меринъс махна с ръка към ерекцията, личаща под дънките му.

— Да се чукаме? — попита той саркастично, извивайки едната си златиста вежда.

Меринъс поклати глава, слепоочията ѝ пулсираха, а ритъмът се разливаше по тялото ѝ.

— Абстиненцията е точно това — отговори младата жена, докато се бореше да диша равномерно. — Ще го преодолеем. Просто ще се въздържахме.

— Добре — изръмжа той. — Ти можеш да се въздържаш колкото искаш. Аз не съм толкова склонен...

— Не — Меринъс поклати глава, отдръпвайки се от него. — Трябва, Калън. Не можем да намесим и едно бебе в това. Моля те, бебетата са невинни. Те не заслужават това.

Тя се разплака отново. Стомахът ѝ се бунтуваше от нерви, гърдите ѝ бяха стегнати от болка. Можеше да усети как паниката я завладява, а истерията се надига. Тя не можеше да има бебе. Не беше готова за бебе.

— Хайде, трябва да се прибираме — ръката му се обви около кръста ѝ.

Меринъс скочи встрани. Ужасът смрази кръвта във вените ѝ. Клатейки глава, тя вдигна ръце във въздуха и отстъпи от него.

— Не може да ме докосваш — прошепна тя. — Не можем да позволим това да се случи, Калън. Не можем. Няма да допусна да ми го причиниш.

— Меринъс, да се прибираме вкъщи. Ще го разрешим там — каза той, а гласът му се снижи успокояващо.

— Точно така, ще го решим — отвърна задъхано тя с твърд, решителен тон. — Ще го решим в различни стаи, Калън. В различни части на къщата. Това е краят. Отказвам да имам дете — сега или в близко бъдеще. Особено от човек, който е решен да рискува всичко, което е, заради Прайда. Проклет да съм, ако ти се доверя да защитаваш детето ни, след като дори не вземаш мерки да защитиш себе си.

Меринъс видя как гневът завладява лицето му, очите му.

— Няма да позволя мое дете да бъде изследвано или взето от мен, Меринъс — осведоми я той студено. — Можеш да разчиташ на това.

— И как, по дяволите, смяташ да го направиш? — попита тя недоверчиво.

— Ще го направя — изрече Калън, улови ръката ѝ и я поведе към автомобила. — Разговорът още не е приключил. Когато това стане, ще се занимаваме с него. Дотогава, няма да те пусна да си тръгнеш. Със или без брат.

— Не можеш да ме държиш вечно — Меринъс се препъна към него и трепна, когато меките, изключително нежни косъмчета на гърдите му погалиха ръцете ѝ. Проклет да е! Той не трябваше да е толкова чудесен на допир. Не трябваше да ѝ причинява това.

— Ще видим.

ГЛАВА 16

Калън почти завлече Меринъс до къщата, изражението му беше каменно, очите — блестящи от обзелия го гняв. Това е добре, помисли тя, защото също не се чувстваше спокойна. Гневът препускаше през тялото ѝ, толкова горещ и чист, колкото и желанието.

— Имам нужда от душ — каза му, като се отдръпна от него, щом той затвори вратата зад тях.

Цялата пасмина се е събрала, помисли тя саркастично, докато гледаше заинтригуваните изражения на шестимата в стаята. Дори доктор Мартин беше там, отпиваше спокойно от кафето си и ги наблюдаваше.

— Добра идея — отвърна Калън. — Когато приключиш, закарай задника си в спалнята, където поне няма да се забъркаш в никакви неприятности.

Меринъс му хвърли подигравателен поглед.

— Спомням си, че и Кейн каза това веднъж. И много скоро разбра, колко е сгрешил.

В стаята прозвучаха няколко хихикания и покашляния. Меринъс не изчака да разбере кой какво е направил или да види реакцията на Калън. Провери дали огромната му тениска прикрива задните ѝ части достатъчно добре, прекоси къщата, и се насочи към спалнята и горещата вана.

— Тя се обади на брат си — Калън я проследи как изчезва в коридора. — Очаквам цялата пасмина да се втурне към нас. Време е да съставим план.

— Казах ти, че тя е затруднение — изръмжа Дейън, а очите му блестяха от опасен гняв под синините, които ги обезобразяваха.

Калън го погледна и видя в него ярост, която го разтревожи.

— На твое място бих се въздържал от подобни коментари, докато забравя факта, че бе готов да я нападнеш — заяви Калън непроницаемо. Никога нямаше да забрави гледката на Дейън, готов да скочи и нападне.

Устните на Дейън се извиха и Калън почти изгуби контрол. Отново.

— Излез навън и патрулирай около къщата, след като не можеш да допринесеш с нищо към този разговор — Калън отиде до каната с кафе и си наля голяма чаша, борейки се да запази спокойствие.

Той чу зловещото остъргване на стол по дървения под. Секунди по-късно, задната врата се затръшна със сила, която разтrese прозорците.

— Някой друг? — попита, без да се обръща.

Въпросът бе посрещнат с мълчание.

Калън се обърна към тях и видя загрижеността по лицата им.

— Спецчастите на Кейн — информира го Тайбър спокойно. — Много по-способен е от онези палячовци, които Съвета продължава да изпраща. Братята й не са глупави. Той ги е обучавал. Те ще открият къщата. Ще дойдат въоръжени до зъби, за да си я вземат.

— Помислих за това вече — изръмжа Калън.

Знаеше всичко, което можеше да се научи за семейството й. Седем братя и баща й, всеки от тях самонадеян и силен. Бяха арогантни и властни. Сила, с която трябва да се съобразяваш. Заедно щяха да представляват една малка армия.

— Ако той я вземе или ако те убие, тя ще пострада — обади се доктор Мартин. — Абстиненцията няма да изчезне, според моите изследвания, Калън.

— Ами теорията ти за зачеването? — попита рязко Калън.

Д-р Мартин сви рамене.

— Хормонът, който се произвежда само по време на бременност, го забавя, но нищо друго. Това, което ме притеснява, е ефектът, който имат твоите хормони върху контрацептивите. Неутрализират ги. И някак си, по някакъв начин, едно малко количество от твоята семенна течност е останала напълно нормална. Има риск, макар и малък, тя да може да забременее.

Калън потърка врата си уморено. Още усложнения, още резултати от изследвания, които почти не им помагаша.

— Трябва да се срещнем с братята й, преди това да стигне подалеч — каза Тайбър тревожно. — Не можем да поемаме риск с теб Калън. Или с нея.

— Позволи й да им се обади, Кал — посъветва го Шера, след като Тайбър млъкна. — Те сигурно ужасно се страхуват за нея. Тя е тяхната малка сестричка. Дъщеря е на Джон. Мария нямаше да хареса това.

Напомнянето за сурогатната му майка и нейната привързаност към Джон Тайлър, го прободe.

— Няма да навреди ако й позволиш — съгласи се Тайбър. — Остави я да ги убеди да се срещнат с Док, преди да са нахлули като проклети пехотинци. Меринъс няма да ти благодари, ако нараниш някого от тях.

Тя вероятно щеше да се опита да го убие сама, намръщи се той.

— Може би сте прави — въздъхна Калън. — Може би, това ще я успокои до известна степен. Тя е като проклет вулкан, готов да изригне.

— И когато го направи, твоят задник ще бъде този, който ще изгори — каза Шера с известно съчувствие. — Отношението ти спрямо нея е отвратително.

Калън се намръщи.

— Това е нормално — ухили се Док. — Ритуалът на чифтосването на всички животни. Мъжките се борят за надмощие над своите женски. Мъжете са изгубили борческия си дух през последните поколения от феминизма, равните права и свързването със своята чувствителна страна — засмя се той. — ДНК-то на Калън отказва да му позволи избор в доминирането над нея. Това е част от неговия генетичен код.

Калън изръмжа. Точно от това се нуждаеше, от едно шибано научно обяснение за проблема.

— Страхотно — промърмори Тайбър. — Точно това искахме да разберем.

А нуждата да доминира бе нараснала. Борбата на Калън с потребностите му, със сексуалните му желания, сега беше постоянна битка.

— Трябват ми още проби от Меринъс след вашата следваща, хм, близост — докторът се покашля, игнорирайки изумения поглед на Калън при избора му на думи. — Тъй като тялото й реагира толкова бурно на всяко докосване, с изключение на твоето, ти предлагам да дойдеш с нея.

— Мисля, че отново съм тук за през нощта — Шера се прозина и се протегна уморено. — Поемам към леглото.

— Аз също — най-мълчаливата от групата, Даун, се надигна от мястото си.

Тя отнесе чашата си на мивката, изплакна я, след това я постави в една дълбока купа.

— Да вървим, Танер — Тайбър беше на крака и го плесна по гърба, когато той се изправи. — Време е да отиваме да поработим.

— Да, работа — промърмори другият мъж, но в движенията му нямаше колебание. — Човече, когато намеря жена, над която искам да доминирам, напомни ми да не споря с нея. Можеше да чуеш как Меринъс проклина Калън през цялата гора.

— Затваряй си устата — нареди мрачно Калън.

Танер се ухили, вдигна ръка в приятелски поздрав и последва Тайбър през вратата на кухнята.

Сега къщата бе тиха, освободена от Прайда и техните тревоги, притеснения и чувства. Това накара Калън да се почувства напрегнат, почти самотен и да закопнее за Меринъс. Не само сексуално, но и за нейната компания, за разбирането, което бе открил в нея, въпреки гнева ѝ.

Той се изправи на крака и се отправи към всекидневната. Пусна телевизора тихо, надявайки се да запълни тишината, която никога преди не го бе притеснявала. Докато се отпускате уморено на стола, слабо вибриране в джоба на панталоните му го накара да се намръщи от изненада. Мобилният телефон на Меринъс. Калън извади устройството, загледа се в него за миг, след това го отвори.

— Да?

От другата страна на линията последва мълчание.

— Искam да дадеш този телефон на Меринъс — заповедническият тон в гласа на мъжа накара веждите на Калън да се свъсват, а собственическите му инстинкти се възпламениха.

— А мога ли да попитам кой се обаждa? — засмя се той. Като че не знаеше.

Отново настъпи тишина. Отзвук на тиха ярост.

— Тя жива ли е? — ако беше някой по-слаб, по гръбнака му щеше да се плъзне тръпка, помисли си Калън.

— Разбира се, че е жива — изрече той. — Избиването на млади невинни жени е работа за следващата година. Тази година дебна само шибани войници.

— Имаш достатъчно от тях, които са тръгнали след задника ти — срязва го гласът. — Изпратих сестра си там с предложение за помощ, не за да я изнасилиш.

Калън се изправи на крака.

— Не съм я изнасилвал — изръмжа яростно. — Ако не друго, тази жена при всеки удобен случай прави всичко възможно, да осуети най-добрите ми опити да я предпазя от моите проблеми. Обвинявам теб, г-н Тайлър, като неин най-голям брат, за своеволието ѝ и пълното ѝ незачитане на властта. Твоята сестра е една истинска напаст.

Безсилието се изостри с дълбокото му ръмжене, когато позволи да го завладее омразата към човека, който най-вероятно бе причинил оформянето на такива черти у Меринъс.

— Тогава няма да има проблем да ѝ дадеш този телефон, така че да мога да се уговоря кога да прибера своенравната си сестра — отбеляза Кейн равно и подозрително. — Ще кацна на летището след няколко часа. Надявам се тя да ме чака там.

Калън се укроти.

— Не мисля, че това е възможно, Тайлър — той запази гласа си любезен и спокоен. — За съжаление, въздействието ти над нея е вредно. Тя е упорита, решителна жена, но сега е моя.

Отново мълчание. Калън си представи как мъжът се бори да се овладее, за да измисли начин да освободи сестра си от опасността, в която смяташе, че се намира.

— Не ме карай да дойда и да я взема — предупреди го Кейн меко. — Не би искал това, Лайънс.

— И сестра ти няма да преживее това — отговори тихо Калън. — Не прави тази грешка.

— Ако я нараниш...

— Не бих могъл да ѝ навредя повече, отколкото на себе си — изрече Калън. — Аз не представлявам опасност за сестра ти. Но не може да си тръгне сега, заради нейната собствена безопасност, това не подлежи на обсъждане.

— Тя е в по-голяма опасност с теб — каза Кейн.

— Меринъс е свързана с мен, Тайлър, по начин, който не разбираш — въздъхна Калън. — Можеш да се видиш с нея, можете дори и да разговаряте, но кога ще стане това, ще избира аз.

— И очакваш от мен да приема спокойно решението ти?

— Не. Знам, че Меринъс трябва да е усвоила упоритостта си отнякъде и подозирам, че ще е по-добре да си пазя гърба за известно време — Калън направи гримаса. — Но никога не се страхувам, г-н Тайлър, достатъчно съм възрастен, за да мога да се предпазя някак, така че няма да има затруднения.

В този момент Калън случайно погледна нагоре, ароматът на Меринъс го привлече и загоря кръвта му. Тя стоеше на прага с ръце, скръстени пред гърдите, а лицето ѝ бе изкривено от намръщено изражение.

— Губиш си времето — каза Меринъс търпеливо. — Ако Кейн е на телефона, тогава няма да го убедиш в нищо.

— Кой казва, че искам да го убеждавам изобщо? — попита я Калън, позволявайки на една самодоволна усмивка да докосне устните му. — Просто съм отегчен от собствената си компания.

— Позволи ми да говоря с нея, Лайънс — гласът на Кейн отново стана повелителен и хладно яростен в ухото му.

Меринъс стоеше търпеливо пред Калън, а лешниковите ѝ очи бяха подозрителни, но изпълнени с надежда. Той въздъхна тежко. Изобщо не трябваше да вдига проклетия телефон.

Мъжът покри предпазливо слушалката, като я наблюдаваше.

— Няма да споменавам останалите — каза тя тихо. — Но ако не му позволиш да говори с мен, той ще стане опасен. Не искам ти или братята ми да пострадате. Можеш да се обзаложиш, че Кейн не е сам.

Калън изръмжа тихо. Усложнение, от което те, естествено, не се нуждаеха.

— Говори с него, Меринъс, но запомни. Хората от моя Прайд ще дадат живота си за твоя. Не ги предавай — той не смяташе, че тя ще го направи, но не бяха оцелели толкова дълго, доверявайки се сяпо.

Младата жена се приближи към него бавно, а тънката ѝ ръка се протегна към малкия телефон. Калън ѝ го подаде, като я наблюдаваше и преценяваше нежното ѝ изражение, докато тя го поднасяше към ухото си.

След това се заслуша в разговора с брат й. Чу трепета в гласа й, непоколебимата й вяра в Кейн, докато му говореше. Убеждаваше го. Уверяваше го.

— Това не е толкова просто, Кейн. Не мога да го оставя — каза най-последно тихо. — Знам, че не разбираш, но ще ти обясня всичко, щом самата аз го разбера.

Калън се протегна, пръстите му уловиха леко другата й ръка.

— Кажи ми, че ще се срещнем с него. Ти, аз и доктор Мартин. Трябва да е сам, Меринъс. Не искам цялата ти рода да ми диша във врата.

Тя го погледна учудено.

— Като че ли не знам, че той води цялото ти семейство със себе си в този самолет — изсумтя той.

Калън слушаше как тя предава съобщението. Няколко дълги мига Меринъс мълча, а очите й бяха пълни с тъга.

— Само ти и татко, Кейн — най-последно изрече твърдо. — Или няма да мога да го направя. Знаеш, че не бих го поискала, ако имаше някакъв друг начин — отново последва дълго мълчание, след това тя проговори с остър глас. — Слушай ме, задник такъв, това решение не е твое. Спри да си играеш с мен на He-Man^[1], знаеш, че не действа.

Калън трепна. Поне брат й не трябваше да се справя с прякор, като Лъв-О. След това заслуша, как тя заспори с Кейн. Тонът й бе яростен и стоманено твърд, знаеше как да наранява с думи, които накараха Калън да трепне съчувствено. Но само няколко секунди по-късно се оказа, че е спечелила.

— Можеш да обсъдиш подробностите с Калън. Ще успеете ли да поговорите като цивилизовани хора? — Меринъс изви едната си тъмна вежда към мъжа до себе си.

— Аз винаги съм учтив — осведоми я той лукаво.

Младата жена извъртя очи и му подаде телефона.

— Тогава се опитай да бъдеш малко по-любезен. Защото от твоята версия за вежливост определено има какво още да се желае.

Калън пое телефона, без да я изпуска от поглед, макар тя да му обърна гръб и се отправи към кухнята.

— Виждам, че успяваш също толкова успешно да я накараш да ти играе по свирката, колкото и аз — каза той подигравателно в

слушалката. — Надявам се да си обучил любимите си братя по-добре, отколкото сестра си.

— Ще те убия, Момче-котка — изрече яростно Кейн, неспособен да крие повече гнева си. — Бавно и болезнено.

— Може да си помечтаеш — съгласи се Калън, а в тона му пролича неприкрит сарказъм. — Но се съмнявам, тя да ти даде позволението си.

Калън можеше да чуе скърцането на зъби от другата страна на линията. Той разбра, колко вярно е предположението му, че Меринъс контролира силните мъже в семейството. Тя беше като малък генерал, който ръководеше действията им и непрекъснато се месеше в тях.

— Когато кацнеш, ще те чака една жена — светлоруса със светлосиви очи. Името ѝ е Шера. Тя ще знае кой си и сама ще се приближи към теб. Ще ти даде подробна информация за срещата. Ще спазиш ли това?

Странна, напрегната тишина изпълни линията. Сякаш Кейн бе задържал дъха или изненадата си.

* * *

— Шера — прошепна Кейн с въздишка, която накара Калън объркано да се намръщи. — Ще се оглеждам за нея.

Калън въздъхна. Братът не беше по-лесен от сестрата.

— Бъди сигурен, че ще го направиш. В името на здравия разум на сестра ти, Тайлър, опитай се да сдържиш гнева си достатъчно дълго, за да чуеш проблемите, в които се е забъркала. Може би тогава ще проявиш малко повече благосклонност към моето положение.

Връзката прекъсна. Калън се ухили развеселено. Добре разбираше затруднението на Кейн. Изпитваха, макар и неохотно, взаимно съчувствие към положението си, въпреки, че Кейн сигурно бе бесен заради подозренията, които имаше по отношение на връзката между него и Меринъс.

— Вие двамата приключихте ли да се джафкате? — уханието ѝ го удари като юмрук в слабините.

Меринъс отново стоеше на вратата, в едната си ръка държеше сандвич, а в другата чаша мляко. Приблечи се към дивана,

движенията ѝ бяха грациозни, а тялото ѝ — съблазнително, в меките жарсени шорти и светла тениска без ръкави. Зърната ѝ изпъкваха малки и твърди под плата, а очите ѝ бяха потъмнели от желанието, което се надигаше в тялото ѝ. Въпреки това, беше решена да игнорира, както страстта, така и него.

Меринъс взе дистанционното от масичката за кафе, набързо прегледа каналите и се спря на изпълнен с кръв приключенски екшън — филм, за пирани. Калън въздъхна нервно, прокара пръсти през косата си, след това излезе от стаята. Проклет да е, ако останеше там, да полудява от аромата ѝ, докато тя просто си гледа телевизия. Щом Меринъс не желаше да обръща внимание на влечението, тогава, по дяволите, бе решен да я остави на мира. Тя щеше да дойде при него, влачейки се на колене.

---

[1] Не-Ман — герой от анимационен филм — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Докато ядеше, Меринъс го наблюдаваше как крачи из къщата. Когато се излегна на дивана, бедрата ѝ се притиснаха здраво едно към друго и тя опита да доизгледа спокойно филма. Калън изръмжа и тръгна към спалнята. Младата жена въздъхна тежко. Вагината ѝ беше толкова гореща, сякаш пламтеше. Можеше да усети влагата по панталонките си, хлъзгавите сокове покриваха голата плът на женствеността ѝ.

Беше отчаяна. Празна. Толкова празна, че искаше да му изкрещи да я вземе, да я изпълни, да я язди силно и дълбоко, както го бе направил в гората. Този доминиращ, груб секс, абсолютната загуба на контрол, която показваше мъжът, само засилваше страстта ѝ. Меринъс се разтрепери, спомняйки си зъбите му, заключени върху чувствителната кожа между врата и рамото ѝ, острите резци, които едва докосваха кожата, докато чувствената болка издигаше удоволствието ѝ по-високо. Мразеше това. Мразеше мисълта, че е толкова покварена, та да се наслаждава на това усещане и се нуждае от него отново, само часове по-късно.

Меринъс промени позата си на дивана, главата ѝ се отпусна върху тапицирания подлакътник, а бедрата ѝ се притиснаха към корема. О, Господи, как страдеше. Мускулите на влагалището ѝ се стягаха и отпускаха. Бавно се овлажняваше от гореща, пулсираща възбуда. Младата жена прехапа устни, очите ѝ се насочиха към мястото, което Калън прекоси на път за кухнята. Видя вратата на отворения хладилник. Мъжът закрачи обратно към стаята, погледът под полуспуснатите му клепачи беше опасен. Той вдигна бутилката към устните си и отпи голяма глътка.

— Мога да помириша уханието ти през цялата къща — изръмжа той, щом свали бутилката, сега само наполовина пълна. — Какво се опитваш да докажеш, като лишаваш и двама ни от това, от което най-много се нуждаем?

Меринъс усети сънливост и чувственост, когато очите му се спряха върху нея. Искаше да се обърне по гръб, да разтвори крака и да го умолява. Бореше се с желанието, но мускулите ѝ се стягаха, нуждата изискваше...

Изправен само на няколко метра от нея, Кал изглеждаше дяволски секси. Висок, силен и възбуждащ. Лицето му беше напрегнато, тялото изпънато. Мускулите на корема му бяха стегнати и привличаха погледа ѝ към бедрата му. О, Господи, този мъж бе като съвършена статуя на някой сексуален бог.

— Не мога да поема риска — прошепна Меринъс, връщайки поглед към филма, към които проявяваше слаб интерес. — Не искам да забременея.

— Шансът за това все още е малък — поклати глава Калън. — Намираш си оправдания, Меринъс.

Така беше, тя го знаеше. Беше ужасена, не от Калън, а от себе си. Беше ужасена от нарастващата нужда, от пълната липса на милост, която страстта ѝ имаше върху емоциите ѝ. Вече не можеше да раздели емоционалната от сексуалната нужда. Не и след тази сутрин. Не и след като я бе взел, силно и доминиращо, контролирайки тялото ѝ, отклика ѝ. Не и след като я бе държал през минутите след това, докато езикът му, се плъзгаше нежно върху малката раничка на шията ѝ.

Белегът все още беше там. Можеше да го усети горящ, туптящ заедно с пулса ѝ, умоляващ за целувките и ласките му. За острата слаба болка от стискането на зъбите му.

— Трябва да го контролирам — прошепна Меринъс.

Братята ѝ щяха да бъдат тук скоро. Те щяха да имат отговор. Тя ги познаваше, но трябваше да бъде предпазлива. Щяха да я вземат от Калън, а тя не можеше да им позволи това. Едва успя да овладее хленча от емоционална болка, не само сексуална. Тялото ѝ страдаше за него, но и сърцето ѝ също. Не желаше да си тръгва. Не още. Просто искаше това „нещо“, което ги измъчваше, да отслабне. Искаше да лежи в прегръдките му, без сексуалната възбуда да я завладее. Той да я държи, да я докосва, да се грижи за нея. И ужасно се страхуваше, че за Калън това не е нищо повече, от някаква химическа страст. Като че ли той нямаше нито една от тези нужди.

Пенисът му беше твърд. Изпъваше меката материя на влажните му от пот панталони, изпъкваше през плата. Привлече погледа на

Меринъс и го задържа там. Младата жена преглътна мъчително, после облиза пресъхналите си устни, питайки се какъв ще е на вкус. След възбудата на безумната похот през последните няколко дни, това беше едно преживяване, за което не ѝ бе останало време. Сега осъзна, че го иска. Копнееше да прокара езика си по издутата главичка на члена му, да усети трепета му срещу устните си, да открие разликата в него, която настъпва, когато оргазмът му наближи.

Затвори очи, борейки се с желанието. Бореше се с неговата и своята страст.

— Меринъс, това няма да проработи — предупреди я той, а гласът му стана суров. Мъжкото господство, което се криеше под мекото ръмжене, я накара да трепне.

Спомни си, че гласът му беше груб и когато я взе. Когато достигна кулминацията, гърдите му тътнеха от животинско ръмжене. При мисълта за това, Меринъс се разтрепери. Той беше абсолютното мъжко животно, чувствен, арогантен в силата и способностите си. Мускулест и силен, всяка кост и мускул в тялото му бяха в перфектна форма. Младата жена искаше да вкуси кожата, опъната върху тези твърди равнини и ъгли. Искеше да ближе и хапе плътта му, да го чуе как стене името ѝ. Жадуваше да легне върху него, да се трие в тялото му, да открие някакво облекчение за болезнено напрегнатите си зърна по горещата му кожа.

Меринъс отвори очи и опита да се съсредоточи върху пламъците и експлозиите, разиграващи се по телевизията. Беше по-безопасно, отколкото да се взира в мъжествеността, заплашваща да разкъса шевовите на панталона на Калън, но това едва отвлече вниманието ѝ от плътта между бедрата ѝ, която пулсираше и крещеше от страст.

— Аз мога да го накарам да проработи. Невероятно упорита съм, питай братята ми — каза Меринъс, гласът ѝ звучеше малко порешително, отколкото се чувстваше.

— Няма да питам братята ти нищо — прогърмя гласът на Калън. О, как обичаше този звук! Въпреки че го усещаше все едно вибрациите отекваха в утробата ѝ. — Ти си най-досадната жена, която съм срещал през живота си.

Меринъс сви рамене. Движението накара тениската да се потърка в твърдите ѝ зърна. Тя почти простена от удоволствие. Проклятие! Младата жена си пожела той просто да изчезне. Да се

махне или да поеме контрол над ситуацията и да проникне в нея, докато тя не започне да крещи, достигайки оргазъм. За това копнееше. Искаше онова, което бе имала по-рано — загрубелите ръце на Калън по тялото си, в косата ѝ, докарващи я до висини, които дори не бе подозирала, че съществуват. И все пак, не го желаше. Едновременно я привличаше и ужасяваше.

— Мога да те облекча и по други начини, Меринъс — изрече той. Още не се бе преместил от вратата.

Погледна нагоре към него. Той я наблюдаваше внимателно, в очакване да зърне дори малък знак на слабост. Тя затвърди решението си. Можеше да го направи. Можеше да накара тялото си да прави това, което тя му нареди. Не обратното.

Меринъс преглътна мъчително.

— Не. Започнеш ли веднъж, ще те умолявам да стигнеш до края, Калън. Няма да намеря облекчение, докато не проникнеш в мен.

Единствено огненото плисване на неговото семе, взривяващо се силно и горещо вътре в нея, можеше да я облекчи от надигащото се желание. Без значение, колко пъти щеше да достигне до върха, нито по колко различни начини, единствено това щеше да позволи на тялото ѝ да се охлади от кипене до къкрене.

— Излагаш на риск самоконтрола ми по този начин — каза ѝ Калън тихо. — Когато се надигне твоята възбуда, същото се случва и с мен. Точно както стана тази сутрин. Меринъс, ти изкушаваш звяра да те вземе, а не човека.

Тя се вгледа в лицето му. Бирената бутилка беше празна, но той още я държеше здраво. Лицето му беше маска от загриженост и желание. Кехлибарените му очи почти светеха, горещи и искащи. Вътрешността ѝ се нажежи още повече. О, как го желаше! Можеше да прави секс с него в продължение на часове и никога нямаше да ѝ е достатъчно.

— Ти не си звяр — каза му, а гласът ѝ бе мек, щом зърна съжалението в очите му.

Това го безпокоеше, Меринъс знаеше, че нуждата, която го тласкаше да доминира над нея, го подтикваше да се бори с всички сили, за да запази самоконтрола си. Калън не харесваше инстинктите, бушуващи в него, също толкова, колкото и тя не харесваше да кипят в нея.

— Но аз съм звяр, Меринъс — въздъхна той и за няколко мига се взря в бутилката, която държеше. Когато отново я погледна, в очите му имаше разкаяние, но и примирение. — Не отричам това, което съм. Ако го направя, ще изложа на риск здравия си разум. И ти не можеш. Никога няма да забравиш, че животното е там, дебнещо под повърхността. Обратното ще е опасно.

Проблемът бе, че звярът вътре в него не я плашеше толкова много, колкото изглежда притесняваше него. Меринъс усети как вътрешните й мускули се стягат, утробата й се напрегна при горещия спомен за загубата му на контрол. Колко по-доминиращ би могъл да стане, запита се тя, след това потръпна от мисълта.

— Меринъс, не го прави — каза й той измъчено. — Не ни го причинявай. Не искам да те нараня.

Тя усети молба в тона му. Искаше й се да отстъпи, искаше да се обърне към него, за да облекчи огъня, който разкъсваше тялото й, но не можеше. Не сега. Не още. Не бе необходимо да го изкушава или да проявява любопитство за липсата на самоконтрол, за която я бе предупредил. Тя вече не можеше да контролира собственото си тяло и знаеше, че това е коренът на проблема й. Нуждаеше се от този контрол. Искаше сама да диктува кога желае секс и кога — прегръдка, а не тялото й или тази химическа реакция, която я докарваше до лудост.

— Не още — младата жена затвори очи, борейки се със сълзите и с тялото си.

Това бе нейното тяло, по дяволите! Напоследък то имаше свое собствено мнение и това я убиваше.

Калън я наблюдава един дълъг момент, след това с грубо проклетие напусна стаята отново. Меринъс въздъхна, а дишането й стана неравно, когато той вече не бе в помещението. Но не успя да спре тихия хленч, отронил се от устните й. Беше благодарна, че телевизорът прикри звука.

Дишаше трудно, борейки се да изпълни дробовете си с въздух, докато вътрешността й се свиваше, изисквайки освобождение. Клиторът й буквално туптеше, а зърната на гърдите й бяха болезнено твърди, страдащи за топлината на устата му. Ръката й се премести, пръстите й се плъзнаха леко по твърдите пъпки и тялото й се разтрепери от невероятното удоволствие, което предизвика докосването.

Главата ѝ се свлече върху подлакътника. Усети изтичането на соковете си между бедрата. Потискайки стона си, младата жена седна на дивана, подпря лакти на коленете си, зарови пръсти в косата си и ги впи в скалпа. Разтресе се отново. Дори тази малка болка беше възбуждаща.

Тя можеше да се контролира! Пое си дълбоко въздух, обуздавайки лудостта, която заплашваше да я завладее. Можеше да го направи! Самоконтрол, това беше всичко. Щом хората успяваха да се справят с наркотичната зависимост, със сигурност и тя можеше да се пребори с глада си за Калън. Просто трябваше да устои на изкушението. Това бе всичко.

Младата жена тръсна глава решително. Действието раздвижи отново тениската ѝ, докосвайки чувствителните зърна. Тя прехапа устни, за да сдържи стона си.

Трябваше ѝ нещо студено за пиене. Една от бирите на Калън. По дяволите, целият хладилник беше пълен. Тя се изправи на крака и една тръпка премина през тялото ѝ, когато бикините притиснаха клитора. О, Господи, дори само с това леко триене, едва не си докара оргазъм. Чувстваше се жалка.

Като стъпваше внимателно, отиде до кухнята и извади една бутилка. Завъртя капачката, чувайки тих съскащ звук. Вдигна я към устните си и отпи голяма глътка от хладната напитка. След това задържа студеното шише между гърдите си, пое дълбоко дъх и се облегна на хладилника за опора. Това беше лошо. Наистина лошо.

— Къде е Калън? — Шера влезе в кухнята, а очите ѝ се присвиха, докато гледаше как Меринъс отпива от бирата.

— В леглото — младата жена щеше да свие рамене, ако можеше да понесе усещането на дреха, триеща се в гърдите ѝ.

— Колко време измина откакто правихте секс? — попита Шера без заобикалки.

Меринъс извъртя очи.

— Достатъчно дълго, за да ме накара да моля.

Да. Точно така. Но не и в този живот.

Устните на Шера се свиха.

— Не е добра идея да отхвърляш нещо толкова силно. Добре знаеш колко лошо става — Шера отиде до мивката, наля си чаша вода и бързо я изпи.

— Ти пък от къде знаеш? — нападна я Меринъс. — Не те виждам да лазиш наоколо, а някакъв мъж да се опитва да те унищожи.

Шера погледна встрани, но макар изражението ѝ да бе спокойно, само един кратък поглед към измъчените ѝ очи изпълни Меринъс с разкаяние.

— Съжалявам, не исках да кажа това, Шера. Но това е моето тяло и решението е мое — каза тя, след това надигна бутилката и довърши бирата. Не ѝ беше достатъчна. Имаше нужда от нещо, което да я охлади. Отвори хладилника и извади втора.

Отвори я бързо и отпи голяма глътка.

— Опасно е, Меринъс — Шера тръгна към нея, мръщейки се към питието. — Не знаем как ще подейства алкохолът, комбиниран с химическата реакция между теб и Калън.

— Предполагам тогава сме на път да разберем — Меринъс притисна бутилката до слепоочието си. Беше хладна и успокояваща срещу пламтящата ѝ кожа. — Може ли да увеличиш климатика още малко, Шера? — попита тя. — Много е горещо тук.

Меринъс затвори очи, сега хладилникът ѝ служеше за опора, докато дишаше тежко. Задущаваше се, а горещината продължаваше да нараства.

— Не е от климатика, Меринъс — тихо каза Шера. — Това е реакция. Абстиненция. Трябва да отидеш при Калън.

— Мога да я овладеея — изрече Меринъс, в опит да убеди по-скоро себе си, отколкото нея. — Просто ще отнеме време.

Младата жена отпи още една глътка и най-накрая усети ефекта от бирата, да прониква през мъглата на страстта. Период на чифтосване. Какво име използваша, по дяволите, помисли си тя. Никога не бе виждала котките си да действат по този начин. Те пискаха и ревяха, след което се чифтосваха и това бе краят на цялата история.

— Меринъс, алкохолът може да повлияе тежко... — започна да я предупреждава Шера.

— Също и сексът с Калън — заяви тя. — За Бога, Шера, неговите малки войници неутрализират контрацептива, който ми натъпка в рамото. Спермата му се променя и става нормална, а само Господ знае кога ще започне овулацията ми, ако не я следя всеки ден. Не искам накрая да забременея от мъж, който не ме обича, нито пък се нуждае от мен, за нещо друго, освен за да задоволи шибаните си

сексуални потребности, породени от химията, която протича между нас. Защо, не можете да го разберете?

Сега Меринъс можеше да усети гнева, който бушуваше в нея. Това се бе случвало и преди, спомни си тя. Онзи ден в лабораторията, когато Шера и докторът не спираха да я пипат и мушкат. Отпусна се безсилно на масата и седна. Тогава беше дошла болката. Огромни ослепителни вълни от сексуална болка, които я бяха оставили слаба и задъхана. А Калън я беше целунал. Вкусът му, мъжки и пикантен, толкова горещ, я бе накарал да полудее, да го умолява да я вземе. Но беше облекчила ужасната жажда. Може би всичко, от което се нуждаеше, бе една целувка?

Можеше да се справи с една целувка. Устните му, диви и горещи, езикът му, дълбоко в устата ѝ, галещ нейния, имитиращ движенията, които пенисът му щеше да извърши по-късно, каращ я да полудее за още. Или езикът между краката ѝ. Това искаше тя. Пиец от нея, галещ възбудената ѝ женственост, докато Калън ръмжи срещу нежните гънки. Меринъс довърши бирата бързо.

— Отивам да легна — младата жена се изправи, залюля се за момент, но събра сили и тръгна към дивана. Проклятие, няколко бири никога не ѝ се бяха отразявали така.

— Ще остана с теб за малко — Шера въздъхна, следвайки я отблизо. — Трябва да ми позволиш поне да ти помогна да отидеш до леглото, Меринъс.

— Не. Ще стоя поне три стаи по-далеч от Калън. Проклет да е. Една цяла къща не е достатъчно разстояние точно сега.

— Ще се получи, ако спреш да се бориш срещу това — предложи Шера.

Меринъс се срина върху дивана. Обърна се към облегалката, свивайки мъчително тялото си. След това почувства вълните на надигащата се болка.

— Върви си — промърмори Меринъс. — Точно сега не ми трябваш.

Първата вълна разтърси тялото ѝ. Младата жена затвори очи и опита да се отпусне срещу горещината, срещу твърдите удари на връхлитащото желание, които я заливаха. Дишаше дълбоко, усещайки как вагината ѝ се свива от жестоката вълна и как соковете ѝ изтичат от

тялото. Панталоните ѝ щяха да подгизнат за нула време, помисли си с потисната въздишка.

Това беше различно от всичко, което Меринъс бе предполагала, че съществува. Трябваше да бутилират каквото и да причиняваше това и което Калън притежаваше. Щеше да му донесе цяло състояние. Афродизиак, който бе различен от всички други.

* * *

Шера не си тръгна. Меринъс знаеше, че стои тихо до нея на дивана и я наблюдава внимателно. Като някакъв проклет бацил под микроскоп, помисли си подигравателно. Така бе започнала да се чувства. Минута по-късно осъзна, че Шера се втурва извън стаята. Не ѝ отне много време да се върне. Естествено, беше взела своята малка „кошница с лакомства“.

— Отвори уста.

Тя простена, но направи каквото я бе помолила. Тампонът поглади вътрешността на сухата ѝ уста. Каква полза щеше да има това за тях, Меринъс нямаше представа. След това стисна зъби и опита да преодолее следващата вълна от страстно желание. Беше по-силна от предишната, подръпна утробата ѝ и стегна влагалището ѝ. Проклятие, ако сега пенисът на Калън беше вътре в нея, щеше да го задуши.

— Вагинална проба — Шера се придвижи към нея.

— Опитай и ще те убия — изпъшка Меринъс. — Остави проклетата ми вагина на мира! Тя си има достатъчно проблеми сега.

Но не се възпротиви, когато тампонът бързо и леко бе пъхнат под крачола на късите ѝ панталони и премина през соковете на входа на влагалището ѝ.

— Аз съм един шибан сексуален експеримент — простена Меринъс.

— Наистина ми трябва кръвна проба сега — каза загрижено Шера. — Много е важно.

— Вие, хора, е трябвало да станете вампири — оплака се Меринъс, но вдигна ръката си, когато другата жена избута масичката за кафе по-близо до дивана, за да я подпре там.

— Няма да те докосвам, освен когато се налага — обеща Шера.

— Дяволски добра идея. Но почакай само минута — изпъшка Меринъс.

Една тръпка започна в утробата ѝ, бавно премина през цялото ѝ тяло и нарасна, почти като оргазъм, докато тя се задъхваше. Стегна ръцете си в юмруци, а тялото ѝ се разтърсваше от нужда, отнела ѝ дъха. Чу грубото проклятие на Шера, докато се отдръпваше от нея.

Меринъс не бе сигурна колко време продължи, колко дълго се бореше да диша. Очите ѝ бяха разширени, погледът неясен, а вълните от пулсираща страст я връхлитаха отново и отново. Това щеше да я убие. Сега го знаеше, щеше да умре, една бавна, жалка възбудена смърт, точно тук и точно сега.

ГЛАВА 18

— Проклетата упорита жена! — ругатнята на Калън сякаш отекна в главата на Меринъс.

Тя бе издърпана от дивана в прегръдките му, гърдите ѝ се притиснаха към гръдния му кош, бедрата ѝ се стегнаха около кръста му. Устните му покриха нейните, езикът му нахлу в устата ѝ, докато плътта му я изгаряше. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му, заровиха се в косата му и я стиснаха, придърпвайки го по-близо, без да се интересува от болката, която би му причинила. Искаше да го нарани. Искаше той да разбере страданието, което изпитва, да усети несдържаността, която нарастваше вътре в нея, и желанието, толкова остро и мъчително, което беше като самата смърт.

Калън я пренесе през къщата, устните му бяха безмилостни, притискаха нейните срещу зъбите ѝ, езикът му — властен и мощен, се преплиташе с нейния, ближеше го, галеше устните ѝ. Ерекцията му бе гореща и непокрита, се притискаше в крехката преграда на шортите и бикините, докато той вървеше през къщата. Това я подлудяваше. Искаше пениса му вътре в себе си, веднага.

Меринъс се изви към него, ръцете ѝ още дърпаха косата му, той откъсна устни от нейните и ги плъзна надолу по шията ѝ, докато я внасяше в тъмната спалня. Зъбите му се впиха в нея. Езикът му подразни кожата ѝ, леката му грапавост я накара да се притисне по-здраво към него, да се потрие по-силно в члена му.

— Упорита кучка — изруга Калън задъхано. Гласът му бе като животински тътен, ръката му улови косата ѝ и я издърпа назад, предизвиквайки тръпки от болка в главата ѝ. По дяволите, това усещане бе хубаво. Прекалено хубаво.

Тогава той я пусна. Блъсна я върху леглото и проследи с присвити очи как застава на колене. Меринъс гледаше към него, дишайки тежко и накъсано.

— Няма да бъда нежен — предупреди я грубо.

— Нито пък аз — младата жена измъкна ризата през главата си.

Без да го изпуска от поглед, тя облиза устни, докато с ръце погали корема си, плъзна ги нагоре, след това обхвана гърдите си с длани. Меринъс простена от усещането, от стряскащата необузданост в изражението му. Ръцете ѝ не облекчиха отчаяната нужда от груба топлина, но неговото изражение успокои ужасната празнота, която се бе появила в душата ѝ. Той я искаше, желаше я толкова отчаяно, колкото и тя него. Калън можеше да бъде изкушен и възбуден, както и тя. Можеше да бъде тласнат до границите на страстта си и Меринъс възнамеряваше да направи точно това.

Ръцете ѝ се преместиха на късите панталони, промушиха се под колана, смъквайки ги бързо заедно с бикините. Захвърли ги на пода, а очите ѝ не се откъсваха от лицето му. Тя не искаше да лежи покорно, жертва на реакциите, разкъсващи тялото ѝ на парченца. Желаше го целия. Човека и звяра. Искаше да го завладее, вместо да оставя властта само в неговите ръце.

— Колко си див? — попита го, изненадана от ниския, дрезгав звук на гласа си.

Пръстите на едната ѝ ръка се придвижиха с бавно, игриво движение от долината между гърдите ѝ, през корема, след това между бедрата. Очите на Калън сякаш лумнаха в пламъци, лицето му пламна, когато пръстите ѝ се потопиха в горещата влага, блестяща по женствеността ѝ. Устните му се разтвориха, дишането му бе неравномерно и тежко.

— Прекалено див за това, което възнамеряваш да правиш, бейби — предупреди я той.

— Няма да се откажа — тя се усмихна игриво, поднесе пръсти към устните си, опитвайки вкуса си. От гърдите на мъжа се изплъзна силно ръмжене. — Ако го искаш, трябва да си го вземеш.

Тогава Меринъс протегна пръстите си към неговите устни. Те се разтвориха и, топлата му уста засмука вкуса на тялото ѝ. Той простена, стискайки юмруци докато я гледаше. Младата жена изви врата си, позволявайки на косата си да падне като водопад по гърба ѝ, закръглените ѝ гърди го примамваха, ръцете ѝ се плъзнаха върху тях, пръстите ѝ докоснаха зърната.

— Защо го правиш? — попита я той, а тонът му беше мрачен, див и секси.

— Желаете ли ме достатъчно, за да издържиш? — тя застана на четири крака, гледайки нагоре към него, устата ѝ сега беше на едно ниво с напрегнатата дължина на ерекцията му. — Аз да.

— Меринъс, не ме принуждавай да те нараня — прошепна Калън, но вместо умоляващ, гласът му бе предупредителен.

— Не ме принуждавай, аз да те нараня — езикът ѝ погали подутата главичка на пениса му.

От гърлото му се изтръгна предупредителен съскащ звук. Меринъс се усмихна със задоволство, устните ѝ се разтвориха, едната ѝ ръка обхвана основата на твърдия пенис, устата ѝ се спусна над главичката, устните ѝ докоснаха горещата плът, докато я обсипваше с малки възбуждащи близвания. Тя бе чела достатъчно за оралния секс, бе чувала доста, така че знаеше основните неща. За останалото, можеше да импровизира. Устните ѝ се сключиха около него и тя го засмука дълбоко, докато езикът ѝ се плъзгаше лениво по него. Очевидно го правеше правилно.

Ръцете му стиснаха косата ѝ, бедрата му се тласкаха към устата ѝ конвулсивно. Езикът ѝ проучи мястото под главичката, усещайки любопитно пулсиране, силно туптене в долната част, под гладката чувствителна кожа. Пенисът му трепна и започна да пулсира по-силно.

— Господи, Меринъс! — извика той, с наполовина ръмжене, наполовина умоляващ стон. — Не прави това. Не мога да контролирам желанието.

Едната ѝ ръка държеше основата на члена му, другата обхвана стегнатия скротум, масажираше го, галеше го, а Меринъс започна да движи устата си нагоре-надолу по възбудената плът, милвайки го с устни и език, доволна от сподавеното му ръмжене, докато той се бореше да се сдържи да не прониже устата ѝ.

* * *

Пръстите на Калън бяха здраво вкопчени в косата ѝ. Той я придърпваше към себе си и триеше копринените кичури по корема си, докато обладаваше устата ѝ. Беше невероятно, влажната топлина го галеше, езикът ѝ се плъзгаше по него, милвайки скрития шип, който щеше да се появи при приближаването на оргазма. Сега усещаше

пулсирането му, устрема му да преодолее наложения контрол. Шипът имаше своя воля, настояваше, че той трябва да доминира.

Калън започна да се тласка в устата ѝ силно, както щеше да го направи във влагалището ѝ, задържа я към себе си и изстреля семенната си течност, разтърсен от най-силния си оргазъм. Никога не го бе правил. Никога не бе позволявал на една жена да го смуче до оргазъм. Искаше Меринъс да го направи. Имаше нужда от това. Трябваше да знае, че тя е негова по всеки начин. Измъчваше го желание, да я вземе и да я притежава по всички възможни начини, по които един мъж може да притежава една жена.

Тази нужда само се бе увеличавала през последните дни. Беше се борил с нея. Всеки път, когато виждаше Меринъс да се навежда или да облизва устните си. Бореше се с виденията си как я взема, как я обладава в устата, в ануса. Този малък, стегнат забранен отвор го привличаше, точно както ѝ устните ѝ.

Меринъс още го смучеше и подръпваше тестисите му. Шипът туптеше. Калън тръсна глава, тялото му се обливаше се в пот. Топлината се обви около него, подпалена от страстта и подхранена от нейното докосване.

— Меринъс, достатъчно, бейби — той не можеше да я издърпа от пениса си. Нито да се лиши от насадата, която му доставяше устата ѝ. Не трябваше да контролира желанието, а тя го игнорираше доста добре.

Тя отново всмука твърдия, дебел пенис, поемайки го до гърлото, след това обратно към устните си, и отново до гърлото. Езикът ѝ го докосваше леко, милваше го, и с всяко поемане го докарваше по-близо до кулминацията.

Калън не можеше да се контролира. Не можеше да се бори с нуждата, с горещото връхлитащо желание. Усети как плътта му се подува и шипът се появява, твърд и стегнат. Меринъс простена срещу него, когато езикът ѝ го докосна, а устните ѝ го засмукаха. Мъжът стисна зъби, ръцете му приковаха главата ѝ. Не можеше да се бори с това, не можеше да се бори с нея. Бог да му е на помощ, той беше звярът, който онези копелета бяха създали. Тестисите му се стегнаха, пенисът му потръпна, след това извика, задържайки главата ѝ неподвижна, и се заби толкова дълбоко и силно, колкото му

позволяваше ръката, обвита около основата на набъбналия му член, преди да избухне.

Нямаше да ѝ позволи да се отдръпне, но тя не се и опитваше. Устните ѝ бяха сключени около движещия се пенис, езикът ѝ беше като огнен камшик върху главичката. Калън почувства как спермата експлодира от върха, разпръсвайки се в устата ѝ. Продължителна, гъста струя, която разкъса вътрешностите му на парченца от удоволствие, когато достигна върха, след това в стаята отекна силното му ръмжене.

Калън се бореше за въздух, гърдният му кош се повдигаше, тялото му бе изопнато. Потрепери, докато се изтегляше от нея, а устните ѝ здраво обгръщаха плътта му. Меринъс погледна нагоре към него, с влажни устни и тъмни, блестящи от чувственост очи.

Тя бе най-красивото създание на земята. Изключително грациозна, дори в страстта си. Косата ѝ беше разрошена около зачервеното ѝ лице, устните разтворени, а езикът ѝ се плъзна бавно по тях, сякаш опитваше вкуса му.

Калън все още бе твърд. Оргазмът му бе облекчил най-настойчивото желание, но искаше повече. Искаше вкуса ѝ, сладък и горещ, изпълващ устата му. Преди Меринъс да успее да се възпротиви, той я събори по гръб и се надвеси над нея. Очите му се впиха в нейните, когато сведе глава и превзе устните ѝ в една невероятно гореща целувка, която изгори цялото му тяло от глава до пети.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, пръстите му хванаха твърдите връхчета и ги стиснаха нежно. Меринъс се изви към него, ръцете ѝ бяха отново в косата му, увивайки кичурите около пръстите ѝ, докато го притискаше до себе си.

Не, тази вечер тя не искаше да става жертва на лудостта на разгонването. Нямаше да бъде покорна. Младата жена посрещна всяка целувка с алчност, потриваше тялото си в неговото, крещеше при всяко докосване.

— Ще ме изгориш жив — прошепна Калън в шията ѝ, устата му потърка белега, който ѝ бе оставил по-рано през деня.

Тя потрепна от милувката.

— Тогава ще се изгорим заедно — гласът ѝ бе дрезгав, изпълнен с възхищение, докато зъбите ѝ драскаха рамото му в отговор, на неговото по шията ѝ.

Калън хареса усещането на зъбите ѝ по кожата си, драскащи, пируващи. Езикът ѝ бе като коприна върху плътта му. Гореща, влажна коприна, която го накара да полудее, да копнее за още.

Мъжът се премести по-надолу по тялото ѝ, а устата му премина към гърдите ѝ. Обичаше да чува задъхания ѝ вик, когато засмучеше твърдите малки връхчета на зърната ѝ, и начина, по който го сграбчваше за косата, придърпвайки го по-близо. Как се потриваше в бедрото, което той бе вмъкнал близо до вулвата ѝ. Калън бе гладен за нея. Не можеше да чака повече да се премести по-надолу, да оближе тясната цепка, да потопи езика си в стегнатите дълбини на женствеността ѝ, да поеме всичкият копринен крем в устата си. Нямаше нищо по-опияняващо от вкуса на насладата на една жена.

— Ще те изям жива — изръмжа той срещу закръглената извивка на гърдата ѝ, след което започна своето дълго и мъчително пътуване надолу. — Да ти покажа ли мъчението, което ти ми причини, бейби?

Меринъс простена, звукът бе нисък и умоляващ, когато устните му докоснаха плоския ѝ корем. Ръцете му се преместиха върху бедрата ѝ, придвижиха се по топлата ѝ кожа, разтвори ги широко и се наведе между тях.

Калън можеше да подуши възбудата ѝ. Беше различна от всичко, което някога бе усещал. Сладка, с лек аромат на канела, дива и неуловима. Той беше човек, умиращ за вкуса на амброзия, а единственият ѝ източник бе между тези стройни бедра. Главата му се сведе, езикът му се плъзна бавно по хлъзгавата есенция, която покриваше меките нежни устни.

* * *

Докосването на езика му бе като електрическа мълния, изгаряща утробата ѝ. Меринъс изпъшка от усещането, тялото ѝ се изопна, удавено от удоволствието, което я заливаше. Не бе изпитвала нищо подобно през целия си живот. Тя трепереше срещу устата му, чувстваше езика му, който се въртеше около болезнения клитор, устните, които го смучеха. Ръката му разтвори гънките, единият му пръст премина през соковете, изливащи се от тялото ѝ, милваше линията от скрития вход, след това по-ниско, шокиращо ниско, към

стегнатата гънка на ануса ѝ. Меринъс потръпна. Калън изръмжа предупредително в плътта ѝ, изпращайки вибрации от екстаз по тялото ѝ. Тя се изви. Езикът му проникна във вагината ѝ, а пръстът му се плъзна един инч в ниския проход.

— О, Господи, Калън!

Младата жена сграбчи раменете му, ноктите ѝ се впиха в мускулите, докато вагината ѝ се стягаше, в отчаян опит да задържи езика му, учудена от усещането на пръста му, поникнал съвсем мъничко в ануса ѝ.

Не болеше. Тя си мислеше, че ще боли. Калън го раздвижи, изтегляйки го от хватката на тялото ѝ, пръстите му се навлажниха от соковете, които изтичаха от влагалището ѝ, след това се плъзнаха отново в стегнатия отвор. През цялото това време езикът му се забиваше силно и бързо вътре в нея, докарвайки я близо до кулминацията, а пръстът му — близо до лудостта.

Тя се извиваше и трепереше срещу него, ръцете ѝ отново се впиха в косата му, придърпвайки го по-близо, когато усети чувствена болка в дупето си, и тласъците и триенето на грапавия му език във вагината. Мъчителното желание заби нокти във вътрешностите ѝ, изгаряше я, докато той обладаваше с език силно и бързо стегнатия ѝ проход.

Меринъс достигна кулминацията толкова рязко, че си помисли, че ще умре от усещанията. Изпъшка, сякаш обхваната в пламъци, и изкрещя от агонизиращата наслада и избухна в устата му, когато пръстът му проникна дълбоко в ануса ѝ, миг преди мускулите ѝ да се стегнат от оргазма. Огнени пипала от електричество изгориха вътрешностите ѝ, ръцете ѝ се впиха в косата му. Калън измъкна пръста си от дупето ѝ, преди да се надигне над нея.

Пенисът му нахлу във влагалището ѝ. Разтегна я, изпълни я, и двамата изкрещяха, когато ненаситната страст взе контрол над телата им. Нямаше време за затишие в тяхната надпревара към кулминацията. Телата им бяха обезумели, заключени заедно в един танц на отчаяно удоволствие. Бедрата му се раздвижиха, вкарвайки члена дълбоко, тласкайки силно и бързо. Меринъс усети малкия израстък от плът, който започна да нараства точно под главичката на члена му. Шипът докосна опънатите мускули, които засмукваха копието, докато с един последен мъчителен тласък той се показва напълно, заключвайки го

дълбоко в утробата ѝ, тръпнещ, пулсиращ срещу чувствената стегната плът във вътрешността на тялото ѝ, когато спермата избухна от върха на пениса.

Меринъс видя звезди. Кулминацията ѝ бе като диво животно, изтръгнато този път от нейното тяло. Тя не можеше да диша, само трепереше срещу Калън, когато зъбите му се впиха в кожата между шията и рамото ѝ, достатъчно болезнено и достатъчно остро, за да я докара до лудост.

Изминаха няколко дълги секунди, преди да усети Калън да рухва на леглото до нея, като я притегли здраво към своите бързо повдигащи се гърди и издърпа одеялата върху охладените им тела. Държеше я близо до топлината си, ръцете му притискаха лицето ѝ към гърдите му, а тялото му се обвиваше покровителствено около нея.

— Съжалявам — прошепна той отчаяно. — О, Господи, Меринъс, съжалявам. Съжалявам.

Тя се отдръпна от гърдите му и се взря в измъчените дълбини на златистите му очи. Чувстваше се преситена и напълно отпусната. Тялото ѝ вече не пулсираше, страстта вече не забиваше ноктите си във вътрешностите ѝ.

— За какво? — ръката ѝ се повдигна немощно, за да погали твърдата линия на челюстта му.

— Нараних те — той постави ръка върху нейната и я стисна. — Не исках да те нараня.

— Хмм — промърмори тя. — Нарани ме отново малко повече следващия път. Трябва да намериш лекарство.

— Какво? — гласът му прозвуча шокирано.

— Сега мога да заспя — Меринъс затвори очи да направи точно това. — Вече не боли, Калън.

Тя се сгуши до гърдите му и усети как ръцете му се обвиха около нея колебливо, което предизвика сълзи в очите ѝ. Целуна леко гърдите му, след това остави тъмнината и невероятната топлина на тялото му да я приспят. За първи път, откакто бе видяла снимката му върху бюрото на баща си преди няколко седмици, Меринъс се почувства спокойна.

ГЛАВА 19

Едва се бе разсъмнало, когато Калън събуди Меринъс. Той сложи ръка на устата ѝ и с тих, съскащ глас, прошепна в ухото ѝ, да мълчи. Взирайки се изненадано в него, младата жена кимна. Едва разпозна свирепия мъж пред себе си.

Изражението му бе сурово и застрашително на слабата светлина в стаята. По-ужасяващ бе фактът, че беше облечен в униформа, косата му бе вързана отзад, а кехлибарените му очи блестяха зловещо в мрака на помещението.

— Ето — той дръпна тениската през главата ѝ и натика шортите в ръцете ѝ. — Облечи се бързо.

Докато тя нервно издърпваше шортите нагоре по бедрата си, той ѝ подаде чорапите и обувките.

— Побързай — подкани я, докато тя ги нахлузваше и завързваше връзките с треперещи пръсти.

Меринъс бързаше да се облече, а Калън натъпка няколко малки кутии в раницата и макар движенията му да бяха забързани, изглеждаха напълно овладени. Мускулите изпъкваха под дрехите, стегнати и твърди, а тялото му бе напрегнато от приготвянията заради опасността. Това не бе спокойно събуждане.

— Какво става? — гласът ѝ бе изпълнен с объркване, въпреки че се опиваше да го запази до нисък шепот.

— Имаме компания. Войници — Калън сграбчи ръката ѝ, когато тя приключи с обличането, и я задърпа към вратата.

Едва тогава Меринъс видя матовия проблясък на пистолета, който той държеше в ръката си. Малко и смъртоносно, сребристочерното оръжие блестеше леко в тъмнината, напомняйки ѝ за смъртта, която винаги го заобикаляше. Тя пое дъх дълбоко и внимателно го последва, след като я бе издърпал от леглото. Като държеше другата си ръка предпазливо обвита около кръста ѝ, Калън я измъкна от спалнята и я поведе надолу по тъмния коридор.

Меринъс не можеше да чуе нищо. Напрягаше се да чуе всеки звук, различен от обичайния, но всичко, което долови бе пълна тишина и притъпеното туптене на собствения ѝ пулс. Двамата се движеха внимателно по коридора, придържайки се плътно до стената, докато той я водеше към кухнята. Дръпвайки я надолу, за да се наведе пониско, Калън я поведе от помещението за хранене към вратата на гаража. Завъртя безшумно бравата и се придвижи бавно, оставяйки все така бдителен.

Дръпна вратата и двамата се втурнаха по бетонния под към друга — скрита врата, която се отвори, преди да достигнат до нея. Шера им махна енергично. Тя също бе облечена в униформа и с пистолет в ръка.

— Облечи я — Калън избута Меринъс към Шера и се насочи към доктора, който опаковаше оборудването с отчаяна бързина.

— Остави всичко, което не ти е необходимо. Само проби и бележки, Док — Калън грабна няколко чанти, съдържащи такива неща и ги натовари в чакащия джип, паркиран в другия край на пещерата. — Нямаме време за останалото.

— Колко са близо? — Шера погледна назад, докато сваляше шортите и тениската на Меринъс.

— Ще преминат през системата за сигурност след няколко минути. Няма да им отнеме много време да открият скритите врати — изрева Калън. — Вземай си боклуците и да се махаме оттук. Тайбър и Танер са по следите им, а в момента те работят по вратите.

Меринъс бързо се преоблече. Докато се бореше да се обуе отново, тя погледна нагоре. Едва тогава видя малките слушалки и микрофона, които той носеше на главата си. Калън каза нещо тихо в тях, докато товареше друга кутия в джипа.

— Ами Дейън? — попита го Шера, докато Меринъс обуваше панталоните и нахлузваше обувките си.

— Няма връзка — гласът на Калън бе суров, студен.

— Избягал е отново? — попита Шера изумено, с пулсиращ от гняв глас. Очевидно не бе необичайно за Дейън да е извън огневата линия, когато възникнат неприятности.

— Претърпан е — мъжът пренебрегна въпроса ѝ. — Шера, ти и Даун изведете Док от тук. Отидете на безопасно място и ме чакайте. Знаеш какво да правиш, ако изгубиш връзка с мен.

Меринъс усети как страхът пропълзява по тялото ѝ. Какво щяха да правят? Ами Кейн? Шера трябваше да се срещне с него тази сутрин, бе чула това.

— Ти обеща Шера да се срещне с Кейн — студеното изражение на Калън я прониза през стаята.

— И докато не говорих с този главорез брат ти, никой не ни беше нападал — изрече той. — Докато не разбере дали той е този, който ни е предал, ще му се наложи да чака, където е. Това не е някаква малка група, като предишната, Меринъс. В момента ни напада отряд от над дузина войници. Този път няма да поемат никакви рискове.

Тя поклати глава от обвинението в тона му.

— Не го е направил Кейн. Той не знае къде сме.

— Кейн е войник, Меринъс — изръмжа мъжът. — Може да проследи този шибан телефон и да ни открие за минути. Ако не бях толкова разсеян, заради твоите тревоги и страхове, щях да се сетя за това. Изложих на риск всички ни, заради собственото си невежество.

Тя прехапа устни, когато той тръгна бързо към нея, носейки огромна раница на гърба си и една по-малка на рамото си.

— Трябва да тръгваме — сграбчи китката ѝ и я задърпа след себе си, докато Шера и доктора тичаха към джипа. — Надявам се, че войниците ще видят следите от джипа и ще ги следват, доколкото могат. Шера и Док няма да имат проблеми да излязат на открито, защото районът често е използван от ловци и пътят до тук не е известен. Съществува по-малък, скрит коридор, който ще ни отведе в планините.

— Как ще ни помогне това? — Меринъс се опитваше да върви в крачка с него, докато той бързаше през тесния тунел, който водеше през планината, в която се намираха в момента.

— Защото аз познавам шибания район, а те не — извика той. — Не сме в безопасност никъде другаде, Меринъс, само тук.

— Да се обадим на Кейн — изпъшка тя, когато Калън я дръпна към един тъмен процеп.

Той избута един голям камък от пътя им, дръпна я във вътрешността на мрачен коридор, след това отново го търкулна на мястото му. Секунди по-късно малък лъч светлина освети пътя им.

Меринъс можеше да усети как истерията и паниката я заливат. Калън смяташе, че Кейн ги е предал, а тя не можеше да измисли начин

да го убеди в противното. Знаеше, че брат ѝ никога няма да я постави в ситуация, при която може да бъде сериозно ранена. Малко натъртена, но никога наранена.

— Може би не са войници — Меринъс се бореше за въздух, докато той тичаше по тесния коридор, теглейки я след себе си, принуждавайки я да го следва. — Може би са Кейн и братята ми.

— Тогава са дошли по грешен начин — отсече Калън. — Които и да са там, носеха оръжия, Меринъс, при това много. Това беше първото нещо, което подуших. Бяха под прозореца на нашата спалня, преди да те събудя. Ако са били братята ти, трябваше да почукат. А и Тайбър щеше да разпознае семейството ти.

— Кейн няма да те нарани — заяви младата жена.

— По дяволите, Меринъс, копелето има достатъчно ум, за да разбере, че животното е чукало неговата сестричка. Той бе освирепял по телефона. Ако бях на негово място, вече щях да съм го убил.

Думите му я накараха да се изчерви. Разбира се, че Кейн сигурно знаеше, но въпреки това тя не мислеше, че би се втурнал слепешком и би направил нещо толкова импулсивно, без първо да прецени ситуацията. Това не бе характерно за него. Но младата жена вече нямаше въздух да продължава да спори с Калън. Той водеше бързо по коридора, а стъпките му бяха безшумни. Тя се опитваше да запази движенията си също толкова тихи. Обувките ѝ бяха с меки подметки, но въпреки това се чуваше влачене и драскане на кожа по камъка, а шумът сякаш отекваше около нея.

Двамата като че ли изминаха безкрайно много мили през каменната пещера, преди Калън да забави ход. Той започна да се движи по-спокойно, а главата му се наклони, докато се ослушваше предпазливо.

— Готови сме да излезем от тунела. Искам да стоиш тихо, Меринъс, и да останеш зад мен — предупреди я той, когато спря и притисна уста в ухото ѝ, за да говори. — Без значение какво ти казвам да направиш, ти ще го изпълняваш и то бързо. Разбра ли ме?

Гласът му отново бе тих, животинското трептене в него накара сърцето ѝ да започне да бие неконтролируемо. Меринъс бързо кимна с глава, когато той я погледна. Очите му блестяха в тъмнината, замъглено златисти, яростни и студени.

Калън изгаси малкото фенерче и бавно зави зад ъгъла, движейки се безшумно към слабата светлина, идваща отпред. Спря, пръстите му покриха устните ѝ, а главата му се наклони, ослушвайки се внимателно. Избути я към стената, като ѝ направи знак да стои там тихо.

Щеше да продължи без нея. Меринъс буйно разтърси глава и пръстите ѝ сграбчиха ръцете му. Тогава чу звук, тътрене на крака и леко драскане по каменния под. Очите ѝ се разшириха, страхът я заля, тези на Калън се стесниха, като я притисна по-силно към стената с предупредително изражение. Извади пистолета от колана си и започна да се отдалечава от нея.

Меринъс пое дълбоко и безшумно дъх. Опитваше се да запази дишането си нормално, а сърдечния ритъм — бавен. Не можеше да чуе нищо от ужасното туптене на кръвта, препускаща в тялото ѝ. Беше изплашена. Собственият ѝ страх бе като отделно същество, което я задушаваше, сподавяше въздуха в гърлото ѝ, докато Калън се отдалечаваше безшумно от нея. Меринъс наблюдаваше лицето му и видя студената заплах в изражението му. Това не бе любовникът, който бе опознала през последните няколко дни, или дразнещата, неуловима плячка, която преследваше преди седмици. Сега Калън бе съществото, което тези проклети учени бяха създали. Студен, безмилостен мъж, чието тяло бе напрегнато и готово за битка.

„Стой“ произнесе само с устни той.

Тя кимна, не искаше да го тревожи. Кейн много пъти я бе предупреждавал за опасността, един войник да разруши концентрацията му при битка. Той трябваше да бъде способен да се сражава без натоварването от вътрешен или емоционален конфликт. Меринъс се притисна по-силно към скалата, като го гледаше отчаяно, и се молеше той да разбере, че тя ще тръгне, когато ѝ каже.

Калън се усмихна леко и одобрително, след което изчезна от погледа ѝ. Една сълза се отрони от окото ѝ.

* * *

Калън можеше да ги подуши въпреки миризмата, с която те глупаво мислеха, че могат да прикрият присъствието си. Нямаше

начин да скрият вонята на пот и желанието за убийство. Бяха добри, трябваше да им го признае. Ако не беше миризмата, той никога нямаше да разбере, че са там, преди да чуе тътренето на крака. А то щеше да бъде замаскирано от собственото му тичане по коридора. Хората, изпратени след него, бяха добре обучени и непоколебими. Опасни.

Тайбър и Танер още бяха от другата страна на пещерите, подсигуряващи бягството на Шера и доктор Мартин. Нямаше кой да му се притече на помощ. Само Бог знаеше къде се е дянал Дейън. Както обикновено, той бе изчезнал, щом се бе задала неприятност. Трима войници чакаха Калън в малката пещера, където свършваше коридора. Хубавото бе, че те явно смятаха, че ще го чуят навреме, за да могат да реагират. Не се криеха, а стояха на открито.

Калън измъкна ловджийски нож от калъфа на бедрото си, притисна го внимателно в дланта и пристъпи напред. Оръжието полетя към рамото на мъжа, който пръв вдигна оръжието си. Той се строполи на земята, а Калън обърна пистолета си към втория, докато с другата ръка измъкна нов нож от калъфа и го запрати към рамото на войника.

— Не искам да ви убивам, копелета, но ще го направя — тихо изрече той, пистолетът му се насочи към ранените и силно изненадани войници. Той изглежда студено последния останал изправен, който държеше предпазливо ръцете си на височината на раменете.

— Не сме тук, за да те убием, Лайънс. Само искаме момичето — думите изненадаха Калън и той изръмжа ниско и опасно.

— Защо я искате? — попита тихо.

Войникът сви рамене.

— Заповед на Съвета. На тях не им пука за теб.

Може би Съвета знаеше? Как биха могли да разберат, освен ако Кейн не им е предал за обаждането?

— Хвърли към мен колана си — Калън посочи пластмасовите въжета, които войникът носеше на кръста си.

Той помръдна внимателно. Калън видя изпъкналите му мускули, намерението в очите му. Изтегли последния нож и се прицели, което накара войника да се усмири.

— Следващото копеле, което се опита, ще го получи в сърцето — предупреди ги той. — Сега направи каквото ти казах, много внимателно.

Коланът падна в краката му. Калън хвърли две от въжетата обратно към изправения войник.

— Погрижи се за приятелите си — нареди и проследи безчувствено с поглед как примките бяха омотани около китките на мъжете, след това затегнати, но не достатъчно да се ограничи притока на кръв. — Седни. Ръцете зад гърба — махна той с пистолета към него, посочвайки пода.

Войникът въздъхна и направи каквото му бе наредено.

— Защо искат момичето? — повтори въпроса си Калън, връзвайки мъжа, след това постави лента на краката и на тримата. — И този път ми отговори, или ще се пролее кръв, при това много.

Калън чу скърцане със зъби. Те бяха обезвредени ефективно и лесно. Това нямаше да се отрази добре на репутацията им.

— Аз получавам единствено заповеди — войникът сви рамене, а обветреното му, загрубяло лице бе примирено. — Не знаем защо я искат. Наясно сме само, че тя е твоя жена и сега те смятат, че е собственост на Съвета.

Ярост изгори стомаха му. Собственост на Съвета. Стока за еднократна употреба. Ако те знаеха, че Меринъс е негова жена, тогава животът ѝ бе в по-голяма опасност, отколкото неговия в този момент. Обиколи мъжете, като откриваше и издърпваше смъртоносни ножове от скрити калъфи и каиши на обувки. Малки ножове се появиха изпод яките на ризите и напъхани в калъфи под дрехите. Съществуваха милион места, където да се скрие оръжие и той само се надяваше да е открил тези, които използваша войниците.

— Кога получихте заповед, да дойдете тук? — попита го Калън сурово.

— Късно снощи. Бяхме натоварени в един самолет на Съвета и доведени тук.

— От къде ви взеха?

Войниците изсумтяха.

— Виж, Калън, ти знаеш по-добре.

Те не биха казали, никога.

— Направихте грешка.

— Не, ти направи грешка, когато уби последния екип — каза тихо войникът. — Те докладваха, че си освободил момичето, но когато

се оказаха мъртви, ти доказа, че тя е нещо повече от любопитна журналистка. Трябва да знаеш това по-добре, човече.

Калън пое дълбоко въздух. Не познаваше този човек, но той бе като всички, които бе срещал. Те знаеха какъв е той, кой го е създал. Знаеха, че основната им цел е да го заловят, но Съвета щеше да приеме и смъртта му, ако нямаше друг начин. А сега знаеха и за Меринъс.

— Кажи на Съвета и на приятелчетата си, че играта свърши — каза Калън тихо, насочвайки се обратно към входа на коридора. — Аз няма да играя повече. Ще убивам.

Той спря и се послуша внимателно. Можеше да подуши страха на Меринъс и надигащото се желание в тялото ѝ. По дяволите, не се движеше достатъчно бързо. Трябваше светкавично да я заведе на безопасно място.

— Меринъс — извика тихо.

Тя се втурна към него и ръцете ѝ достигнаха широката длан, протегната към нея. Калън обви ръка около талията ѝ, докато наблюдаваше внимателно войника. Очите на другия мъж веднага попаднаха върху белега на врата на Меринъс.

— Мамка му, ти си се чифтосал с нея — войникът поклати глава, докато гледаше как Калън прегръща тялото ѝ, и в гласа му прозвуча неодобрение. — Ще е по-добре да я убиеш. Тя никога няма да преживее тестовите, които тези копелета ще приложат върху нея, когато я хванат.

Калън усети ужасеното ѝ потръпване.

— Шшт, не казвай нищо — предупреди я той тихо. — Да се махаме оттук.

Преведе я през пещерата, заобикаляйки старателно войниците. Те бяха добре обучени и много опасни, дори завързани. Ако Меринъс попаднеше в ръцете им, лесно можеха да я използват, за да изтръгнат насила съдействието му за всичко и той много добре го знаеше.

Проблясъците на зората едва се подаваха над хребета, когато Калън я поведе през гората. Нежното чуруликане на птичките оповестяващи настъпващото утро, звуците на пробудените животни, това че се хранеха и се движеха свободно, го увери, че опасността още ги дебне прекалено близо. Трябваше да махне Меринъс от района и да я заведе до джипа, който държеше внимателно скрит в гората. Дори другите от Прайда нямаха представа за предпазните средства, с които

разполагаше. Този джип, старателно прикрит и замаскиран за извънредни ситуации, щеше да ги отведе достатъчно далеч, за да осигури безопасността на Меринъс и да заплати на брат ѝ за предателството му.

Преди това обаче, трябваше да я заведе на едно от безопасните места. Тялото ѝ вече се нагорещяваше, започваше отново неистово да се нуждаеше от неговото, по същия начин, както и неговото вече започваше тръпне от страст. Дори в този опасен момент, можеше да усети желанието, пулсиращо в кръвта си.

— Откъде знаят за чифтосването? — попита го Меринъс, докато вървяха през гъстата растителност на гората, следвайки пътека, която се оказа малко по-голяма от козя.

— Аз съм виновен — изрече Калън. Накрая грешките му щяха да струват живота на жената, която започваше да означава твърде много за него.

— Ти не си направил нищо — протестира задъхано тя, изоставайки от бързия му ход. Калън трябваше да я заведе възможно най-далеч от проклетата пещера, преди онези войници да се освободят и да се обаждат на приятелчетата си.

— Белегът на шията ти е доказателството, че съм те докоснал. Че съм те държал в прегръдките си — изрече той. — Аз рядко докосвам и само по време на секс прегръщам жена. Те знаят това. Знаят всичко за моето ДНК, за обучението ми, за навиците. Аз провалих и двама ни.

Калън бе изпълнен с безсилен гняв и отвращение от себе си. Беше направил първата си грешка при убийството на войниците. Никога не ги бе търсил и отнемаше живота им само, когато нямаше друга възможност. Трябваше да разбере, че копелетата са докладвали за Меринъс и за въпросите ѝ относно Съвета. Трябваше да помисли за това, по дяволите, а не да позволява на яростта да направлява действията му. Животинският импулс да защитава и пази, да отмъщава за всяка заплаха към неговата жена, го бе направил безмилостен, дори и след това. И нещата се влошаваха. Всичко, което можеше да направи, бе да се сдържи да не убие мъжете в пещерата. Само мисълта за реакцията на Меринъс го разколеба да го стори. Емоционалната им връзка нямаше да може да оцелее след подобно кръвопролитие.

ГЛАВА 20

Шера стоеше безшумно в сенките на мотела и наблюдаваше внимателно. Очите ѝ се присвиха, когато видя как една група от девет мъже се раздели и всеки от тях пое към стаята си. Изглеждаха бесни, но един от тях бе хладнокръвен и много опасен. След като откара Док на безопасно място, тя ги проследи от летището, а после ги последва до Санди Хоук и видя как се регистрират.

Кейн не ѝ напомняше за Меринъс по никакъв начин. Той бе тъмнокож със студени сини очи. Силната челюст и високите скули наемкваха за индианския му произход, а мускулестото му грациозно тяло показваше военната подготовка, през която бе преминал. Тя познаваше външния вид и начина, по който се движи един убиец. Беше израснала сред такива, бе изнасилвана от тях повече от веднъж. Но този познаваше лично.

Този мъж ѝ бе доставил удоволствие. Въпреки молбите ѝ, въпреки че желаше обратното, той я бе взел под безчувствените очи на една камера. Беше я довеждал от един оргазъм до друг, като взаимно бяха подклаждали страстта си.

Наистина ли бяха изминали седем години? Господи, тази нощ я измъчваше дори сега, като че ли се бе случило едва вчера. Това бе мургавият войник, който се бе заклел да ѝ помогне и да я освободи. Беше отишъл при нея, държейки свободата в едната си ръка, а в другата сърцето ѝ, и бе прекарал нощта, учейки я какво удоволствие може да изпита женското тяло. А след това си бе тръгнал и никога повече не се върна. Но лекарите го направили. Те се кикотеха, гледайки видеозаписа, и се надсмиваха над нещата, които Кейн ѝ бе правил и които тя бе правила на него — всичко в името на науката. Изнасилванията не я бяха оплодили. Те се чудеха дали удоволствието би го сторило.

Ръцете на Шера се стиснаха в юмруци от ярост, когато Кейн се забави пред стаята си, лениво допушвайки цигарата, която бе запалил няколко минути по-рано. Тя искаше да го убие веднага. Бе се заклела,

че ще го направи, ако някога го срещне отново. Бе се заклела, че ще се погрижи той да си плати за всеки един миг страдание, което бе изтърпяла през всички тези години, че ще го накара да си плати, задето я бе лъгал, и го бе направил толкова лесно без знанието ѝ. Беше я предал, точно както бе предал и сестра си.

Изражението на Кейн се вкамени, когато последната врата най-накрая бе затворена и той остана насаме с нея.

— Къде е Меринъс? — гласът му бе свиреп, пулсиращ от ярост, който изпрати тръпки на безпокойство по тялото на младата жена. — И защо, по дяволите, не се срещнахме на летището, както обещахте?

— Аз имам по-добър въпрос — каза Шера, от безопасността на сенките. — Защо един брат предава сестра си, която се кълне, че обича, същата вечер, когато ѝ е обещал да ѝ помогне?

Кейн се обърна бавно, небрежно, докато застана с лице към нея. Тя видя твърда решимост в изражението му, а също и изненада.

— За какво говориш, по дяволите?

— Цял екип от войници помете къщата на Калън. Една дузина мъже. Всичко, което знам, е, че не успяха да хванат него или Меринъс. Но знам, че искаха нея. Те знаят за нея.

— Какво знаят, за Бога? — мъжът прокара пръсти през косата си, а гласът му бе тих и дрезгав от ярост. — Защо, по дяволите, ще нападат сега?

— Те знаят, че сестра ти бе чифтосана с Калън — каза тя предпазливо. — Както и ти.

Тя видя как лицето му пребледня тревожно, а сините му очи се разшириха.

— Това копеле я е докоснало? — извика той.

— Не — провлече Шера подигравателно. — Чифтоса се с нея. Сигурно си спомняш понятието? И сега на Съвета вече не му пука дали ще го хванат жив или мъртъв. Те искат жената и детето, което носи. Но ти вече знаеш това, нали, г-н Тайлър? Защо иначе ще нападат само един час, след като говорихме с теб?

Кейн бавно поклати глава.

— Никога не съм предавал сестра си. Не бих го направил — гласът му изпрати студени тръпки по гръбнака ѝ.

Шера се намръщи.

— Дойдох да те убия, Кейн Тайлър — каза тя внимателно.

Той не изглеждаше изненадан. Устата му се изкриви в насмешка.

— Може би ще отложиш малкия си опит достатъчно дълго, за да спася задника на сестра си — изрече мъжът. — И какво, по дяволите, е това чифтосване?

— По-късно — отвърна тя. — Сега не е време за обяснения. Първо ще ми кажеш как Съвета са научили за чифтосването, след като Меринъс не ти е казвала за него.

Шера бе почти сигурна, че той не знае. Кейн бе лъжец, но в този случай, бе казал истината. Дарбите ѝ се бяха увеличили през годините, заедно с възрастта и яростта. Сега тя можеше да подуши лъжата, както останалите хора — боклука.

— Коя си ти? — изсъска Кейн. — И се дръж малко по-учтиво, жено. Не мога да помогна на Калън или Меринъс с толкова малко информация.

Поемайки дълбоко дъх, Шера излезе от сенките. Видя как очите му се разшириха, видя как подозрението се превръща в осъзнаване.

— Не си мъртва — прошепна Кейн, примигвайки, в опит да убеди себе си, че тя е там.

Горчивината я изпълни с вълна от болка, толкова интензивна, че тя се изплаши да не бъде погълната от нея.

— Не, любовнико, не съм мъртва. Но това не значи, че ти ще живееш много дълго.

И Шера се изправи пред миналото си, както никога преди. Кошмарите и разбитите надежди се разкъсаха около нея, теглейки душата ѝ в студената, мрачна пустота, от която се страхуваше, че никога няма да може да избяга. Тя усети нарастващата страст, нуждата — същата, която Калън и Меринъс познаваха — бушуваща в кръвта ѝ, в цялото ѝ същество. Пред нея стоеше мъжът, който я бе предал преди години. В мрачната, неприветлива лаборатория, тежкото му тяло върху нея, заливащо я с удоволствие, въпреки всяко препятствие, което Шера издигаше. Нейната половинка. Бащата на детето, което бе изгубила. Мъжът, който се бе заклела да убие.

* * *

Беше се стъмнило, преди Калън да успее да стигне до скрития джип. Предпазните мерки, които настояваше да вземат и неравният терен, през който преминаха, бяха превърнали в цял ден, прехода, който по принцип преминаваха за половин. Той натика Меринъс в автомобила и запали двигателя, молейки се. След това въздъхна облекчено, когато го чу да къркори. Измъквайки джипа от малкия, изоставен хангар в края на лагера, Калън пое надолу по пътя с умерена скорост.

Меринъс лежеше на задната седалка, уморена и изцедена от бягането и упоителната страст, бушуваща в тялото ѝ. Калън бе сменил набързо камуфлажната си тениска с обикновена бяла памучна риза. Косата му бе прибрана под бейзболна шапка, а пистолетът му лежеше близо до него. Разстоянието до следващия град не бе голямо и ако останеха на главния път, далеч от тези, които той знаеше, че се използват, тогава можеха да се измъкнат от тази каша сравнително невредими.

Безопасната къща бе на няколко часа път от дома му, в покрайнините на един голям град. Беше скромна, имаше само няколко съседни и бе напълно запасена. Калън можеше да остане скрит там достатъчно дълго, докато разбере какво, по дяволите, се бе случило.

Няколко часа по-късно той вкара джипа в гаража, въздъхвайки уморено. Вратата се затвори автоматично след тях. Меринъс бе изпаднала в неспокоен сън. От време на време издаваше скимтящи звуци, въртеше се, но изтощението, заляло тялото ѝ бе твърде голямо.

— Пристигнахме ли? — тя се изправи бавно от седалката, а гласът ѝ бе сънлив и възбуждащ. Господи, колко я желаше!

Беше готова за него, тялото ѝ бе влажно. Калън пое въздух, за да се успокои. Първо трябваше да я заведе в къщата.

— Хайде — той скочи от джипа, след това ѝ помогна да се измъкне, вдигайки я внимателно на ръце и тръгна към вратата.

— Мога да вървя — запротестира младата жена, но се притисна по-близо, а устата ѝ намери топлата кожа на шията му, докато той пъхаше ключа в ключалката.

— А аз мога да те нося — каза мъжът, усещайки нещо да се стяга в гърдите му, когато я държеше близо.

Къщата бе тъмна и тиха. Той включи осветлението на най-ниската степен, докато вървеше към кухнята, душейки предпазливо

въздуха, за да е сигурен, че не ги очакват изненади. Всичко, което откри бе миризмата на затворена къща и уханието на гореща, влажна жена.

— Гладна ли си? — Калън влезе във всекидневната, постави Меринъс на дивана и се отдръпна назад.

Тя прокара пръсти през косата си и погледна нагоре към него.

— Да. И душ. Имам болезнена нужда от душ — въздъхна. — Къде се намираме?

— От другата страна на Ашланд — отвърна той тихо. — Ела, ще ти покажа къде е банята, за да се изкъпеш. Аз ще използвам другата. Като приключа, ще вечеряме. Няма да отнеме много време.

Калън яведе към главната спалня. Тежките дървени мебели и безупречно чистият вид я караха да изглежда безлична. Никога не се бе грижил особено за мястото, но самият факт, че къщата е съвсем противоположна, на тази, която би избрал при други обстоятелства, я правеше толкова надеждна.

— Върви — Калън кимна към голямата баня и ваната. — Ще оставя една риза, която да облечеш. Аз ще използвам другата баня.

Меринъс се обърна към него, клепачите ѝ бяха натежали, умората тегнеше над нея, но въпреки това бе най-красивата жена, която някога бе виждал. Той вдигна ръка да погали с пръсти бузата ѝ, взирайки се в нея с копнеж. Само обстоятелството, че е изтощена до мозъка на костите си, уморена и гладна, го възпря да я положи на голямото неизползвано легло и да я вземе.

Меринъс притисна буза към пръстите му, а една усмивка повдигна ъгълчетата на нацупената ѝ уста.

— Не бързай — Калън се наведе към нея, устните му шепнеха над нейните с нежна целувка. — Аз ще отида и ще започна да приготвям вечерята, след като си взема душ. Ще дойда за теб, когато е готова.

— Обичам те, Калън.

Сърцето му сякаш се разби на парченца. Той усети разкъсването и късчетата, които се забиха в душата му, докато тя се взираше в него със сънливи очи и тяло, изпълнено с желание, докато животът ѝ бе в по-голяма опасност, отколкото дори би могла да си представи, и въпреки това, бе прошепнала тези думи.

Той затвори очи, за да блокира това от съзнанието си, от животното, което виеше от страдание.

— Не — прошепна, клатейки глава.

Те вече бяха свързани, завинаги свързани заедно, в желанието си един към друг, в опасността, която ги преследваше. Той не можеше да се изправи и срещу това бreme.

Меринъс усети пръстите му върху устните си. Трепереха. Калън отвори очи и видя сълзата, която капна от едното ѝ око. Плъзна се по бузата ѝ, мрачна и самотна, докато си проправяше път през прахта и мръсотията по лицето ѝ, натрупана от бягството през планината.

— Да — гласът ѝ трепереше, докато се бореше със сълзите.

Калън искаше да изкрещи срещу несправедливостта на това. Срещу жестоката съдба, която му се надсмиваше. Само с едната си ръка той държеше всичките си мечти. А в другата лежеше неговата смърт.

Придърпа я към себе си, притискайки я болезнено към гърдите си, докато се бореше със собствените си сълзи, с виковете на животното, което страдаше вътре в него.

— Просто исках да знаеш, Калън, още преди чифтосването те обичах. Когато ти беше само една снимка, история, мъж, за когото не можех да спра да мечтая — думите ѝ пронизаха сърцето му. — Не искам да умрем, без да разбереш, че те обичам. Че се влюбих в теб още преди да си ме докоснал.

Той потръпна. Ръцете му се стегнаха около нея, а лицето му се зарови в шията ѝ. Устните му се притиснаха към малката раничка, там, където зъбите му се бяха впили по време на кулминацията на тяхната страст.

— Когато те видях за първи път, ти стоеше на онзи мазен паркинг на газостанцията, беше облечена в тези проклети дънки и тениска, която показваше корема ти — каза ѝ дрезгаво. — Пенисът ми почти излезе от панталоните ми, а сърцето ми замря. Защото гледах към жената, която щях да направя своя, ако животът ми принадлежеше единствено на мен.

Животът му не бе негов, но тя беше. Природата бе взела решението вместо него. И ако не успееше да я защити, това щеше да го убие. Знаеше, че шансовете намаляват с всеки изминал ден. Сега Съветът знаеше за Меринъс. Знаеха и за чифтосването.

Отдръпна се, защото не можеше да понася повече докосването до нея, нито неясното бъдеще, което го гледаше в лицето. Да са проклети, дано, по-добре Меринъс да е мъртва, отколкото да рискува живота си по този начин. Тя нямаше избор. Все някога щяха да го заловят. Рано или късно. Извърна се от нея и се отправи към вратата на спалнята.

— Изкъпи се — прошепна ѝ, гласът му бе непроницаем, а болката в душата му едва не го задуши. — Скоро ще приготвя нещо за ядене.

Той чу въздишката ѝ зад себе си. Една отчаяна, болезнена въздишка, която го прониза и нарани повече, отколкото вече бе наранен. Меринъс бе толкова невинна. Твърде невинна за ужасите, които ги очакваха. Как би могъл да гарантира безопасността ѝ? Какво можеше да направи, за да предотврати деградацията и болката, която знаеше, че тя ще понесе в бъдеще?

Да се разкрие ли, както го бе помолила? Този въпрос го преследваше. Той нямаше да може да понесе унижението, историите на таблоидите и присъдите срещу себе си. Можеше да рискува да бъде заклеймен като чудовище, заради нейната безопасност. Ако това доведеше до безопасността ѝ, щеше да го стори. Но не и ако брат ѝ бе този, който я е предал. Ако другите му подозрения се окажеха верни, тогава все пак не е бил брат ѝ.

Умората изведнъж се стовари върху него и безизходицата надви противоречивите мисли в съзнанието му. Беше там, в пещерата с онези войници. Един неуловим мирис, почти прикрит от вонята на мъжката злоба. Той не го бе забелязал в началото, а по-късно, след като Меринъс бе заспала в джипа, бе достигнал до него. Миризмата на още един човек, който не бе с войниците, човек, който Калън познаваше добре. Гърдите му се стегнаха при осъзнаването, въпреки желанието да отхвърли това.

Тази закътана пещера не бе използвана поради една причина. Тя бе малко известна, дори на жителите в този район на планината. Никой не знаеше за свързващите пещери, защото ги беше затворил преди години. Калън се съблече бързо, нагласи водата и застана под водната струя. Искаше да отмие спомените за ужаса и болката, но това бе невъзможно. Искаше да отмие злото от съзнанието си, вонята на престъпленията срещу човешката природа, които му бяха причинили и които щеше да помни до края на живота си, но отново не успя. Всичко,

което направи, бе да отмие мръсотията от още един отчаян полет към безопасността и да се моли на Бога да греши за предателя. Достатъчно кръв бе опетнила ръцете и душата му и не искаше да смесва миналите си грехове, с греха да убие един от малкото хора, които обичаше.

— Калън — мъжът трепна от изненада, когато някакъв силует се появи от другата страна на стъклената врата.

Стройна, дребна и крехка, Меринъс стоеше от външната страна на изпълнената с пара душ кабина, а гласът ѝ бе колеблив. Той отвори вратата и избърса с ръка запотеното стъкло, за да може да я види. Тя бе напълно гола, а в очите ѝ блестяха надежда и желание.

— Меринъс — въздъхна, клатейки глава.

— Имам нужда от някой, който да ми измие гърба — тя държеше кърпата си за баня, изражението ѝ бе изпълнено с надежда, а тялото ѝ тръпнеше от възбуда.

Дали щеше да успее да пренебрегне аромата на желанието ѝ? Знаеше, че не би могъл. Никога. Уханието го опияняваше, също както вкусът му опияняваше нея. Докато стоеше под водата и усещаше как струята гали кожата му с топлината си, разбра, че нищо не може да се сравни с топлината, която може да открие в тялото на Меринъс.

— Ще те чукам — изръмжа той.

Младата жена се усмихна тъжно, влезе в кабината и затвори вратата зад себе си.

— А аз ще правя любов с теб — прошепна.

Дланите ѝ се плъзнаха по гърдите му и погалиха кожата му, докато върховете на пръстите ѝ проучваха мускулите под нея. Като взе кърпата от ръцете ѝ, Калън небрежно я пусна върху малката полица зад гърба си. Видя как Меринъс затваря очи, докато водата пада върху косата и бледото ѝ лице. Тя се наслаждаваше на топлината и раздвижи главата си, за да може да намокри всеки кичур.

— Тогава ми позволи да те измия, красавице — каза той меко. Прекалено меко, за неговото собствено спокойствие. Желаше я. Тялото го болеше от копнеж — и физически, и емоционален.

Калън изсипа щедро количество шампоан в дланта си и започна да го втрива в косата ѝ. Връхчетата на пръстите му галеха скалпа ѝ, провираха се през мократа коприна, милвайки нежната кожа на главата ѝ. Меринъс простена от наслада, а тялото ѝ се потърка в неговото,

когато главата ѝ се сведе на гърдите му. Езикът ѝ се плъзна по плоското мъжко зърно с бавна чувственост.

Тялото му се стегна и с всяка изминала секунда ставаше все по-горещо. Калън отново я премести под струята, наблюдавайки как сапунената пяна се отмива от косата и бавно се плъзга по раменете и закръглените ѝ гърди. Нежните мехурчета я галеха така, както той искаше да го направи. Те целуваха кожата ѝ със сатенена нежност, скривайки за миг твърдите розови връхчета. Когато и последната пяна се отми, Калън отново взе сапуна от рафта, но остави кърпата там. Не искаше нищо, освен гладкото плъзгане на ефирната пяна между своите ръце и нейната плът.

Разтърка сапуна между дланите си, докато се взираше в нея. Очите ѝ блестяха от страст, а тялото ѝ тръпнеше от умора и желание.

— Преди да отидеш да спиш, смятам да те погълна цялата — каза ѝ той меко и неволна усмивка изкриви устата му.

Но когато я докосна, усмивката му се изпари. Меринъс изпъшка, извивайки се към ръцете, които обхванаха гърдите ѝ. Към пръстите, които докосваха зърната ѝ. Бавно, сантиметър по сантиметър, той покри тялото ѝ с кремообразна пяна, след това коленичи в краката ѝ и ги разтвори, а пръстите му се плъзнаха по хлъзгавата плът на гладката ѝ женственост.

— Обичам начина, по който ме докосваш — изпъшка тя, когато пръстите му започнаха да я милват и да я мият. Сапунената пяна се плъзна надолу по бедрата ѝ, смесена с опияняващия аромат на женското желание.

Калън положи глава на корема ѝ, едната му ръка се обви около горната част на бедрата ѝ, за да я подкрепи, а другата раздалечи краката ѝ. Трябваше да я вкуси. Не можеше да чака повече. Езикът му се плъзна по гладките гънки, след това се изви около набъбналия клитор.

Меринъс се разтрепери. Ръцете ѝ се впиха в косата му, задържайки го здраво, докато той дразнеше малката пъпка с леки движения, старайки се да държи грапавата част на езика си далеч от нея. Галеше я само с връхчето, усещаше тръпките ѝ, контракциите на утробата ѝ. След това засмука клитора в устата си, прилагайки достатъчно натиск да притегли бедрата ѝ към себе си. Стоновете ѝ изпълниха душ кабината, докато той я възбуждаше.

— Калън, моля те! — тя тръпнеше срещу устата му.

Тогава той я притисна към стената и повдигна крака ѝ на рамото си.

Меринъс изкрещя, когато езикът му проникна в нея. Дълбоко и силно, разтваряйки мускулите на влагалището ѝ, докато търсеше завладяващия вкус на желанието ѝ. Пръстите на едната му ръка продължаваха дразнещите ласки по клитора ѝ, като игнорираше настояването ѝ за незабавно удовлетворение. Калън не искаше да бърза, искаше да се наслади на вкуса и допира ѝ.

Облиза я нежно и простена, когато соковете ѝ покриха езика и устните му. Толкова бе готова за него, толкова влажна и умоляваща. Мускулите ѝ се стегнаха около навлезлия в нея език, щом достигна освобождението, което можеше да постигне винаги и само с него.

— Моя — простена той в гънките на плътта ѝ, ближейки с по-бързи и по-силни движения.

— Мой — извика Меринъс, ръцете в косата му се стегнаха, а гласът ѝ бе див от желание. — Винаги мой.

И той беше. Неин. Тя бе негова. Калън се изправи на крака, повдигна я към себе си и се притисна между бедрата ѝ. Пенисът му проникна в нея с едно бързо движение, което го доведе до върха. Мъжът стисна зъби от огненото удоволствие, което заля тялото му. Тя бе толкова тясна, улови го в копринената си хватка толкова горещо, че му отне дъха.

От устните ѝ се изтръгна стон на наслада. Изопна се и се разтърси. Калън се отдръпна назад и отново се тласна рязко. Тя достигна кулминацията веднага, а освобождението ѝ се изля върху ерекцията му, унищожавайки целия му самоконтрол. Той я задържа по-близо в прегръдките си, бедрата му се тласкаха мощно в нея, докато се опитваше да проникне по-дълбоко, по-навътре. Бог да му е на помощ, сега тя бе всичко, което имаше значение за него. Да бъде вътре в нея, в сърцето ѝ, в душата ѝ, в тялото ѝ. Това бе всичко, за което някога бе мечтал, и повече, отколкото някога бе смятал, че е възможно да получи.

Триейки се отчаяно вътре в нея, Калън чу надигащите се стонове на подновено желание, почувства появяването на шипа и разбра, че екстазът е само на няколко секунди разстояние. Задържа я по-здраво, тласкайки се по-силно и бързо вътре в нея. Меринъс още веднъж се

стегна в ръцете му и когато пенисът му се заби дълбоко, и спермата му се изля в нея, той чу вика ѝ и усети оргазма да я връхлита за втори път. И в нейните ръце, за тези няколко безкрайни секунди, той намери покой.

ГЛАВА 21

Калън и Меринъс останаха затворени в къщата два дни и през голяма част от времето той разглеждаше защитите на компютъра си, търсейки и най-малкия пропуск, който би могъл да допусне и проверяваше тайните си имейл акаунти. Всеки един бе подсигурен, но две от съобщенията накараха защитните му инстинкти да се задействат. Първото бе от Дейън и в него той се кълнеше, че Кейн и мъжете Тайлър са били видени да се срещат с войниците, координиращи издирването на Калън, което покриваше всеки сантиметър от планините. Другото бе от Шера, която го информираше, че тя и роднините на Меринъс отчаяно ги търсят, за да предадат някаква много важна информация. Калън изруга бурно, когато получи имейла. Той й каза да стои, където е и да отложи срещата си с Кейн Тайлър. Защо се бе заела сама с това? И кой лъжеше? Шера или Дейън? За пръв път от раждането им, Калън започна да се съмнява в лоялността на Прайда.

— Всичко наред ли е? — Меринъс стоеше между кухнята и дневната, наблюдавайки го загрижено.

Косата около лицето ѝ бе разрошена, а сънливостта все още зачервяваше кожата ѝ. Калън я бе оставил заспала в леглото преди часове, след още един сексуален маратон, който почти го изцеди.

Бе облечена в една от неговите тениски. Синята памучна дреха висеше на слабите ѝ рамене и покриваше бедрата ѝ. Като я видя интимно обгърната от неговите дрехи почувства прилив на желание, което го зашемети и което нямаше как да отхвърли. Притежанието, сурово и горещо, го изгори. Неговата жена.

— Всичко е наред — увери я той тихо, защото не искаше да я притеснява допълнително.

Обаче видя загрижеността в очите ѝ и разбра, че не е успял да я заблуди. Сега животът им висеше на косъм, а опасностите, които произтичаха от положението, в което се намираха, го ужасяваха.

Меринъс нямаше представа за злото, което изпълваше Съвета и той се молеше никога да не научи.

— Трябва да се обадим на Кейн, Калън — Меринъс повдигна тема, която той не искаше да обсъжда още. — Сигурно се притеснява. Това изобщо не е добре.

Калън можеше да види нейната абсолютна вяра в брат й, отразена в изражението й. Тя мислеше първо за семейството си и после за себе си. Доверяваше им се както на никой друг, особено на този проклет войник, брат си.

— Първо трябва да се уверя, че не ни е предал той, Меринъс — Калън поклати глава, поглеждайки обратно към съобщението от Шера.

Можеше да предположи, че предателството идва от Кейн или от някой от неговите хора. Кой най-много би искал да види него и Меринъс заловени или мъртви?

— Кейн не би ме предал, Калън — каза тихо тя.

В тона й нямаше гняв, нито съмнение. Вярваше на брат си безусловно.

— Как можеш да си толкова сигурна, Меринъс? — въздъхна тежко той. — Нападението дойде няколко часа след разговора ти с него.

— Знам, защото го познавам — младата жена поклати глава, придвижвайки се по-навътре в стаята.

Отиде до дивана, близо до него, седна и го погледна сериозно.

— Кейн полудя, когато татко му показва кутията, която майка ти му изпрати след смъртта си — разкри тя. — Не знам защо, но беше наранен. Наранен и ядосан, но не на теб. Кейн прекара месеци в събиране на информация, работеше върху разкриването на членовете на Съвета. Има списък от рамото до лакътя ти и куп доказателства срещу тях, които ще те ужасят.

Калън присви очи към нея.

— Защо не ми каза това преди? — попита я той.

— Опитвах, но ти никога не пожела да ме изслушаш — Меринъс извъртя очи при грубия му въпрос. — Казах ти, че разполагаме с всички средства, да се погрижим за това. Смяташ ли, че бих те излъгала?

— Проклет да съм ако знам какво съм мислил тогава или сега — изсумтя мъжът и затвори електронната поща. — Знам, че бяхме

предадени от някой близо до нас и да обвиня брат ти е много по-лесно от другата възможност, която бе, че един от хората му го е предал.

Калън не можеше да прогони от ума си мисълта за това предателство, нито пък спомена за онзи аромат в пещерата, който сякаш бе пропит в плътта на войника.

— Каква е другата възможност? — попита го предпазливо Меринъс. — Калън, Кейн не знае, че сме чифтосани или каквото е там това, което се случва между нас. Той дори не бе сигурен, че сме правили секс. Подозираше го, но не знаеше, че е нещо толкова сериозно.

— Щеше да разбере — намръщи се той. Знаеше, че Кейн вероятно подозира, че сестра му е прекалено емоционално обвързана с любовника си, за да си тръгне. Съвета щеше да предположи останалото на базата на това.

Меринъс въздъхна.

— Може би щеше да го направи, но не би предал мен или теб. Кейн е вложил твърде много в това, самият той е поел прекалено много рискове.

— Защо? — попита рязко Калън. — Защо ще прави това? Само заради една история ли? Доказателството, което Мария му е предоставила му е било съвсем достатъчно.

Меринъс прехапа замислено устни.

— Не знам — призна най-накрая тя. — Всичко, което знам, е, че го прави. И че беше много разстроен, откакто получихме кутията от Мария. Почти обсебен е. Той не би те предал, не само заради риска за себе си, но и заради това, което го преследва.

Калън изръмжа ниско.

— Това е толкова секси звук — той се обърна, изненадан от предизвикателно веселите нотки в гласа ѝ.

Меринъс го наблюдаваше, тялото ѝ бе отпуснато, а главата наклонена замислено.

— Какво? — попита я предпазливо.

— Това ръмжене в гласа ти — каза тя, гледайки го изпод натежалите си от страст клепачи. — Кара ме да треперя, а тялото ми да иска да се потрие в твоето.

Възбудата ѝ още не бе напълно събудена. Калън подуши внимателно. Във въздуха се носеше само ароматът на топла, изпълнена

с желание жена. Липсваше отчаяната страст, която бе привикнал да подушва, когато тя го искаше. Наблюдаваше я предпазливо, но не видя в изражението ѝ нищо, което да подсказва, че химически предизвиканите потребности я измъчват. Миризмата я нямаше във въздуха, нито отчаянието, или напрегнатите мускули, подсказващи нуждата ѝ.

Обаче имаше нещо неуловимо. Като леко ухание на пролет. Калън се почувства доста объркан.

— Защо ме гледаш така? — младата жена прокара пръсти през косата си, опитвайки се да я вкара в ред. Все още изглеждаше секси и разрошена, топла и зовяща го.

— Ти ме искаш — той бе повече от изумен от факта.

— Ами, да — Меринъс му хвърли поглед, който говореше, че е започнала да се съмнява в интелигентността му. — Само това ли разбра, Шерлок?

Калън се намръщи.

— Жено, ти си едно подло създание — той позволи на тътена в гърдите му да отекне в гласа му.

Лицето ѝ пламна, но изражението ѝ показваше, че е наясно, че я примамва.

— Аз съм кучка — тя определено му се присмиваше. — Попитай Кейн, той ще ти каже.

Споменаването на брат ѝ го отрезви. Калън напъха ръце в джобовете на дънките си и тръгна към прозореца, който бе покрил с тежки завеси. Не погледна навън, но и не бе необходимо. Имаше достатъчно дива природа в района, която ако не го преследваха в момента, щеше да опознае. Птиците щяха да спрат да пеят, жабите да стихнат своите ранни сутрешни серенади.

— Можеш ли по някакъв начин да се свържеш с Кейн, без мобилен телефон? — попита я той.

Меринъс въздъхна. Бе изпълнена с веселие и надежда, въпреки обстоятелствата. Нейната невинност едновременно го изумяваше и ужасяваше.

— Не, не съвсем — Калън погледна назад, когато тя сви рамене. — Брат ми подсигури телефоните, които използваме, преди да тръгна, така че обажданията не могат да бъдат засечени или проследени. И

двата телефона имат индикатор, ако се случи невъзможното, и някой се включи във връзката. Той взе всички предпазни мерки с тях.

Мобилният на Меринъс бе скрит в раницата му. Калън беше усетил вибрирането му по-рано сутринта, когато търсеше амуниции за пистолета си.

— Или твоят брат, или моят, ни е предал — каза той, наблюдавайки как лицето ѝ пребледнява от шок. — Тук сме в опасност, Меринъс. Съвета знае, че с теб сме чифтосани и сега няма да се спрат пред нищо, за да те заловят. Те направиха всичко да ни размножат, докато бяхме в плен, защото си мислят, че децата ни ще бъдат по-лесни за контролиране, отколкото бяхме ние. Ако те заловят, ще имат и мен, и го знаят.

Калън видя страха, който заля лицето ѝ. Младата жена преглътна мъчително, ръцете ѝ стиснаха плата на тениската ѝ в талията, а пръстите ѝ побеляха от напрежението, което нахлу в тялото ѝ.

— Какво ще правим? — попита го тя.

Калън въздъхна тежко.

— Имам две възможности за избор, но нито едната не е сигурна. Можем да напуснем страната и да изчезнем, но това не е гаранция, че няма да ни открият. Никога няма да бъдем в истинска безопасност, нито децата ни. Или мога да се доверя на семейството ти и да направя това, което ме помоли ти, когато пристигна тук, но отново нямаме никаква гаранция. И двете възможности са доста рисковани, Меринъс. Която и да изберем, за нас вече няма да има спокойствие.

Изражението ѝ се изпълни с надежда. Тя имаше огромна вяра в братята и баща си и мислеше, че те могат да разрешат всеки проблем. Калън се питаше какво би било да израснеш в такава сигурна, защитена среда. Да имаш такава сляпа вяра в някой друг, освен в самия себе си.

— Кейн знае какво прави, както и останалите, Калън — обеща тя отчаяно. — Имам седем братя, всеки един от тях работи върху това повече от шест месеца. Грей е от ФБР, Кейлъб е частен детектив, Кейн има много връзки с ЦРУ и отвъд океана. Те имат купища доказателства, но ти трябва да застанеш до нас. Можеш да го направиш, Калън. Можем да го направим заедно.

Изражението ѝ бе умолително, а очите ѝ — разширени и изпълнени с толкова увереност. Този път в него. Тя го гледаше, сякаш

той може да разреши този проблем единствено с желанието си. Калън искаше да прокълне невинността ѝ, но откри, че отчаяно иска да вярва в това. Естествено, нямаше да бъде толкова просто. След години на бягане, десетилетия на съмнения и безнадеждност, можеше ли наистина да е толкова лесно? Разбира се, че не, но какъв избор имаше?

— Ще изчакаме още един ден — въздъхна най-накрая той, поглеждайки отново към компютъра. Съобщенията, които бе получил, го притесняваха повече, отколкото искаше да признае. Танер и Тайбър бяха направили по едно копие на своите за всеки един от останалите от Прайда. Не и Шера. Нейният имейл бе дошъл сам и бе внимателно кодиран. Сега тя бе сама и не можеше да се довери на никого, с изключение на Кейн Тайлър и на самата себе си.

— Мисля, че Дейън ме е предал — каза най-накрая Калън тихо. — Неговият мирис бе в пещерата и върху онези войници. Той знаеше за чифтосването и беше бесен заради това. Неуравновесеността му може да го докара до ръба.

Мъжът прикри гнева и болката си. Ако Дейън бе предал Прайда, тогава се налагаше Калън да го убие. Дейън щеше да се превърне в обект на преследване — нещо, което Калън се бе заклел, че останалите никога няма да бъдат отново.

— Калън — Меринъс се изправи на крака, с мрачно, и изпълнено с болка за него, изражение.

Той поклати глава и се отдръпна. Не искаше нежността ѝ точно сега, не и докато бе изпълнен с такава ярост.

— Аз ги измъкнах и прикрих бягството им с убиването на учените, войниците и докторите — прошепна Калън. — Письците на умиращите още ехтат в ушите ми, смъртта на бебетата отглеждани в тръби, още разкъсва съвестта ми — той прокара ръце през косата си, борейки се срещу дългогодишния ужас и скръб.

— Направил си това, което е трябвало, Калън — Меринъс напълно му прощаваше за това, за което дори той не можеше да си прости.

— Заклех се те никога повече да не бъдат преследвани — прошепна мъжът, борейки се с раната, отворена в душата му. — Не бих искал да преследвам брат си, Меринъс. Това, че животното е надделяло над него, не ми дава никаква надежда за бъдещето на останалата част от нас.

— Сериозно ли? — недоверчив гняв се прокрадна в тона ѝ. Калън се обърна изненадано към нея.

Ръцете ѝ бяха подпрени на бедрата, а веждите ѝ — склучени намръщено, докато се взираше в него сякаш си бе изгубил ума.

— Какво искаш да кажеш? — попита я предпазливо. Проклятие, тя можеше да бъде доста находчива.

— Животното е надделяло в него? — Меринъс изсумтя по един не особено женствен начин. Вероятно можеше да вини Кейн за този навик. — По-вероятно е неговата човешка природа да излиза на преден план. По дяволите, Калън, животните не се предават едно друго. Гледай Дискавъри малко по-често. Трябва ти проучване, скъпи. Само хората се продават взаимно, само хората убиват без причина. Това говори, че може би Дейън има малко повече кодирана човешка част, отколкото останалите от вас.

Меринъс скръсти ръце на гърдите си и погледна надолу към него сякаш той бе дете, на което му трябва мъмрене. Къде бе страхът на тази жена? Уважението ѝ? Дори учените бяха показали по-голям страх към него.

Калън повдигна едната си вежда. Тя просто не разбираше какво са създали учените и как са се опитвали да ги обучават. Все пак реши, че може да ѝ прости невежеството.

— О, погледнете тази извита вежда — каза Меринъс подигравателно. — Лъв-О мисли, че знае по-добре.

Калън стисна зъби.

Меринъс пораженчески вдигна нагоре ръце.

— Добре, вярвай в каквото искаш — изрече тя. — Точно като всеки човек, и без друго, ще направиш точно това. Но още от сега ти казвам, много скоро ще разбереш, че съм била права, Калън Лайънс, Дейън е типичен психопат. То е там, в малките му свински очички. Аз изобщо не му вярвам.

— Има ли такова нещо като типичен психопат? Това също ли си го гледала по Дискавъри, скъпа?

Очите ѝ се разшириха при леката подигравка и главата ѝ се наклони замислено.

— Уверена съм, това се вижда, и знам, че съм права. Имам брат, който е наясно с психологията, той знае всичко за това, и съм сигурна, че ще се съгласи с мен.

Човешко! Имаше ли нещо, което тези нейни братя да не правят? И дали някога е имало моменти, в които не са били съгласни с малката немирница, стояща срещу него? Хрумна му, че може би просто братята ѝ са я разглезили.

— И така, какво ще правиш? — ръцете ѝ отново се подпряха на стройните ѝ бедра.

Гърдите ѝ се притиснаха срещу тениската, твърдите им зърна бяха като фар за очите му. Как един мъж може да мисли, когато има пред себе си подобна гледка?

— Казах ти, ще реша до утре — изръмжа той, борейки се със страстта, която нямаше нищо общо с някакъв си аромат на желание, идващ от нейното тяло. За разнообразие, горещият като лава аромат бе едва доловим.

Това, което откриваше сега, обаче бе много по-опустошително. Една раздразнена жена, ядосана и истински възбудена. Пенисът му потръпна.

— Е, знаеш какво мисля аз. Сега отивам да си взема една вана, а ти можеш да стоиш тук и да мислиш над всичко, което си поискаш. След това ще приготвя вечеря. Правя чудесна салата от макарони.

Меринъс изхвърча от стаята, преди Калън да успее поне да изръмжи. Салата от макарони? Той не мислеше така.

ГЛАВА 22

Меринъс направи своята салата от макарони, придружена с пържолите на Калън и с печени картофи. Нахраниха се мълчаливо, след това заедно почистиха кухнята. Калън й наля чаша вино и я заведе обратно в дневната.

Тишината не бе изнервяща. Според нея, той бе замислен и преценяваше възможностите, които имаха. Не че тя виждаше много такива. Трябваше да се обалят на Кейн, независимо дали на Калън му харесваше или не. Нейното семейство бе единствената им надежда.

Седна на дивана, докато той крачеше из стаята и пренебрегна възбудата, надигаща се между бедрата й. Призна пред себе си, че нормалното желание, което изпитваше към него е достатъчно лошо, но това надигащо се напрежение, тази необузданост, която като че ли се влошаваше с всеки сексуален контакт, я подлудяваше.

— Свали си тениската — гласът му бе напрегнат и груб от силната нужда.

Меринъс погледна нагоре изненадано, докато той вървеше към нея. Движенията му бяха бавни и грациозни, дънките му обгръщаха издутината между бедрата му, която сякаш нарастваше с всяка крачка.

Изражението му бе напрегнато, почти диво. Очите му блестяха и светеха на фона на тъмния тен на лицето му. Меринъс усети сърцето си да бие по-бързо, дишането й стана дълбоко и тежко, докато облизваше устните си в очакване. Това щеше да бъде чифтосване. Предишните пъти беше чиста похот, облекчаване на изгарящ огън, който бушуваше между тях. Сега щеше да бъде различно, можеше да го почувства.

Меринъс кръстоса ръце пред гърдите си и издърпа тениската през главата си с бавно движение, вдигна краката си на дивана, като ги остави леко присвити и затворени. Не мислеше да се предава толкова лесно. За миг, това я притесни, но нямаше време да разсъждава много, защото тялото й се изпълни с усещания. Почувства, почти животински, нуждата си за него, която надхвърляше обикновено желание, а

решителността ѝ да се държи собственически с него, се издигаше толкова необуздало, колкото страстта ѝ.

Калън спря пред краката ѝ, очите му бяха присвити, докато ръката му се спусна върху копчетата на дънките му. Дланите ѝ се повдигнаха към гърдите ѝ и ги уловиха бавно, пръстите ѝ докоснаха зърната, докато извиваше горната част на тялото си към него. Движението целеше да го подразни, да го съблазни. Той изръмжа ниско и дълбоко, а устната му се повдигна от лекото ръмжене. Меринъс му се усмихна и клепачите ѝ се спуснаха, докато облизваше устните си с влажния си език, наблюдавайки как дебелията, внушителна дължина на пениса му се появява от отвората на панталоните му.

— Отвори си бедрата — нареди мъжът, недоволството в гласа му подразни чувствено нервните ѝ окончания.

Вместо това Меринъс се изправи на крака. Този път нямаше да му даде нищо доброволно. Ако я желаше, ако искаше да я вземе и да я направи своя, тогава трябваше да се бори за това право. Тя нямаше ни най-малка представа откъде бе дошла тази необузданост. Нито бе сигурна, какво я бе накарало да се надигне в тялото ѝ. Но сега бе там, бушуваше в нея и отказваше да бъде отхвърлена.

— Все още не си се съблякъл — каза младата жена малко сдържано. — Смяташ да ме вземеш облечен и само пенисът ти да е единствената гола кожа, която ме докосва?

Очите му проследиха движенията ѝ внимателно.

— На ръба съм, Меринъс — предупреди я Калън с мрачен глас. — Този демон се надига прекалено бързо и силно вътре в мен. Легни и не ми се опълчвай. Не искам да те нараня.

Тя му хвърли поглед през рамо, докато го заобикаляше.

— Може би ти ще си този, който в крайна сметка ще бъде наранен — предположи тя, а гласът ѝ беше нисък и пулсиращ от това ново и интригуващо желание, надигащо се вътре в нея. — Защо трябва аз да съм тази, която ще отстъпи? Ти легни и ми позволи да го направя по моя начин.

Тя погали хълбока си, докато мина на една ръка разстояние от него. Усещането на собствената ѝ длан по задните ѝ части изпрати трепет от чиста възбуда по тялото ѝ. Наблюдаваше го през рамо, когато прокара нокти по кожата си, знаейки че триенето ще остави лека руменина.

Лицето му пламна, а очите му заблестяха. Той се раздвижи, без да бърза, съблече дънките си и ги захвърли на дивана. Силните мускули на краката и бедрата му бяха напрегнати и твърди.

— Няма да съм лесен — обеща той, придвижвайки се зад нея, дебнеш. На лицето му бе ясно изобразено какво е намислил.

— Нито пък аз — обеща му тя.

Знаеше какво е решил да направи, още преди да ѝ се нахвърли. Видя как мускулите на гърдите му се стягат. Само миг преди да помръдне, тя се втурна към стълбището. Меринъс усети сърцето си, туптящо силно и тежко в гърдите си, докато кръвта бушуваше в тялото ѝ, а желанието се обвиваше около двама им, предизвиквайки ги към една отчаяна игра за надмощие.

Калън я хвана по средата на стълбището. Топлината на тялото му покри нейната, когато я улови през кръста, принуждавайки я да спре, огъвайки коленете ѝ. Меринъс политна към него. Усети как ерекцията му се плъзва между полукълбата на задничето ѝ, сгорещявайки тесния процеп с невероятната си топлина. Калън бе набъбнал и твърд, и бе доста изкушаващо да се наклони напред и да му позволи да проникне в тесния, жаден канал, който той така силно желаше.

Меринъс му позволи да повярва, че намерението ѝ е именно такова. Отпусна се, премествайки се към него, и когато ръцете му се повдигнаха, за да хванат бедрата ѝ, тя хукна нагоре по стълбите. Разбира се, той я бе пуснал да тръгне, младата жена не бе толкова глупава да мисли, че наистина е избягала.

Погледна назад от площадката и видя, че той е на крачки от нея. Движеше се бързо, а изражението му бе диво. Тя побягна към спалнята с намерението да затръшне вратата след себе си и да го заключи отвън, оставяйки му само аромата на невероятната си страст да го зове. Успя да затвори вратата само наполовина, когато той я настигна, избута я обратно, а после влезе и я затръшна след себе си.

— Би ли искала да се скриеш под леглото? — предложи ѝ меко, докато тя отстъпваше от него.

— Би ли искал да почувстваш отново как коляното ми се забива в орехчетата ти? — усмихна се тя, наблюдавайки го почти трепетно. Лицето му се стегна.

— Ти ме желаеш — каза той осъдително и без топлота. — Мога да видя соковете, които изтичат от вагината ти.

Меринъс облиза устни, прокарайки езика си по тях бавно и леко. Очите му запламтяха при гледката.

— Тогава ела и си го вземи — тя сви рамене. — Ако можеш.

Калън се усмихна.

— Мислиш, че и този път ще бъде лесно, а, Меринъс? — попита я, а гласът му бе тих и опасен. — Смяташ ли, че ще бъде само поредното силно, бързо чукане, преди шипът ми да се закотви вътре в теб?

Вагината ѝ се стегна в очакване. Но Калън само поклати глава към нея.

— Не и този път — предупреди я той. — Този път ще те накарам да се предадеш.

— И как смяташ да го направиш? — попита го лукаво.

Ръката му се отпусна върху изпъкналата плът на пениса му. Той го погали бавно и леко.

— Когато приключа, Меринъс, няма да има вход в твоето сладко тяло, който да не съм превзел — Калън се приближаваше, докато тя отстъпваше, наблюдавайки го внимателно.

— Ще бъдеш на колене, с устни, склучени около пениса ми, докато не свърша в горещата ти уста. Ще ти го начукам, както мечтая от онази вечер, когато ми разби самоконтрола. И след като се изпразня първо там, ще те сложа по корем, ще разтворя дупето ти и ще те чукам, докато не се закотвя там и те изпълня с още от спермата си. И двамата знаем, че ще бъде по-трудно, когато съм свършил — Калън пренебрегна разширените ѝ очи. — След това ще вдигна бедрата ти и ще чукам малката ти вагина, докато не прегракнеш от крещене, тялото ти ще трепери от толкова много оргазми, че ще ме умоляваш да спра.

— Доста описателно — каза му сладко. — Звучеше добре, докато не стигна до аналния секс, Калън. И двамата знаем, че не е подходящ, за това не давай обещания, които не можеш да изпълниш.

Калън се усмихна, миг преди да се хвърли към нея. Меринъс имаше време само да изпищи уплашено, преди той да я накара да коленичи пред него. Ръцете му натиснаха раменете ѝ, задържайки я здраво, въпреки борбата ѝ. Пенисът му се озова пред устните ѝ, когато с едната си ръка пусна рамото ѝ, за да улови челюстта ѝ, задържайки я неподвижна.

— Ще ги изпълня — изпъшка той.

Главичката на члена му се притисна във влажните ѝ устни, пръстите му разтвориха устата ѝ, докато не се плъзна във вътрешността с тих вик. Щеше да го смуче, тя го знаеше, но кулминацията му нямаше да бъде лесно постигната. Не и с нея. Не още.

Меринъс отказа да склучи устните си около него. Езикът ѝ започна да го гали с бавни, леки движения, тялото ѝ се стегна, когато плътта му потрепна в устата ѝ. Ниско, секси ръмжене изпълни тишината, докато Калън държеше главата ѝ неподвижна, а бедрата му се тласаха към нея и след това се отдръпваха. Искаше да се освободи във влажната ѝ уста.

Дебелото му копие разтягаше устните ѝ, изгаряйки я с топлината си. Меринъс го придърпваше с бавно, лениво смучещо движение на устните си, гледайки нагоре към него и наблюдавайки изкривеното му от удоволствие лице. Ръцете му бяха в косата ѝ, масажираха скалпа ѝ, а късите му нокти драскаха еротично кожата ѝ. Тя стенеше от нарастваща възбуда и тогава усети тръпката, която премина през тялото му от вибрациите по ерекцията му. Напрежението и страстта я изгаряха жива.

Меринъс усети, че е на ръба на една възбуда, различна от всяка друга, която някога бе изпитвала. Усещането на дебелото му копие, проникващо на плитки тласъци в устата ѝ, нейната позиция, доминиращото му положение, всичко това правеше преживяването неповторимо. Скротумът му се стегна в основата на пениса и един дрезгав стон на чисто удоволствие отекна в ушите ѝ. Тя го смучеше леко, като бонбон, от основата до върха. Устните ѝ го докосваха и галеха, размазвайки слюнката от устата ѝ по големия жилест пенис, докато го облизваше от леката влага.

Но Меринъс отказваше да стисне устните си. Искаше да го примамва и дразни. Искаше го див и необуздан, по-свиреп, отколкото е бил някога. Пръстите ѝ обхванаха стегнатата торбичка под пулсиращата ерекция, ноктите ѝ драскаха гънките на бедрата му, езикът ѝ рисуваше сложни фигури върху плътта на пениса и игнорираше почти отчаяните му стенания.

— Засмучи го, Меринъс — изръмжа Калън срещу нея, а ръцете му стиснаха косата ѝ. — Проклетата да си, смучи го!

Тя го гледаше изпод спуснатите си клепачи, изкушавайки го да я вземе, да се осмели да я накаже. Сексуалната игра бе възбуждаща по един нов и опасен начин. Усети, че прекрачва някаква собствена граница с действията си, но желанието вътре в нея отказваше да ѝ позволи да се предаде лесно. Завъртя езика си по главичката на пениса му, след това докосна меката, невероятно чувствителна област, където шипът пулсираше точно под кожата, заплашващ да се появи, умоляващ отчаяните движения на устата ѝ да го събудят за живот.

— Това е опасна игра, бейби — прошепна Калън, когато тя му се усмихна.

Меринъс усети контракциите на матката си, почувства бавното плъзгане на соковете, изтичащи от вагината ѝ. Беше влажна и гореща. Оргазмът ѝ бе само на няколко тласъка разстояние, ако Калън я понижеше с дебелото оръжие с розова глава, което тя държеше в устата си. А какъв чувствен инструмент за изтезание беше то!

Спускайки гладкият си език по издигащата се твърдост, Меринъс го пое напълно в устата си и го изтегли отново. Бавно. Тя отказваше да се поддаде на възбудените му стонове.

— Меринъс, бейби, убиваш ме! — произнесе задъхано той, когато пръстите ѝ се присъединиха към играта, милвайки и дразнейки тестисите му с леки докосвания и подрасквания с ноктите.

Ръцете му я задържаха на място, отказвайки да ѝ позволят да се отдръпне, да продължи изтезанието с прокараването на езика си по ерекцията му. Бедрата му бяха твърди като скала и широко разтворени, кръста му се изви към внезапно застиналата ѝ уста.

— Проклета да си — изръмжа дрезгаво. — Ще си платиш за това, Меринъс. Засмучи шибания ми пенис!

Калън натисна дължината на плътта си в устата ѝ, почти докосвайки сливиците ѝ, преди тя да се стегне около него. Зъбите ѝ одраскаха коприната, обвиваща стоманата, устата ѝ го обхвана стегнато горещо, а той започна да я обладава с плитки тласъци.

— Да! Да! Точно така! — шепнеше той с дрезгав и силно измъчен от удоволствие глас.

Калън се вираше в нея съсредоточено, докато влизаше и излизаше от устата ѝ. Клепачите му бяха натежали, лицето пламнало от страст, устните му се разтвориха, докато дишаше тежко и дълбоко, а от време на време от гърдите му прозвучаваше ръмжене. Меринъс

обви ръце около основата на движещото се оръжие, стенеща от нарастващата нужда, когато усети, че шипът започва да се издига. Тогава опита да отслаби натиска си, но ръцете на Калън изведнъж уловиха бузите и челюстта ѝ.

— Край на дразненето — изръмжа към нея еротично, тласвайки пениса си опасно близо до гърлото ѝ.

Заплахата само пробуди отчаяната ѝ страст. Меринъс започна да го засмуква по-дълбоко, езикът ѝ го галеше с бързи движения, а Калън тласкаше все по-рязко в устата ѝ. Сега беше обезумял, подивял от сексуалното си напрежение. Твърдите ъгли на лицето му се разтеглиха в отчаяни линии, когато зъбите му се стиснаха заради нарастващата нужда от оргазъм. Меринъс усети пулсирането на пениса му, излизането на шипа, разтягащ отпуснатата кожа над себе си, докато се изправи напълно.

Сега нуждата беше в нея. Меринъс искаше да го вкуси. Искеше да чуе отчаяните му викове, докато пулсира и плисва спермата си в очакващите дълбини на устата ѝ. Искеше да го вкуси, да го люби. Искеше да му покаже, да му докаже, че го приема, целия, всяко негово желание, всяко действие, което би извършил с нея.

— Меринъс! — Калън помпаше по-силно и бързо, само ръцете ѝ, стегнати около основата на ерекцията му го възпираха да стигне до гърлото ѝ.

Ниско, агонизиращо ръмжене се откъсна от гърлото му, а дишането му стана учестено и дълбоко. По челото му избиха ситни капчици пот, ръцете му отново се вплетоха в косата ѝ, стискайки копrienените кичури. Меринъс усети пълното издигане на шипа, най-малко половин инч дълъг, тялото ѝ се стегна от животинския вик на Калън, когато го погали с езика си. Той се тласна към нея отчаяно, тялото му трепереше, и тогава страстта го помете. Беше толкова обезумял, толкова отчаяно се нуждаеше от освобождение, че когато Меринъс почувства първата мощна струя на спермата му в устата си, чу силен котешки вик на невероятно удовлетворение, който се откъсна от гърдите му. Кулминацията му бе дълга и силна. Изпълни устата ѝ с горещите, обилни струи на освобождението му.

Тя отказа да го освободи от леките ласки на езика си. Тялото му потрепваше всеки път, когато близваше главичката, пулсиращия шип. Малки капчици семенна течност се откъсваха от тялото му при всяко

докосване. Най-накрая малкият израстък се прибра отново, но твърдостта на пениса остана. Калън се отдръпна от нея, очите му бяха обезумели, а изражението диво, когато се протегна и бързо я издърпа на крака.

— Моя — гласът му бе груб и повелителен.

Меринъс се усмихна бавно и съблазнително.

— Тогава го докажи — прошепна тя.

ГЛАВА 23

Звярът в Калън изрева срещу предизвикателството, изречено от устните ѝ. Той изръмжа към нея, вече бе преминал точката, в която можеше да се шокира от собствените си действия. Животното вътре в него бе извън контрол и без значение колко усърдно се опитваше да се бори с него, нямаше да може да го овладее. А Меринъс го изкушаваше. Преднамерено и методично унищожаваше контрола, който той се опитваше да задържи.

Калън я дръпна, ръцете му вече не бяха нежни, въпреки че се опитваше да не я нарани. Не искаше да ѝ причини болка. Не искаше да остави белези по деликатната ѝ кожа, но знаеше, че хватката му е прекалено груба, докато я притегляше към гърдите си.

Зърната ѝ сякаш прободоха плътта му. Те бяха твърди, горещи и съблазнителни. Калън наведе глава, устните му се спуснаха към нейните с прелъстителна усмивка. Изръмжа, когато тя отказа да отвори своите. Зъбите му се впиха в нея. Усети ноктите ѝ да се забиват в раменете му, но все още му отказваше достъп.

— Меринъс, не прави това — помоли я той, а последните му запаси от сдържаност бавно се изплъзнаха от контрола му.

Тя продължаваше да го дразни.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка, тъмните ѝ очи проблеснаха изпод спуснатите мигли, докато ги облизваше. Ръцете му се стегнаха върху раменете ѝ. Животното се бореше за свобода, сграбчваше слабините му с такава настойчивост, че повече не можеше да го отхвърли. Калън придърпа Меринъс по-близо, зъбите, които захапаха устните ѝ отново, бяха груби и предизвикаха изненадан вик на удоволствие у нея. Този звук му предостави достъпа, към който се стремеше.

Той наклони глава, притискайки устни към нейните, докато проникваше в устата ѝ. Можеше да усети подутите жлези на езика си, опияняващият хормон на неговата порода бе готов да се освободи в организма ѝ. Погали езика ѝ, но тя отказа да му съдейства. Както с

пениса му, Меринъс не пожела да го засмуче, приемайки освободения хормон в себе си. Бореше се с него, ноктите ѝ драскаха раменете му, но бедрата ѝ се извиваха отчаяно към копието му, притискайки го към долната част на корема си.

Калън привлече езика ѝ в устата си, всмуквайки го, за да ѝ покаже как да го направи, след това отново проникна в устата ѝ. Съблазнителен звук, приличащ на смях, се изтръгна от устните му, когато тя му отказа за пореден път. Едната му ръка се преплете в косата ѝ, стисна я в юмрука си и дръпна главата ѝ назад. Мъжът знаеше, че леката болка ще я предупреди за намерението му, но тя още отказваше да се подчини.

Собственото му диво ръмжение го шокира, както и действията, но бе загубил целия си контрол, и не можеше да се успокои.

Бързо я притисна към стената, дръпна я срещу себе си и размърда пениса си, докато не докосна нежните гънки на влажната ѝ женственост. Бе толкова хлъзгава, гореща и примамлива, че той не можа да възпре предизвикателното ръмжение от удоволствие, вибриращо през тялото му. Ръцете му обхванаха задните ѝ части, пръстите му преминаха през кремообразната ѝ влага и един от тях да се плъзна в стегнатия ѝ анус.

— Направи каквото искам — нареди ѝ разярено, когато тя извика, извивайки се при лекото проникване.

— Накарай ме — предизвика го отново, като съблазнителна сирена излязла, за да го погуби.

— Не го прави, Меринъс — пръстът му се плъзна дълбоко в ануса ѝ, пенисът му потрепна предвкусил наладата от тесните, горещи дълбини на прохода. — Аз знам повече за това, как чрез принуда да постигна всичко, което желая, и то по начини, които ти дори не си сънувала. Не искам да те нараня.

Меринъс ухапа устните му, устата ѝ се изви, а погледът ѝ му отправи безмълвна покана.

— Искам те целият — и човека, и звяра — прошепна тя, когато Калън се дръпна назад от грубата ѝ ласка. — Няма да ти отстъпвам повече.

Животното започна да вие от радост, а мъжът да трепери от удоволствие.

Колко време бе минало, откакто бе дал пълна свобода на страстите си? Калън знаеше, че не се намира в лабораториите и Меринъс не е някоя от жените доведени при него, които бяха добре запознати с всякакъв вид болезнени сексуални актове. Когато сексуалността му се бе проявила за пръв път, животното в него бе полудяло. Но откакто избяга, не си бе позволявал да го пусне на свобода.

— Ще те заболи — пръстът му се отдръпна, взе още влага, след това се плъзна с цялата си дължина отново в дупето ѝ.

Тялото ѝ се изви, от устата ѝ се откъсна тих вик и тя потръпна от болезненото удоволствие, което бе предизвикал.

— Ще направиш каквото искам, Меринъс — заповяда ѝ Калън, сега гласът му бе дрезгав тътен, сякаш човекът и звярът се бяха слели в едно. — Направи каквото желая. Засмучи езика ми в устата си.

Езикът му пулсираше от нужда да освободи есенцията си в тялото ѝ. След това афродизиактът щеше да изпълни и двама им, стимулирайки тяхната страст, освобождавайки звяра от последните крехки окови, които го задържаха.

— Не — извика тя, главата ѝ се отметна назад, а тялото ѝ трепереше срещу него, докато се опитваше да привикне към новото проникване.

— Тогава ще спра — Калън измъкна пръста си от нея.

— Не, не, не спирай! — тя се опита да последва бавното отдръпване, да задържи пръста му в себе си.

— Направи каквото поисках, Меринъс — нареди той срещу устните ѝ и езикът му ги погали. Сега грубото докосване бе по-ясно изразено, заради хормоналната нужда, нарастваща в тялото му. — Направи го, Меринъс.

Главата ѝ се отметна, когато пенисът му се потърка в клитора ѝ. Калън можеше да усети пулсирането на малката перла, набъбнала и отчаяна за освобождение.

Устните ѝ се притиснаха в неговите, устата ѝ прие езика му, засмуквайки го бавно и чувствено. Пикантният вкус изпълни сетивата ѝ, докато извличаше опияняващия хормон от езика му. Меринъс извика, ноктите ѝ се забиха в гърба му, краката ѝ се стегнаха около кръста му, докато той се потапяше и отдръпваше в копринените устни, които го обгръщаха.

Когато жлезите престанаха да пулсират, Калън се отдръпна от нея. Дишането на младата жена бе затруднено, гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха от тежките вдишвания, зърната ѝ докосваха гръдния му кош, бедрата ѝ се извиха към неговите, докато се опитваше да вкара пениса му в горещата си женственост. Меринъс се взря в него, бузите ѝ пламнаха, когато действието на хормона започна да завладява тялото ѝ. Негова. Тя бе негова жена. Негова половинка. И това го доказваше.

— Моя — изръмжа мъжът отново, ръцете му стиснаха полукълбата на задничето ѝ, когато я спусна върху болезнено горещото си копие, което крещеше за облекчение. — Кажи го. Кажи ми, че си моя.

Тя се усмихна. Тази усмивка почти накара сърцето му да се пръсне. Смесицата от нежност и предизвикателство бе повече, отколкото можеш да понесе.

— Ти си мой — прошепна Меринъс.

Очите му се присвиха.

— Ще изречеш думите преди края на тази нощ, Меринъс — закле се Калън. — Ще ги крещиш и ще умоляваш да те чуя.

— Не, ти ще ги крещиш за мен — гласът ѝ бе нисък и дрезгав от страст, а тялото ѝ — горещо и обезумяло. Тя прокара нокти надолу по гърдите му, наблюдавайки го през полуотворените си очи.

Отново се усмихваше с онзи усмивка. Онази, която караше звяра да полудее, ръмжейки ниско и дълбоко. Меринъс облиза устните си, оставяйки вкуса си върху тях. Искаше да го изкуши и да го подразни. Искаше да предизвика животното и да разбие контрола, който Калън се бореше да постигне с години. Така да бъде. Звярът бе свободен. Той изръмжа към нея, не от ярост или гняв, а от желание.

Тогава се раздвижи, потривайки копринените, хлъзгави гънки на кожата ѝ по ерекцията си, докато я носеше към леглото. Видя как очите ѝ се разшириха, а лицето ѝ пламна, щом горещият му пенис погали клитора ѝ. Чу секването на дъха ѝ и триумфа ѝ. Когато стигна до леглото, я пусна и се загледа в нея един дълъг миг. Знаеше начините да постигне това, което иска. Можеше да я хвърли в удоволствие, толкова интензивно, горещо и дълбоко, че тя щеше да започне да го умолява да я завладее, да го умолява да ѝ разреши да му принадлежи. Тази нощ щеше да ѝ покаже кой е господарят в леглото.

Отиде до нощното шкафче и го отвори бавно. Нямаше много сексуални приспособления в тази къща, както в дома си, но винаги държеше под ръка голяма туба лубрикант. Извади го и се върна обратно при нея.

Меринъс погледна към тубата, после към него. Той отвърна на погледа ѝ, настанявайки се внимателно на матрака до нея. След това я завъртя. Метна единия си крак върху бедрата ѝ, за да я задържи на място, а горната част на тялото му притисна раменете ѝ към матрака.

— Бих могъл да те вържа — прошепна той, захващайки врата ѝ, докато тя се бореше под него. — Ограниченията могат да направят удоволствието по-голямо, Меринъс. Това ли предпочиташ? Или искаш да ми дадеш това, което искам?

Тя дишаше тежко и затруднено и само от миризмата на възбудата ѝ, Калън можеше да подуши безпокойството ѝ. Тялото ѝ се напрегна в очакване на докосването, докато той я държеше внимателно на място.

Младата жена трепна, когато ръката му погали задните ѝ части. Бледите закръглени кълба го подканяха да ги помилва, да изпълни дланите си с топлината им, и той направи точно това. След това пръстите му се придвижиха по стегнатата гънка. Мъжът се усмихна от напрегнато очакване, когато дъхът ѝ секна.

— Сега ще превзема задничето ти, Меринъс — издиша той в ухото ѝ. — Ще те подготвя внимателно и ще ти покажа колко много болезнено удоволствие може да има в това. Когато си готова да се предадеш, любима, просто кажи думите.

Протестът ѝ бе задушен от стенание, когато пръстите му намериха малкия стегнат вход. Сега усети последиците от целувката му. Калън можеше да почувства отпускането на мускулите ѝ, въпреки опитите ѝ да се предпази от случващото се. Отваряйки капачката на лубриканта, той отдръпна ръката си и изстиска плътна линия гел по пръстите си.

— Калън? — гласът ѝ прозвуча нервно, когато хлъзгавите му пръсти намериха отново стегнатия вход.

Той се излегна с глава между плешките ѝ, разтвори дупето ѝ с една ръка и пръстите му започнаха чувственото си нашествие. Първият пръст се плъзна лесно вътре. Чу стенанието ѝ, вибриращо по гърба ѝ, когато се плъзна навътре и навън с леки движения. След това в играта се включи втори пръст. Меринъс се разтегна лесно за него, тялото ѝ

трепереше и се навлажни от пот, докато той я държеше неподвижна. Когато, няколко дълги мига по-късно третият пръст се присъедини към първите два, тя потръпна от странното усещане, от разтеглянето на нежните мускули, от изгарящото удоволствие, което Калън знаеше, че започва да завладява тесния канал.

— Отпусни се, Меринъс — успокои я той. — Почувствай с каква готовност тялото ти го приема. Колко лесно пръстите ми се плъзгат в теб.

Калън се отдръпна, след това се върна с внезапно, дълбоко проникване. Тя почти изкрещя от усещането, тласвайки се назад към пръстите му, а тялото ѝ трепереше от желание.

— Не мога да издържам — извика младата жена.

— Тогава ми кажи каквото искам да чуя — каза той нежно, макар да знаеше, че нищо не може да я спаси от превземането.

Бяха изминали повече от десет години, откакто бе вземал жена по този начин. Спомняше си стегнатата топлина, опияняващото усещане за забраненото, което внезапно бе станало постижимо. Очаквайки проникването на пениса му, женската плът се разтягаше да го поеме, приемайки тази крайна интимност.

Меринъс обаче не бе платена курва, която бе тук само за неговото удоволствие. Нямаше опит, нито бе запозната с удоволствията и болката на страстта. Тя не бе привикнала към подобно докосване и колебанията ѝ само увеличиха желанието му.

— Не — тя тръсна глава в отказ.

— Няма да достигнеш оргазъм, докато не изречеш каквото искам, Меринъс — обеща той и я изпълни отново. — Знам хиляди начини да те накарам да крещиш за облекчение. Предай се сега.

Трябваше да получи подчинението ѝ.

— Не! — бедрата ѝ последваха пръстите му, когато той се оттегли.

Животното изръмжа от нетърпение, а мъжът се раздвижи бързо, пръстите му се отдръпнаха и той се премести и възседна бедрата ѝ, а пенисът му се намести в гънката на задничето ѝ. Меринъс изпъшка, а тялото ѝ се напрегна в очакване.

— Готова ли си, Меринъс? — попита напевно Калън с нежен глас, въпреки дрезгавата грубост на тона му. — Готова ли си да ме приемеш там?

Потърка твърдата си плът по цепката, гледайки как стегнатите полукълба се разтварят, докато не откри малкия розов отвор, който искаше. Меринъс трепна срещу него, когато той се намести между бедрата ѝ, разтваряйки ги бързо, а ръцете му ги дръпнаха на правилната позиция.

Тя се опита да се отдръпне от него. С едно гъвкаво, плавно движение, почти се измъкна от ръцете му, като се търкулна по гръб и се опита да изскочи от леглото. Калън се разсмя победоносно, когато я улови, издърпвайки я обратно в средата на леглото. Вторачи се в разширените ѝ очи, намествайки се отново между бедрата ѝ.

— Можем да го направим и по този начин — увери я той.

Улови глезените ѝ, повдигна ги на едното си рамо и ги изви настрани. Докато едната му ръка ги държеше там, другата нагласи отново пениса му. Меринъс дишаше трудно и тежко, наблюдавайки го с широко отворени очи, изпълнени едновременно със страх и очакване. Без да чака повече, Калън изпробва дали е готова, колко хлъзгав е малкият отвор, след това постави главичката на члена си на входа.

— Предай се — нареди той, а тялото му се изопна при мисълта за приближаващата наслада.

— Калън! — извика тя, когато бедрата му поднесоха широката главичка към деликатния отвор.

— Отстъпи!

— Ти отстъпи! — викът ѝ бе молба за милост.

Калън се притисна към нея, усещайки как мускулите ѝ се разделят, разтягат, а трепетният ѝ стон се превръща в дълъг, нисък вик на нарастваща болка и удоволствие. Той стисна зъби, борейки се с непреодолимото желание да я изпълни до край. Вместо това се плъзна бавно, наблюдавайки как очите ѝ се разширяват, усещайки как тя се сключва около плътта му и след това проникна през стегнатия, съпротивляващ се пръстен от мускули, който бе последното му препятствие.

* * *

Меринъс не успя да изкрещи. Можеше само да гледа нагоре към него, бореца се за въздух, усещайки дебелината дължина на пениса му,

проникнала в ануса ѝ. Болката примесена с удоволствие, караше бедрата ѝ да треперят срещу него, като го вкарваше по-дълбоко. Държеше я на ръба на оргазма, докато я разтягаше, галейки нервни окончания, които никога не бе знаела, че притежава.

Юмруците ѝ бяха стиснати върху завивката, а главата ѝ се мяташе, докато се опитваше да го отхвърли.

— Предай се — прошепна Калън.

Тя не можеше да се предаде. Не и докато той не го направеше. Не и след като я бе взел така, както знаеше, че той иска. Не и когато целият контрол се бе изпарил.

— Ти се предай — отвърна младата жена, когато Калън започна да се движи бавно в нея.

Меринъс не можеше да издържа. Усещанията бяха ужасяващи. Смесицата от удоволствие и болка щяха да я убият. Той задържа краката ѝ на раменете си и ги разтвори, а очите му се спуснаха към мястото, където бе проникнал в нея. Лицето му бе изкривено от абсолютно животинско удоволствие. Очите му светеха.

Бедрата му се движеха бавно и спокойно, вкарвайки пениса му навътре и навън, а скротумът му се плясваше в полукълбата на задничето ѝ с всеки тласък навътре. Меринъс се стегна, чувайки ръмженето му. Тя се притисна назад към него, почти обезумяла от необходимостта за по-дълбоко и по-силно проникване.

— Още! — извика тя най-накрая. — Моля те, Калън, по-силно.

— Предай се — Меринъс бе повече от шокирана, когато голямата му широка ръка плесна едната буза на дупето ѝ отстрани.

Очите ѝ се разшириха от изгарящата наслада.

— Не! — отказа отново.

Калън се тласна по-силно и по-дълбоко в нея, а ръката му още веднъж удари гладката ѝ плът. Меринъс извика, докарвана до ръба на оргазма с всеки мощен тласък, с всяко леко плясване по задните части. Тя се движеше към него, борейки се за още, за нещо по-силно. Отчаяно се нуждаеше от оргазъм. Пръстите ѝ се преместиха на клитора ѝ, възнамерявайки да го погалият, за да се облекчи, но той се изсмя и сграбчи ръката ѝ, отблъсквайки я настрана.

Един стон на безсилие се откъсна от устните ѝ. Главата ѝ се замята, когато болезненото удоволствие погали канала по-долу. Крещеше при всеки тласък, почти умоляващо.

— Предай се — нареди Калън отново.

Пръстите му докоснаха клитора ѝ и тя се разтрепери. Кръжаха около малката перла, притискайки я с всеки тласък, но никога достатъчно, за да я доведе до освобождение. Ласките само я хвърляха по-дълбоко в блатото на безумна възбуда. Меринъс можеше да усети как вагината ѝ се стяга и овлажнява. Мускулите ѝ бяха напрегнати за освобождението, за което умоляваше тялото ѝ. Тя поклати глава, неспособна да говори, докато се бореше да достигне кулминацията си.

— Ще го направиш — пръстите му се раздвижиха, докато ерекцията му продължаваше да пронизва ануса ѝ. Калън разтвори устните на влагалището ѝ, очите му се присвиха, като продължаваше да държи краката ѝ вдигнати на раменете си. Тогава два дяволски пръста се потопиха вътре в нея.

Тя бе толкова близо! Тялото ѝ се изопна, оргазмът бе на един дъх разстояние, а той все още не ѝ позволяваше да го достигне. Само разтегна вагината ѝ, изпълвайки я, докато пръстите му се извиваха вътре в нея. Меринъс прехапа устни, борейки се с желанието на тялото си да се предаде. Предай се веднага, крещеше то повелително.

— Моя — каза отново мъжът, а очите му се присвиха диво. Лицето му бе свирепо, докато я наблюдаваше, стисна зъби и от устните му се изтръгна ръмжене, когато си позволи още един тласък, а пръстите му проникнаха дълбоко в нея.

— Твоя! — изкрещя Меринъс отчаяно, тялото ѝ бе нападнато от толкова много усещания, които знаеше, че ще я доведат до лудост. — Ти си... О, Господи, Калън..., позволи ми...

Пръстите му започнаха да се движат в нея силно и бързо, в един ритъм, който съперничеше на пениса му, наместен в дупето ѝ. Меринъс усети появата на по-малката ерекция, шипът разтегна вътрешността ѝ допълнително, с пареща болка, която я изпрати над ръба и тогава го чу да ръмжи от своето собствено освобождение. Миг по-късно, почувствала силната струя на спермата му да бликва вътре в нея, тя експлодира в такова отнемащо разсъдъка удоволствие, че се запита дали ще оцелее. Отново и отново, виковете ѝ бяха слаби и напрегнати, докато се стягаше около плътта му, около пръстите му, тялото ѝ трепереше бурно от безумното освобождение, което я заливаше.

И Калън в никакъв случай не остана незасегнат. Звярът бе освободен. Той отметна глава и изрева победата си, когато и последната капка на семето му се изстреля във вътрешността ѝ. Беше наместен дълбоко в нея, пенисът му потрепваше, а шипът пулсираше, заключен вътре в тялото ѝ. Косата на Калън бе мокра от пот, изражението на лицето му бе напрегнато, а тялото му се изви към нея още веднъж, треперещо от спазмите, последвали освобождението му.

Доста по-късно Меринъс усети, как той се измъкна от нея, все още твърд и пулсиращ, само шипът бе изгубил ерекцията си. Пенисът му още бе набъбнал, дебел и натежал от страст. Бе твърде слаба, за да отвори очи и да види къде отива, но секунди по-късно чу течащата вода в банята. Когато се върна, Калън я обърна нежно по корем. Тя нямаше сили да протестира. Каквото и да искаше от нея, можеше да си го вземе. Бе омекнала и отпусната от задоволство. Но това, което усети, бе топлата грапавина на кърпа между бедрата си. Първо по мокрите устни на женствеността ѝ, след това по тясната цепнатина на задните ѝ части.

Калън я почисти нежно, ръцете му бяха бавни, а докосванията старателни.

— Добре ли си? — попита най-накрая той, тихо и колебливо.

— Ммм — Меринъс не искаше да говори, за да не похабява енергията, която ѝ бе нужна за дишане.

Мъжът остана мълчалив зад нея. Ръката върху дупето ѝ беше топла, мълчанието му обаче, бе изпълнено с напрежение.

— Съжалявам — Меринъс едва успя да чуе извинението.

Младата жена си пое дълбоко дъх. По дяволите, мъжете и техните страхове. Обърна се по гръб и сънено погледна нагоре към него.

— Защо? — промърмори тя.

Калън се намръщи.

— Изгубих контрол...

— И какво от това? — прозина се Меринъс. Проклятие, бе изтощена. — Аз също те исках. Сега лягай тук и ме прегърни, по дяволите. Една жена трябва да бъде прегръщана след умопомрачителен секс, а не да се опитва да разбере психиката на някой мъж.

Я виж ти! Тя видя оскърбление по лицето му. Как, по дяволите, бе успяла да нарани горкото му его?

— Проблемът не е в психиката ми — уведоми я Калън гордо.

Меринъс извъртя очи.

— Тогава в кое? — тя издърпа немошно завивката, когато студът започна да прогонва топлината от тялото ѝ.

— Изгубих контрол — каза той отново.

— А аз казах: Какво от това?

— Нараних те.

Меринъс погледна нагоре към него. Отново бе перфектно овладян, макар все още да бе малко възбуден. Той седна до нея, с блестящи от разкажание кехлибарени очи.

— Не си ме наранил — увери го тя. — Хареса ми всичко, което направи.

— По дяволите, Меринъс, аз те ударих — изрече той, грубо прокарвайки ръка през косата си. — Аз не удрям жени.

Меринъс се усмихна. Спомни си добре удоволствието от интимното леко пляскане.

— Да, знам — въздъхна със задоволство. — Прегърни ме за малко и можеш да го направиш отново.

Шокът по лицето му щеше да е забавен, ако тя имаше сили да се смее.

— Ти искаш това? — наистина изглеждаше объркан.

Меринъс въздъхна.

— Калън, искам всичко от теб. Искам те див и ръмжащ, мъркащ и доволен, дори ревящ от освобождение. Не само малка част от теб. Обичам те. Целият.

Мъжът поклати глава, сякаш в опит да отхвърли думите ѝ.

— Освен това, ти си мой — каза му твърдо. — Запомни това. Или наистина ще те кастрирам. Или пък ще позволя на Кейн да го направи. А се обзалагам, че той няма да използва упойка.

Калън трепна. Добре. След това протегна ръка към лицето ѝ, а изражението му бе пълно с нежност. Проклятие, по-добре да не я кара да плаче. Тя наистина нямаше сили.

— Покоряваш ме — каза ѝ той дрезгаво.

— И ако ме разплачеш, ще те ударя — въпреки това Меринъс целуна дланта му и въздъхна тихо, вместо да заплаче. — Сега, моля те,

ела да ме стоплиш и успокоиш, за да мога да заспя. Умирам от студ тук.

Калън се размърда колебливо, издърпа завивката изпод нея и се мушна отдолу. Меринъс веднага се премести към него, невероятната му топлина бе като балсам за охладеното ѝ тяло.

Ръцете му се обвиха около нея, задържайки я близо до гърдите си, а брадичката му се отпусна на върха на главата ѝ. Меринъс знаеше, че той отново е потънал в мислите си. Тя не смяташе, че това е добре, като се има предвид невероятния секс, който бяха правили само преди минути и за който той мислеше толкова усилено.

— Не го направих умишлено, нали знаеш — каза най-накрая тя раздразнено, когато той се протегна да изгаси лампата.

— Знам — Калън отново обви ръце около нея.

— Тогава защо си толкова раздразнен? — намръщи се тя.

— Можех да те нараня, Меринъс — изрече тихо. — Знам как. Бях извън всякакъв контрол. Това е опасно.

— Очевидно не — Меринъс сви рамене. — Калън, аз не съм твой враг, нито пък застрашавам живота ти. Преодолей го. Справи се невероятно със задачата да ме накараш да се предам и ще ти бъда вечно благодарна. Може би, по-късно дори можем да поиграем отново.

— Ще ме подлудиш — каза ѝ примирено.

Тя остана мълчалива няколко минути. Странно, баща ѝ и братята ѝ често използваха същия тон и същите думи. Какво, по дяволите, правеше?

— Заспивам — щеше да мисли за това по-късно. — Мъжете просто са твърде объркващи за мен, за да се опитвам да ги разбера точно сега.

Младата помисли, че е чула Калън да се смее, но може и просто да са били вибрациите на мекото мъркане, което чуваше под бузата си. Определено това бе по-успокояващо от хъркането.

ГЛАВА 24

Калън продължи да прегръща Меринъс дълго след като тя потъна в дълбок сън. Тялото ѝ, меко и съблазнително, бе извито към неговото. Докато ръцете му галеха извивката на гърба ѝ, очите му се затвориха от болка. Трябваше да избяга от нея в мига, в който бе дошла в града. Трябваше да опакова багажа си и да изчезне, както бе смятал да направи в самото начало. Вместо това, се бе поддал на изкушението в тези кафяви очи, изпълнени със смях, и изкусителното тяло, което втвърдяваше пениса му за секунди. И тогава, Калън бе превърнал живота ѝ в хаос.

Той направи гримаса, осъзнавайки, че изминалата седмица е била повече от тежка за Меринъс. Нуждите на тялото ѝ сигурно бяха объркващи и плашещи, но тя никога не се предаде. Още се смееше, още се бореше с него и го изкушаваше. Бе му отдала тялото си с желание, дори в моментите, когато все още не бе усетила разгонването. Освен това страстта ѝ го изгаряше жив. Това, което се бе случило само преди час, го ужасяваше.

Калън не можеше да намери причина, поради която изведнъж бе настоял да му се подчини. Уханието на страстта ѝ го бе ударило като бухалка от възбуда и бе задействало някакъв първичен инстинкт вътре в него. Трябваше да чуе признанието ѝ, че му принадлежи, а тя бе отказала. За известно време. Отказът ѝ бе разбил контрола му.

Отново направи гримаса, спомняйки си въодушевлението, удоволствието от освобождаването на животното вътре в себе си. То пулсираше в кръвта му, в пениса му, в сърцето и душата му. Кулминацията бе толкова интензивна, че той бе помислил, че главата му ще експлодира, също както и членът му. И Меринъс бе обичала всяка минута от това. Маската на екстаз по лицето ѝ, не будеше никакво съмнение. Нито молбите ѝ за още. Или отчаяните, приглушени викове на освобождение. Проклета да е! Тя го бе вързала към себе си. Бе отнела желанието му да избяга от нея. Сега бяха свързани и нямаше никаква надежда за измъкване, не виждаше и

надежда за безопасност. Той не можеше да избяга достатъчно далеч или да се крие достатъчно дълго, за да я предпази от Съвета — накрая щяха да се доберат до нея. Имаше само един избор, една възможност да спаси това, бе открил с нея.

Калън се отдръпна от Меринъс внимателно, подпъхна завивката около тялото ѝ, и докосна разкаяно косата ѝ. Никога нямаше да бъде толкова лесно, колкото тя искаше да бъде. Той никога не би могъл да ѝ даде спокойствие или истинска сигурност.

Като нахлузи чифт къси панталони, Калън излезе от спалнята и се върна на долния етаж. Компютърът още работеше, а имейлът му, се включи, показвайки, че има ново съобщение. Видя, че е получил отговора от Шера, който бе очаквал. Тя още бе с Кейн и семейството му. Една малка армия, уверяваше го тя. Шера им вярваше. Но не и на Дейън.

Калън потърка лицето си с ръце. Истината окончателно потъваше и това не му харесваше. Шера чакаше обаждане от него, заедно с Кейн. Както бе казала Меринъс, телефоните бяха защитени и, ако са били засечени, брат ѝ щеше да знае.

Калън бе извадил мобилния апарат от раницата си по-рано — сега лежеше на бюрото. Той го погледна и въздъхна уморено. Вдигна го и набра защитения номер, наблюдавайки индикатора отзад. Той остана зелен, категоричен знак за сигурността на линията.

— Меринъс? — телефонът от другата страна бе вдигнат бързо от един много разярен брат.

— Тя спи — Калън искаше този първи разговор да е само между тях двамата. — Къде е Шера?

— Тук — отговори Кейн. — Кажи ни къде да се срещнем с теб, Калън. Мръсотията става прекалено дълбока, трябва да дойдеш в Колумбия и то бързо.

— Нека първо да поговоря с Шера. След това с теб ще се разберем — Калън щеше да познае по гласа ѝ дали можеше да се има доверие на другия мъж.

Последва кратка пауза, след това се чу тих женски глас.

— Калън — заговори Шера ниско. — Кейн не те лъже. Тук имаме големи проблеми.

Той въздъхна тежко, както от облекчение, така и от раздразнение. Поне тя бе в безопасност.

— Къде е Дейън? — гласът му бе студен.

Последва мълчание.

— Шера? — попита той внимателно.

— Изчезнал е, Калън. Тайбър и Танер го следят, но не могат да го хванат.

— Какво се е случило? — нещо бе станало, иначе другите нямаше да тръгнат след Дейън.

— Той нападна Даун.

Калън замълча, чувствайки яростта да се надига в него, над него. След ужасите, които бяха изживели Шера и Даун, той се бе осмелил да я нарани!

— Колко е зле? — попита Калън внимателно, борейки се с гнева си.

— Достатъчно зле, но ще го преживее — въздъхна тя. — Заведох я на безопасно място, сега е с Док. Той ще се погрижи за нея, а Тайбър и Танер ще се погрижат за Дейън. Планът на Кейн е достатъчно сигурен, Калън. Той има доказателствата, които са нужни и всичко, което трябва да направим, е да те заведем на срещата на Сената по генно инженерство тази седмица във Вашингтон.

Калън направи гримаса. Как би могъл да се изправи пред света и да заяви, че не е съвсем човек, не е и животно. В стомаха му се надигна гадене. Единственото по-лошо нещо бе това, което щеше да се случи с Меринъс, ако я заловяха.

— На мястото, което ти казах ли си? — попита я той, имайки предвид кодираните инструкции, които бе изпратил по имейла.

— Тук съм, както и братята на Меринъс и баща й. Кажи ни какво да правим, Калън.

— Дай ми Кейн.

— Какво си намислил, Лайънс? — гласът на Кейн бе твърд и решителен.

— Има летище на около четири мили от вас. Малко е. Много изолирано и безлюдно. Частният ми самолет ще е там утре по обяд. Меринъс и аз ще се срещнем с вас, където сте сега и ще отидем на летището заедно. Когато стигнем там, вашият пилот ще опразни самолета и ще ни закара до едно тайно място извън Вашингтон. Ако реша, че мога да ти вярвам, след това ще продължим с твоя план.

— Доверчиво копеле, а? — каза братът.

— Кейн, ако Съвета получи сестра ти, ще я унищожат, и то болезнено. Няма да остане нищо от нея, живо или мъртво, когато приключат. Отказвам да рискувам с това. Освен това мисля, че Съвета наблюдава и теб. Те знаят за Меринъс, знаят коя е тя и ако Дейън ни е предал, са получили и планове на твоето семейство. Никой няма да е в безопасност, докато това не приключи — нито ти, нито семейството ти.

— Знам какъв е Съвета, Калън, и имам собствени предпазни средства у дома — увери го Кейн. — Меринъс е всичко за мен и останалите от семейството. Можеш да разчиташ на това.

— Доколкото мога. Не забравяй, утре по обяд — Калън прекъсна връзката, след това пусна телефона на бюрото.

Въздъхна тежко. Страхуваше се да се довери на някого, дори и Шера да го подкрепяше. Нямахше доверие на никого, освен на себе си и на Меринъс. Особено сега, когато опасността бе толкова близо.

Калън се изправи на крака и започна да обикаля бавно из стаята. Мотелът, в който Кейн и Шера бяха отседнали, беше един от най-добрите и знаеше, че тя е взела предпазни мерки при регистрирането и дегизирането си. Те бяха наясно, че Съвета ги наблюдава, а войниците им се опитват да ги следят. Обаче това не бе гаранция, че щяха да вземат *достатъчно* предпазни мерки. Не съществуваше просто решение. Мускулите на Калън се стегнаха, когато го осени това прозрение. Пътищата между мястото, на което се намираха, и Вашингтон, изобщо не бяха безопасни. По цялото протежение на пътя, щяха да се крият агенти на Съвета. А може би, вече се бяха разположили!

Мамка му! Той изръмжа от гняв. Можеше да се измъкне, ако бе сам, но не и с Меринъс...

— Калън? — младата жена стоеше на прага. Отново бе облечена с неговата тениска, а по лицето ѝ се четеше загриженост.

Калън издиша тежко и се обърна към нея, разтваряйки ръце.

Меринъс тръгна към него — за нея това сякаш бе нещо естествено, като дишането. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му, когато той я привлече близо до голите си гърди.

— Как да те защита, Меринъс? — прошепна дрезгаво в косата ѝ. — Страхувам се да не те изгубя. Страхувам се, че няма да мога да те заведа във Вашингтон благополучно.

— Как ще го направиш, ако не съм с теб? — попита го тя, повдигайки глава, за да срещне погледа му. — Мога да се справя, Калън. Аз не съм слаба и ще се опитам да не те бавя. Прави това, което щеше да направиш, ако бе сам.

— Съществува безопасност в числеността — въздъхна той. — Твоето семейство знае това и се събраха заедно заради теб. Само се моля Съвета да не е готов да рискува всичко, за да ги спре. Едно публично клане само ще придаде достоверност на доказателството, което брат ти притежава и ще се получи обратен ефект.

— Тогава трябва да се стремим към публичност — каза Меринъс намръщено. — Защо да се опитваме да се промъкнем във Вашингтон? Сигурна съм, че Кейн може да организира едно публично изявление и след това чичо Брайън ще се погрижи да ни осигури ескорт до там. Защо да се крием?

— Защото... — Калън не можа да продължи.

Той погледна надолу към нея, накланяйки глава. Идеята ѝ се завъртя в ума му. Защо трябваше да се крият? Това само даваше възможност на Съвета да се опита да ги залови. Той се криеше от толкова много време и воюваше тайно, защото не познаваше нищо друго. Не знаеше друг начин да се бори.

Той грабна телефона от бюрото и набра номера на Кейн.

— Калън? — гласът отсреща бе въпросителен.

— Имаш ли връзки в телевизионните станции тук? — попита го Калън бързо.

— Няколко са свързани — отговори другият мъж предпазливо.

— Имаш ли някое от доказателствата, които си събрал и което е леснодостъпно?

— Повечето от тях — гласът отново прозвуча предпазливо.

Калън набързо сподели плана, който се бе оформил в главата му. Копелетата нямаше да ги докоснат, ако цялата нация наблюдаваше пътуването им до Вашингтон. Това щеше да бъде перфектно.

— Ще проработи — каза Кейн, гласът му се повиши от вълнение. — Но ще отнеме известно време да се осъществи. Ще ти се обадя с подробностите. Ако си склонен да отговаряш на телефона.

— Ще отговоря — изръмжа Калън. — Направи го. Погрижи се репортерите да са на мястото, където ще се срещнем.

— А останалите? — гласът на Кейн сега бе гърлен. — Шера, Даун и двамата мъже.

— Трима мъже — напомни му Калън.

— Не за дълго, ако те познавам толкова добре, колкото мисля — изрече Кейн. — Ще разкриеш ли и останалите?

Калън пое дълбоко въздух.

— Това ще бъде тяхно решение. Шера да се свърже с останалите. Те могат да се изправят заедно с мен или ще направя всичко възможно да продължа да ги прикривам. Каквото те решат.

Последва напрегната тишина от другата страна на линията.

— Меринъс добре ли е? — попита най-накрая брат й.

Калън погледна към нея, изглеждаше разтревожена.

— Добре е. Но искам да прекъсна връзката, преди да бъдеш засечен. Вече говорихме твърде дълго време тази вечер. Свържи се с мен, когато се погрижиш за всичко и ще ти дадем местоположението ни.

Калън затвори телефона.

— Наистина ли ще направиш това? — прошепна с надежда Меринъс. — Наистина ли ще излезеш и ще ги накараш да си платят?

Калън изсумтя. Не си правеше илюзии относно това. Съвета никога нямаше да си плати истински.

— Ще се покажа. Ще се оставя на въпросите им и така за известно време ще им попреча да провеждат експериментите си — обеща той. — Но опасността никога няма да премине, Меринъс, искам да разбереш това. Ще трябва винаги да бъдем предпазливи, винаги да бъдем в Прайда. Нашата сила е в числеността.

— А ако останалите не се появят? — попита тя.

— Ще го направят — той ги познаваше добре. Щяха да застанат до него, без значение за какво.

Калън я придърпа отново в прегръдките си, притисна я силно и се помоли за чудо, каквото всъщност не очакваше. Щеше да е твърде много, да мечтае за спокойствие. Освен това се молеше за безопасността на Меринъс с цялото си сърце и душа. Молеше се само за това.

* * *

Кейн затвори телефона, след това внимателно провери светлината на индикатора. Още беше зелена. Той въздъхна дълго и уморено, след което погледна към останалите в стаята. Откри веднага Шера. Тя бе в далечния ъгъл, седнала в един от удобните столове, които предоставяше апартамента. Братята му го гледаха с очакване, а лицето на баща му, макар и уверено, бе набраздено от безпокойство и мъка.

— Ще има пресконференция, Кейлъб — обърна се Кейн към втория по възраст брат. — Вдигни телефона и събери репортерите от Вашингтон и Ню Йорк. Осигури ни най-известните имена. Не искам калпава работа — той се обърна към Шера и хвърли към нея телефона, който държеше. Тя го улови грациозно. Гъвкавото ѝ тяло никога не се напрягаше или трепваше от изненада. Сякаш бе очаквала това през цялото време. — Обади се на братята си и на доктор Мартин. Накарай ги да дойдат тук, за да сме заедно. Калън иска да преустановим издирването на Дейън. Освен това заяви, че всеки един от вас трябва да реши дали желае да се разкрие или предпочита да остане в тайна.

— Налага ли се да уведоим нашата връзка в Съвета? — попита най-младият брат, Грей, който най-много приличаше на Меринъс.

— Не, нека да получат информация от техните къртици от вестниците и станциите — Кейн сви рамене. — Ще имаме достатъчно работа за вършене тук. Моите хора са готови да действат, за да гарантират безопасността на Калън и семейството му. Сега нека нещата да се задвижат.

Група от дванадесет мъже, бивши войници от Специалните части, следваха Кейн на всяка работа, която той поемеше, лична или свързана с бизнес. В момента заемаха всички стаи около тези, които Кейн и семейството му бяха наели.

— Колко неприятности очакваш? — попита сериозно Джон Тайлър, главата на клана.

Кейн въздъхна тежко.

— Очаквам поне едно покушение срещу тях по време на пресконференцията — призна той. — Искам Меринъс да е бронирана и всички достъпни места да бъдат покрити. Ще трябва моите хора да се погрижат за това. Може да мине и спокойно, но аз никога се надявам на това.

— Съвета ще ги иска мъртви, ако е възможно. Ако ли не, поне ще се опитат да ограничат щетите, които биха могли да нанесат. — Шера се изправи на крака, когато останалите се обърнаха към нея. — Те няма да очакват доказателствата, които Кейн има срещу тях, така че може да бъдем в по-голяма безопасност, отколкото смятаме.

Точно за това се молеше Кейн. Когато лайната достигнеха вентилатора, щяха да омажат повече от една правителствена личност и то от няколко държави, както и шепа милиардери. Ограничаването на щетите след това, нямаше да бъде лесно.

— Добре, нека да подготвим всичко — каза Джон напрегнато. — Искам да се погрижим за това и дъщеря ми да си дойде у дома. Да тръгваме.

И, разбира се, те го направиха. Не биха посмели да го игнорират или да не му се подчинят. Те тръгнаха. Всички, освен Шера. Тя проведе разговора, изпълнявайки своята част, а Кейн я наблюдаваше, как се движи неспокойно из стаята. Беше такава почти през целия ден. Нервна и неспособна да стои на едно място дълго време. Не че Кейн очакваше напрежението ѝ да е същото като неговото. Всеки мускул на тялото му бе стегнат от възбуда и бе така, откакто тя бе пристъпила от сенките онази вечер.

Той не можеше да забрави чувството, което бе изпитал от това да я докосва. Вкусът на копринената ѝ кожа, това дяволско гърлено ръмжене, което тя издаваше, докато той се движеше в тялото ѝ. Шера харесваше грубия секс, да хапе със зъби, да стиска с ръце. Не беше свита виолетка или стеснителна девица, не е била дори като девствена. Беше съблазнителка, прелъстителка, тялото ѝ се приспособяваше към него, призовавайки го към горещо единение. Кейн толкова много искаше да я вземе отново, че едва издържаше. Усещането на горещата ѝ вагина, разтягаща се около него, влагата ѝ, мокреща пениса и тестисите му. Проклетата да е! Кейн не бе изпитвал такава възбуда от времето, прекарано в лабораториите.

И точно затова, сега Шера го мразеше. Тя никога не разбра защо тогава бе там. И не искаше да го изслуша, когато се опита да ѝ каже, защо не се бе върнал за нея, както се бе заклел да направи. Трудно е да спасиш някого, когато си наполовина заровен в една яма, давец се в собствената си кръв. Копелетата бяха разбрали по някакъв начин какво става и едва не го убиха заради усилията му. Това, което го спаси, бе

фактът, че по това време те нямаха представа кой е той. И докато оздравее, го забравиха. Единствено учените и войниците в лабораторията бяха виждали лицето му, и Кейн внимаваше да не се излага под светлините на прожекторите и на всякакви публични изяви. Работи върху това десет години и щеше да продължи, докато види всяко копеле, стоящо зад това, унищожено. Точно както те унищожаваша.

Кейн отново погледна към Шера. Болката удари гърдите му, а вината го изяждаше жив. Какво ѝ бяха причинили? Калън я бе спасил малко след покушението срещу живота на Кейн. Той я бе извел, беше я спасил, но нещо друго я беше белязало. То бе там, в изражението ѝ, което бързо и предпазливо се променяше, когато той се приближеше прекалено много, в тайните, които се въртяха като сенки в тези тъмни зелени очи. Тя вече не му вярваше и Кейн не можеше да я вини. Беше го чакала, бе вярвала в него, а той се бе провалил. Нямаше значение защо.

— Шера, какво казват твоите хора? — младият мъж се приближи към нея и опита да овладее гнева си, когато тя се отдръпна.

— Ще бъдат тук след няколко часа. Тайбър и Танер вече са на път към Даун. Дейън им се е изплъзнал.

Мъжът видя стиснатите ѝ юмруци. Тя изпита ярост, когато разбраха, че Тайбър едва бе стигнал навреме до другото момиче, за да я спаси от брутално изнасилване.

— Ще се изправят ли заедно с Калън? — попита я Кейн, знаейки, че една група ще постигне по-голямо въздействие, отколкото сам човек.

— Ние винаги сме стояли зад него. Точно както той винаги ни е защитава — младата жена го стрелна с див поглед.

Още веднъж го бе срязала. Преди Шера да приключеше, той щеше да лежи на миниатюрни парченца в краката ѝ.

— Това е всичко, което имах нужда да знам — Кейн кимна, вместо да се опитва да се препира с нея пред останалите. Обърна се към единия от братята си. — Кейлъб, разполагаме със задоволителна група, не само с един човек. Нека задържим част от информацията, ще споделим само това, което не може да се запази.

Кейлъб кимна, докато провеждаше друг разговор.

Мъжете Тайлър се движеха из стаята, изпълнявайки различни задачи. Шера ги наблюдаваше почти изкривила устни в ръмжене.

— Успокой се, скъпа, ние ще се погрижим за всичко — каза ѝ меко Кейн.

Очите на младата жена потъмняха, а изражението ѝ се изопна от гняв.

— Не съм ти скъпа! — отвърна презрително тя. — Така че спри с остроумните си глупости, Кейн. Познавам те и знам какъв си, така че престани да се опитваш да си играеш с мен.

Кейн почувства как контролът му започва да се руши. Осем изненадани лица се обърнаха към тях, наблюдавайки внимателно сцената. Очите му се присвиха, ръцете му се стиснаха в юмруци от желание да я завлече в съседната стая и да ѝ даде нещо, с което да се бори.

— Скъпа, когато започна да си играя, няма да бъде само опит — изрече той възмутено, извърщайки се от нея. — Майната му, ще се заема с теб по-късно, когато имам време.

— Не, няма да се заемаш с мен и точка — Шера мина покрай него, насочвайки се към вратата.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — Кейн я сграбчи за ръката и я завъртя с лице към себе си.

Ярост сякаш очерта тялото ѝ, когато погледна надолу към ръката му, след това погледна и в лицето му. Като че ли докосването я отвращаваше.

— Махни си ръцете от мен — гласът ѝ вибрираше от гняв, но да бъде проклет, ако не видя и припламване на желание в очите ѝ.

Кейн я издърпа през стаята и грубо я натисна обратно в стола. Когато тя се опита да се изправи отново, той притисна ръцете ѝ в подлакътниците на стола, принуждавайки я да остане седнала.

— Няма да ходиш никъде — яростно извика той, втренчен в пламтящото ѝ лице. — Можеш да стоиш на задника си тук или да избягаш да се скриеш в спалнята, но няма да напуснеш този апартамент. Разбра ли ме?

— Кейн! — остро възрази баща му зад него.

За първи път през живота си, Кейн го пренебрегна.

— Чуваш ли, Шера? — извика младият мъж отново, без да откъсва поглед от нея.

Устните ѝ изгъняха, леко нацупеният им вид почти го изкуши да ги завладее със силата на желанието, което едва не го разкъсваше на парчета.

— Добре! — буквално изръмжа към него, очите ѝ мяха искри от ярост и тя се отдръпна от него, колкото бе възможно. — Но сестра ти е права, ти си задник!

Очите му се разшириха от удивление, след това се намръщи раздразнено.

— По дяволите, на всички ли е казала, че съм задник? — той чу как гласът му се извиси недоверчиво, след това се обърна да погледне семейството си за отговор.

Те се взираха в него със смесица от изненада и учудване.

— Може би иска да предупреди света, за деспот като теб — подигра се Шера. — Не че е трудно да се забележи.

Кейн отново се обърна към нея.

— Кейн! — не бе възможно да пренебрегне заповедта в гласа на баща си. — Остави момичето на мира, тя каза, че няма да ходи никъде. Махай се оттук и се увери, че си готов, така че всички ние да си починем малко преди утрото, което е само след няколко часа.

Джон застана пред него намръщено, най-големият му син доста го бе объркал.

— Шера, напуснеш ли тази стая, кълна се, че ще те преследвам — каза Кейн яростно, взирайки се в очите ѝ, които се разшириха от шок. — И ти обещавам, че няма да ти хареса много, когато те откроя.

Тя изръмжа тихо, разкривайки по-дълги от нормалните кучешки зъби от двете страни на устата си.

— Бъди добро коте, скъпа — усмихна се той подигравателно. Обърна се и излезе от стаята, преди тя да има шанс да отвърне на удара, но яростното ѝ проклятие го последва в коридора.

Кейн въздъхна тежко, прокарвайки пръсти през късата си черна коса и се насочи към съседната стая. По дяволите! Нямахше желание да се бори с нея. Не искаше да я вбесява. Искаше я гореща, възбудена и умоляваща. И рано или късно, щеше да я получи.

ГЛАВА 25

Калън лежеше зад Меринъс и вдъхваше нейната възбуда. Ароматът се бе променил, и той усети стягане в гърдите, щом разбра причината. Лежеше неподвижен, без да я докосва и се взираше мрачно в тъмния таван. Разгонването бе завършило своя цикъл. Меринъс бе в овулация.

Младата жена се мятеше върху матрака и все още спеше, макар че възбудата започваше да бушува в тялото ѝ. Скоро щеше да се събуди и когато го направеше, щеше да има нужда от страстта му, от спермата му. Според доктор Мартин, отчаяната страст щеше да се облекчи тогава и щеше да стане нормална, но Меринъс щеше да носи неговото дете. Това пишеше в съобщението, което Калън не ѝ показа. Заключениета от изследванията, върху които работеше ученият, бяха дошли късно снощи. Съмненията му, че бременността ще успокои хормона на разгонването, сега вече бяха потвърдени. Въпреки че по-ранните симптоми не го доказваха, последните проби най-накрая доказваха, че размножаването в Прайда се осъществява чрез разгонването.

Стисна ръката си в юмрук при тази новина. В тялото му едновременно се надигаха надежда и ярост. Като всеки човек и той мечтаеше да има дете от жената, която бе откраднала сърцето му. Дете, изпълнено със смях, с щастие. Но можеше ли негово дете някога да има безгрижен живот? Дете, чиято ДНК щеше да е инфектирана от неговия баща и което щяха да наричат изрод на науката?

Меринъс се завъртя към него, а копринената ѝ ръка намери корема му. Калън направи гримаса, щом възбудата се надигна в тялото му, и от насладата, която изпита при докосването ѝ. Можеше да усети как езика му започва да пулсира отново, а жлезите му да се разширяват. Шибаният афродизиак, който предизвикваше разгонването. Майката-природа както обикновено щеше да се смее последна. Някак си, тя бе намерила нещо достойно в Породите, създадени от науката, и бе твърдо решена да ги задържи.

Калън пренебрегна изгарящата влага в очите си, ръката му поглади нейната. Обичаше да я усеща. Меринъс го разбираше и приемаше, но знаеше, че ще се ужаси, когато ѝ разкриеше истината. Една истина, която той горещо се молеше да не е вярна. Но обонянieto му не лъжеше. Не бе сигурен, откъде знаеше какъв е ароматът, но бе убеден в това. Това бе мирисът на възраждането, светъл и неуловим като пролет.

Меринъс простена ниско и дълбоко, ръката ѝ се придвижи по-надолу, опасно близо до ерекцията, която се надигаше между бедрата му. Калън бе по-твърд, отколкото си спомняше някога да е бил. Пулсиращ, отчаян да потъне в нея, да погребее пениса си колкото е възможно по-дълбоко, преди да излее семето си вътре в нея.

— Меринъс — прошепна той, обръщайки се към нея, а ръката му докосна бузата ѝ, за да я събуди.

Очите ѝ се отвориха и една чувствена усмивка изви устните ѝ, когато се премести по-близо до него.

— Чакай — прошепна Калън, задържайки я неподвижна. — Трябва да поговорим.

— По-късно — тя потърка гърдите си в неговите, а твърдите ѝ зърна сякаш изгориха плътта му.

— Не, любима — отказа той. — Първо ще поговорим. Трябва да ме изслушаш.

Видя я как се намръщи в полумрака.

— Тогава говори. Но побързай — кракът ѝ погали неговия, докато се преместваше по-близо. Дишането ѝ стана дълбоко и тежко.

— Меринъс, ако те взема тази вечер, ще забременееш — Калън погледна надолу към нея внимателно и видя как очите ѝ се разшириха.

— Какво? — попита младата жена нервно. — Не можеш да бъдеш сигурен в това.

Въпреки че мисълта да носи неговото дете не ѝ се стори толкова ужасяваща, колкото би трябвало, Меринъс поклати глава, но той подуши нарастващата ѝ възбуда. Пикантният аромат бе като афродизиак сам по себе си.

— Сигурен съм, Меринъс — Калън позволи на ръката си да погали бузата ѝ, а палецът му проследи устните ѝ. — Нуждата, която изпитваш само ще нараства повече и ще става по-болезнена, ако не излее семето си, вътре в теб. Но ти трябва да знаеш какво ще се случи,

когато това стане. Аз не мога да го спра, Меринъс. Не мога да те предпазя от това.

Искаше му се да започне да вие от гняв и болка заради това, което щеше да ѝ причини.

— Ти не си виновен, Калън — усмивката ѝ трепереше, а очите ѝ блестяха от сълзи. — Вината не е твоя.

Това, че тя не му се гневеше разкъса душата му. Как можеше да бъде толкова разбираща, как бе възможно да обича толкова много мъжа, който почти бе разрушил живота ѝ?

— Обичам те, Меринъс. Искам да го знаеш — прошепна той. — Ти си моята душа, моят живот. Не мога да живея без теб.

— Знам това — една сълза се отрони от окото ѝ. — Знам, Калън, защото и при мен е така.

Той притисна челото си в нейното, дишайки тежко, взирайки се в нея, докато се опитваше да се пребори с това, което щеше да донесе вечерта. Дете. Никога не бе помислял, че ще познае тази радост, този страх.

— Ще закрилям теб и детето ни с всички сили — каза ѝ дрезгаво. — С живота си, Меринъс.

Ръката му трепереше, когато се премести да обхване бузата ѝ. Сега можеше да усети страха ѝ, несигурността. Изведнъж усложненията нарастваха с всяка секунда. Вече не само техният живот бе изложен на опасност, но и още един, невинен.

— Този път наистина е много лошо — Меринъс дишаше тежко, докато тялото ѝ потръпваше от възбуда. — Страхувам се, Калън.

Той я премести по гръб и се надвеси над нея. Искаше по някакъв начин да отнеме страховете ѝ.

— Ще го направим добре, любов моя — закле се той, въпреки че нямаше представа как. — Някак си, по някакъв начин, ще запазим нашето дете в безопасност.

Сведе глава, устните му шепнеха срещу нейните, докато се бореше с желанието да потопи езика си дълбоко в устата ѝ. Да я притежава по всякакъв начин, да ѝ даде да поеме хормона, който щеше да увеличи страстта ѝ, да накара тялото ѝ да гори, да направи така, че освобождението ѝ да потече от тялото ѝ и по-бързо да я подготви за зачеването. Доктор Мартин бе сигурен, че това е причината за

хормона. Когато комбинираха всички изследвания, достигаха до един резултат. Дете.

Калън искаше да запомнят тази нощ не само със страха от зачеването, но и заради красотата на удоволствието, затова нежно докосна устните ѝ. Не искаше да я съблазнява с лудата нужда от дълга любовна игра. Не я искаше обезумяла. Копнееше да ѝ достави удоволствие, да я люби. Целуна я леко, само с устни, отпивайки от нейните. Взираше се в разширените ѝ очи, докато ръцете му галеха заоблените ѝ гърди и твърдите зърна. След това езикът му облиза устните ѝ, плъзна се във вътрешността и позволи въздействията на наука и природа да започнат.

Меринъс прие нахлуването, очите ѝ се затвориха със стон, когато пикантният вкус изпълни устите им. Започваше се. И Калън се боеше как щеше да приключи. Но не спря да я целува. Не можеше. Помисли си, че иска този миг никога да не свършва. Искаше до края на дните си да помни, че когато ѝ е дал детето си, я е обичал, обожавал.

След няколко минути дишането им се учести, пот покри телата им, заля ги вълна от страст. Калън простена, когато ръката му се спусна надолу, изследвайки гъстата сметана, която подготвяше Меринъс за него. Тя бе хлъзгава и гореща, готова за него. Той се намести между разтворените ѝ бедра, наведе се над нея и се приготви за първия силен тласък. Знаеше какво харесва Меринъс и със сигурност всеки негов тласък щеше да я накара да получи върховно удоволствие.

— Обичам те, Меринъс — простена срещу устните ѝ, докато проникваше дълбоко и мощно вътре в нея.

* * *

Меринъс усети тласъка на проникването му, внезапното разпъване на вагината ѝ, болката и удоволствието, които прогониха всички други мисли от главата ѝ. Възбудата изгори тялото ѝ, утробата ѝ се свиваше конвулсивно. Мускулите ѝ се стегнаха около пениса му, докато Калън прошепваше любовните думи срещу устните ѝ.

Тя достигна кулминацията на втория тласък, но възбудата все още растеше. Трепереше под него, бедрата ѝ се движеха срещу

нахлуващата му ерекция, която проникваше силно и бързо вътре в нея. Калън стенеше, главата му се навеждаше към гърдите ѝ, грапавият му език ближеше зърната ѝ, докато устата му засмукваше всяка една от гърдите ѝ. Пенисът му поддържаше равномерен, твърд ритъм, докато се тласкаше навътре и навън. Всяко движение я разтягаше, изпълваше я. Главата на Меринъс се мятеше, а тялото ѝ потръпваше.

Тогава Калън започна да се движи по-бързо и по-мощно. Устата му се премести към шията ѝ, върху малката раничка, която изглеждаше така сякаш никога нямаше да зарасне. Зъбите му се забиха там, а езикът му загали мястото, когато започна последната фаза от завладяването му — твърдостта на шипа, който щеше да се заключи в нея секунди преди еякулацията му. Онази малката твърда плът, която нямаше да позволи отдръпване и щеше да гарантира зачеването, което природата очакваше.

Меринъс извика, щом малкият палец започна да се втвърдява, да гали плътта ѝ еротично и да се движи безмилостно вътре в нея. Младата жена можеше да усети как възбудата нараства в стомаха ѝ и стяга мускулите ѝ като възли. Вагината ѝ се сви около пениса му, изстискаваща го, настояваща за освобождението му, когато почувства силният оргазъм да се надига във вътрешността на тялото ѝ. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, когато дълбоките тласъци я накараха да извика за облекчение. Калън ръмжеше ниско, а нейните викове отекваха в стаята. Тогава шипът се удължи и при последния силен тласък се заключи в чувствителната ѝ плът. Меринъс избухна толкова мощно и дълбоко, че изкреця името му, когато усети как спермата му изригва вътре в нея.

Ръцете му трепереха под раменете ѝ. Не му стигаше въздух. Меринъс лежеше, опитвайки се да си поеме дъх и се намръщи. Усети как сълзите напират в очите ѝ, ръцете ѝ се стегнаха около него. Искаше ѝ се да знае какво да каже, да знае някакъв начин да облекчи болката, която разяждаше този силен мъж отвътре.

— Ти ме покоряваш — прошепна той. Лицето му бе скрито в шията ѝ, а гласът му бе дрезгав. — Изумяваш ме, Меринъс.

— И как правя това? — попита го нежно, прокарайки ръце през светлокестенявите кичури на косата му.

Калън поклати глава.

— Любовта ти. Приемането ти.

Гласът му се засили, дрезгавината от емоциите бавно се оттегли. Той поклати глава, пое дълбоко дъх и се надигна от нея. Меринъс усети как измъква пениса си от тялото ѝ и въздъхна със съжаление. Ако можеше, щеше да го задържи там завинаги.

Калън се отдръпна и седна от едната страна на леглото, вперил поглед в слабата светлина на стаята, докато утрото бавно си проправяше път към тях. Меринъс го наблюдаваше. Силата на тялото му, начинът, по който той изпъваше раменете си, готов да се изправи пред новата битка, която идваше към тях, толкова уверено, колкото светлината на деня по небето.

— Няма да бъде лесно — той погледна към прозореца и плътните завеси, които го покриваха. — Не мога да обещаю нищо друго, освен че винаги ще те обичам и че няма да те изоставя. Ще направя всичко, което мога, за да те защитавам.

— Никой не може да иска повече от теб, Калън — каза Меринъс меко. — Аз поне не очаквам повече от теб.

— А трябва — Калън въздъхна тежко, прокарайки пръсти през косата си. — Трябваше да избягаш от мен с писъци, когато за първи път осъзна, че ме желаеш, Меринъс.

Тя се засмя леко, припомняйки си деня, в който го бе наблюдавала как мастурбира на задната тераса.

— Не мисля, че това бе възможно — каза младата жена с усмивка. — Бях твърде заета да се възхищавам на великолепно то тяло.

Калън я стрелна с бърз, объркан поглед, след това се намръщи.

— Сериозен съм — смърри я той.

— Както и аз, Калън — усмихна се тя. — Аз не съм слаба, нито толкова страхлива, че да не мога да се изправа пред това, което може да ми поднесе живота. Поради някаква причина, ние сме заедно. Ще се справим с това, което животът ни е приготвил, по най-добрия възможен начин.

Меринъс седна, извивайки крака под себе си и се наведе към рамото му. Взя се в него, когато той погледна назад към нея. Остави устните си да докоснат мускулестото рамо, докато ръката ѝ галеше гърба му.

Калън пое дълбоко дъх.

— Никога не съм го очаквал от теб — той поклати глава леко развеселен. — Ти си опасна жена, Меринъс Тайлър.

— Не, просто съм решителна — ухили се тя до рамото му. — И бях очарована, когато видях как се самозадоволяваш.

Той се изчерви и я стрелна с поглед, който бе смесица от объркване и раздразнение. После поклати глава, обърна се и я придърпа в прегръдките си. Държеше я здраво притисната към тялото си, наслаждавайки се на топлината ѝ, на начина, по който се отпускате на него, взирайки се в очите му доверчиво.

— Трябва да си вземем душ и да започнем да се приготвяме за това, което ни предстои — каза Калън меко, мислейки за приближаващата пресконференция и за предстоящите дни, които щяха да бъдат пълни с безкрайни тестове, въпроси и опасности. Молеше се братът на Меринъс да знае какво, по дяволите, прави, защото ако нещо се случеше с нея, тогава Калън бе сигурен, че яростта му няма да може да бъде задоволена с нищо друго, освен с кръв.

— Ти никога не върна услугата, както обеща — напомни ѝ мъжът, а веждата му се изви многозначително. — Когато се съберем отново, ще трябва да го направиш.

Меринъс се изчерви. Усети топлината по бузите си, но и пламък от желание между бедрата си. Това чувство ѝ напомни, че е възможно да е заченала тази нощ. Не можеше да каже, че се чувства спокойна от идеята да се случи толкова скоро. Би предпочела да изчака, да е сигурна, че са в безопасност, преди да отглежда дете в условията, в които щяха да живеят с Калън през първите няколко години.

— Ще видя какво мога да направя за теб, захарче — провлече Меринъс, имитирайки ленивия южняшки акцент, който най-накрая бе привикнала да слуша.

— Е, просто го направи, сладурче — изимитира я той подигравателно и Меринъс трябваше да признае, че звучи доста по-добре от нея.

След това останаха мълчаливи. Притиснати един до друг, наблюдаваха как светлината постепенно прониква в стаята и настъпва новият ден.

— Не искам да тръгваме тази вечер — прошепна най-накрая Меринъс със съжаление. — Искан ми се да можем да останем така завинаги.

Калън въздъхна леко, а ръцете му галеха раменете и гърба ѝ. Целуна я по челото, една нежна ласка на съжаление и копнеж.

— Хайде, да си вземем душ и да закусим. След това трябва да се свържа с останалите. Скоро всичко ще свърши, Меринъс. Тогава, може би, ще можем да създадем един по-добър живот за себе си.

Тя преглътна тежко, борейки се със страховете и мъката си. Не бе имала достатъчно време с него. Време, което да запази в спомените си, в случай, че се случи най-лошото. Не бе глупачка — знаеше, че пред тях има много опасности. Бе наясно с тях още от самото начало.

Калън се надигна от леглото, издърпа я и целуна върха на главата ѝ още веднъж.

— Напред към банята. Аз ще използвам другата или няма да мога да държа ръцете си далеч от теб — той я побутна към вратата. — Върви. Докато слезеш долу вече ще закусвам.

— Ами ако те изпреваря? — попита тя лукаво.

Той ѝ хвърли поглед, който ясно показваше, че се съмнява в това. Меринъс присви очи към него. Щеше да му покаже! Повдигна рамене, но не каза нищо и тръгна към банята, последвана от снизходителния му смях.

ГЛАВА 26

Меринъс го изпревари. Тя се засмя, докато минаваше покрай другата баня и чу, че Калън все още е под душа. Сигурно се бе забавил с влизането, което означаваше, че е правил нещо, преди да започне. Тя се намръщи. Трябваше да се научи да се държи малко по-учтиво.

Облечена в чифт влажни от пот панталони и една от неговите огромни ризи, Меринъс се запъти към кухнята. Можеше поне да получи закуска. Беше гладна, а сутрешното слънце започваше да свети ярко от външната страна на тежките завеси, покриващи всички прозорци.

Завладя я миг на паника при мисълта за предстоящия ден. Нямаше да е лесно да остави Калън да се изправи пред света, за да оповести кой и какъв е. Знаеше как цени уединението си и спокойствието, което бе намерил, когато не го преследваха. А след днешния ден никога повече нямаше да изпита това.

Меринъс светна лампата, когато влезе в кухнята, за да прогони тъмните сенки в стаята, след това се закова на място. Сърцето ѝ подскочи от страх при вида на човека, пред себе си. Но това, което я ужаси най-много, бе пистолетът, насочен към стомаха ѝ, и горещата ярост, която сякаш трептеше с жестоки пламъци в тъмните очи.

— Знаех си, че ще те доведе тук — ухили се мазно Дейън, а красивото му лице се изкриви от ужасяваща ярост, когато се приближи към младата жена. — Той си мисли, че никой не предполага за това място, но греши. Знам, че идва тук, за да се скрие и че ще доведе и теб.

Меринъс го наблюдаваше как приближава и отстъпи назад, докато не влязоха в свързаната с кухнята всекидневна. Тя се молеше да успее да доведе Дейън до място, където Калън щеше да може да скочи върху него, когато слезеше на долния етаж.

— Искаш ли да умреш, пачавро? — попита с презрителна усмивка Дейън.

Меринъс поклати глава отчаяно, гледайки нервно към пистолета.

— Заплодена ли си вече? Огнестрелните рани болят наистина много, курво, и ще убият отвратителното нещо, което сигурно вече носиш вътре в себе си.

Меринъс инстинктивно покри корема си с ръце, просто не бе способна да се сдържи. Очите му демонстративно проследиха движението.

— Моля те... — прошепна тя. — Не го прави, Дейън. Калън ще те убие, заради това.

Той се изсмя презрительно.

— Скъпа моя, Калън също ще умре. Няма да му позволя да разруши всичко, върху което съм работил откакто избягахме от онези проклетите лаборатории.

Меринъс преглътна мъчително. Можеше да усети страха, барабаният във вените ѝ едновременно с учестения ритъм на сърцето ѝ. Гърдите ѝ се стегнаха, докато се бореше да се отърси от паниката, да намери начин да мисли трезво и да помогне на Калън. Господи, това щеше да го убие. Дейън бе от неговото семейство.

— Калън рискува живота си, за да те спаси и да скрие теб и останалите — задъхано каза Меринъс. — Как можа да го предадеш по този начин?

Младата жена не можеше да разбере дълбочината на злото, което караше Дейън да прави това.

— Защото той ни предаде — гласът му се повиши от ярост, а мъжът пред нея дори не го осъзна. Меринъс се молеше Калън да го чуе. — Той ще се покаже пред обществеността и останалите ще го последват като глупави деца, каквито са все още. Сякаш той е крал. Сякаш последната дума е негова. Калън не знае какво прави. Казах това на онази глупава кучка Мария, но тя не ме послуша. Така че трябваше да умре, заради това. Тя почти го убеди миналата година. Аз няма да му позволя да го направи. Няма да му позволя да унищожи всичко по този начин.

— Какво предлагаш на направи тогава, Дейън? Съвета няма да спре — Меринъс пристъпваше из стаята, придвижвайки се внимателно към съмнителната защита на един стол. Само ако можеше да предпази корема си, щеше поне малко да защити детето, което може би вече растеше в нея.

— Той трябва да се върне там, заради нас! — избухна Дейън. — Аз мога да водя Прайда. Това е мое право! Аз пострадах най-много от тях. Трябваше да ги ръководя, а той да им позволи да го заловят.

Яростните думи отвратиха Меринъс. Спомни си докладите от лабораториите, които бе чела. Варварските тестове, обучението на Калън да убива и да не бъде нищо повече от едно оръжие. Знаеше всичко за жените, които бяха водили при него, за да забременеят, и които бяха убивали, щом е отказвал. Ужасяващата болка, която бе изпитал от наказанията, когато е отхвърлял заповедите им. Само един изкривен и зъл ум би могъл дори да си помисли, че Калън трябва да се върне обратно в онзи ад. Само едно чудовище би убило жената, която се бе опитала да осигури тяхната безопасност, както Дейън бе направил с Мария.

— Очевидно ти не си достатъчно силен, за да ръководиш — изрече Меринъс. — Само едно животно би предложило Калън да направи подобно нещо. Как са те създали, Дейън? Как са успели най-накрая да създадат съществото, към което са се стремили? Може би Калън трябва да изпрати теб обратно.

Болка и ярост вибрираха по тялото на Меринъс. Безброй пъти животът на Калън бе висял на косъм, заради това копеле. А сега Дейън бе обърнал срещу него и щеше да го измами и предаде.

— О, те успяха, както не са очаквали и в най-смелите си фантазии — изсмя се той. — Само че дори нямат представа колко добре са се справили. Аз съм тяхното дете-мечта, Меринъс, и след като Прайда попадне под моя власт, а Шера и Даун родят зверчетата ми, тогава ще им позволя да научат. Те ще се съгласят с всяко мое искане в замяна на услугите, които мога да им предоставя.

Меринъс се взря в него невярващо.

— Дейън, какво те кара да мислиш, че можеш да направиш това? Размножаването не е съзнателно — знаеш това от мен и Калън. То е хормонално. Ако Даун или Шера бе твоята половинка, щеше да си го усетил до сега.

— Не — Дейън поклати глава, една маниакална усмивка премина по лицето му. — Виж, аз съм наясно с нещо, което ти не знаеш. Женските не се разгонват като теб, Меринъс. Те не се чифтосват, както Калън се чифтоса с теб. Когато са в овулация, всяко копеле може да ги заплоди. Случилото се с брат ти и Шера го доказва.

Меринъс примигна.

— Какво общо има с това брат ми, по дяволите? Кой брат? Та, аз имам седем братя и всеки един от тях ще ти одере кожата от задника и ще я закачи на стената си като трофей, ако не престанеш с тези глупости. Ако Калън остави изобщо нещо от теб, след като свърши.

Дейън се ухили мазно, а пистолетът му не трепваше.

— Брат ти Кейн беше войник в лабораториите, Меринъс. Той бе избран да изнасили Шера, когато тя се разгони за първи път, и свърши чудесна работа. Дори насади зверче вътре в нея. Аз, разбира се, трябваше да я отърва от него. Не мога да допусна потомството на друг мъж в моя Прайд.

Меринъс се разтрепери от шок. Почувства коленете си да омекват.

— Лъжеш! — извика тя. — Кейн не би направил това! Той никога не би наранил невинна жена!

Дейън поклати глава със съжаление.

— Но го направи, Меринъс! Не си ли се питала някога как Кейн е разбрал за предполагаемия строго секретен експеримент, преди баща ти да получи кутията с доказателства от Мария? Откъде е знаел, след като всички, свързани с тази лаборатория, са мъртви? Той оцеля някак си след нападението ми. Оцеля и моята ярост. Но Кейн ще си плати за това скоро.

— Не ти вярвам! — Меринъс допускаше, че Кейн може би е бил там, но не поради казаните от Дейън причини, и със сигурност не вярваше, че е насилил някого. Защото познаваше брат си прекалено добре.

Мъжът се намръщи заплашително.

— Нямам причина да лъжа.

— Имаш всички основания да лъжеш! — каза му тя гневно. — Ти предаде собствените си хора, Дейън, в теб няма чест. Човек не може да ти вярва дори когато казваш колко е часа.

— Имаш голяма уста, кучко — изръмжа той. — Ако вече не бях решил да те убия, щях да го направя само заради това.

— А ти си едно шибано копеле с някакви напълно ненормални представи за величие — с ъгълчето на очите си Меринъс видя сянката на Калън, придвижваща се бавно по стъпалата. — Останалите ще се погрижат за теб. Ти няма да можеш да скриеш миризмата от кръвта на

Калън по ръцете си. Техните сетива ще я доловят, Дейън. Те ще разберат.

Младата жена видя проблясък на нерешителност в очите му.

— Няма да разберат — отвърна той, но протестът му не бе достатъчно уверен.

— Те могат да подушват кръвта. Познават миризмата на своите, тяхното ДНК им го осигурява. Мислиш ли, че би могъл да отмиеш миризмата на смърт от тялото си? Наистина ли смяташ, че няма да разберат?

— Ще останат само Шера и Даун — Дейън сви рамене. — Ще убия Тайбър и Танер.

Меринъс се изсмя, клатейки глава, докато Калън се приближаваше. Трябваше да задържи вниманието на Дейън върху себе си.

— Ти няма да се доближиш и на миля до някой от тях — каза тя подигравателно. — Те са по-умни от теб.

— Калън не е — отрече той. — Хванах неговата жена.

— Така ли? — попита Меринъс, като се хвърли назад и падна на пода. В същия миг ревът на Калън отекна в стаята.

Младата жена лазеше около стола, когато чу вика, който избухна от гърлото на Дейън. Пистолетът излетя от ръката му, изблъскан от Калън. Меринъс направи гримаса, когато оръжието падна от срещуположната страна на стола. Като дишаше тежко, тя запълзя през стаята, без да изпуска борецките се мъже от очи.

Диво ръмжене изпълни помещението, трясък на мебели, летящи юмруци. Дейън се биеше като диво животно, но Калън бе много по-добър. Ритаха се, юмруци се забиваха в плът. Двамата мъже се биеха из стаята, борецки се за надмощие. Когато стигна до пистолета, Меринъс чу вик от силна болка, която изпрати тръпки надолу по гръбнака ѝ.

Калън бе успял да приклепси Дейън, като го издърпа пред себе си, а ръцете му се ключиха около врата му. Очите на Меринъс се разшириха от ужас, когато Калън го стисна безжалостно за последно. Звукът от счупването на врата на Дейън предизвика надигането на жлъч в стомаха ѝ. Очите му бяха широко отворени от изненада и поражение. Калън го пусна да се свлече бавно на пода и докато падаше по лицето му премина ужас.

Меринъс вдигна шокираните си очи към своя любим. Той се взираше в нея, а изражението му бе студено и брутално. Изобщо не мигаше, не предложи никакво извинение, но тя видя страданието и мъката в блясъка на неизплаканите сълзи в очите му.

Калън бе покрит с кръв. Голите му гърди бяха белязани от драскотините на дългите, остри нокти на Дейън. Беше облечен само в чифт опръскани с кръв и мокри от пот шорти. Босите му крака бяха обезобразени от ужасни порязвания и синини. Стоеше разкراчен, мускулите му още бяха напрегнати, изопнати от адреналина, който пулсираше в тялото му.

Меринъс дишаше тежко, сърцето ѝ туптеше силно в гърдите, а ръцете ѝ стискаха забравения пистолет.

— Мамка му, сега имаш нужда от още един душ — прошепна тя, преглъщайки трудно, след това направи гримаса, заради нелепото си изказване. — О, Господи, Калън...

Ръката ѝ се стрелна към устата ѝ, докато се бореше с гаденето, надигнало се в гърлото ѝ. Дейън се взираше в нея с празни очи, разширени в тази последна секунда на ужас. Меринъс изпусна пистолета, а тялото ѝ се разтрепери толкова силно, че можеше да чуе как костите ѝ тракат.

— Меринъс — изведнъж Калън коленичи пред нея, но не я докосна. Гласът му бе пропит от мъка и съжаление. — Той нарани ли те?

Тя отчаяно поклати глава, борейки се със сълзите си.

— О, Господи, как мога да ти помогна? — завъртя се към него, без да обръща внимание на кръвта по тялото му. Неговата и на Дейън.

Ръцете му колебливо се обвиха около нея, когато тя се хвърли в прегръдките му.

— Да ми помогнеш? — прошепна той дрезгаво, докато докосваше косата ѝ, гърба ѝ, сякаш се страхуваше да я прегърне. — Ти си в безопасност сега, Меринъс. Всичко е наред.

Младата жена поклати глава до гърдите му, сълзите най-накрая се отрониха от очите ѝ, унижавайки я за слабостта ѝ пред лицето на опасността. „Бях толкова слаба, помисли си тя.“ Калън бе спасил живота им, белязвайки душата си, заради необходимостта да отнеме живота на брат си, а тя се нуждаеше от неговата утеха. Би трябвало да успокоява него вместо това.

— Толкова съжалявам — прошепна през сълзи. — Наистина съжалявам. Толкова съм слаба, Калън. Толкова слаба.

Меринъс стисна раменете му, бе прекалено отпаднала да стои права. Страхът още ехтеше в тялото ѝ, ужасът от насилието пулсираше напрегнато. Когато Калън стегна ръце около нея, остър звук от разбиването на входната врата ги накара да се разделят.

Меринъс изкрещя, когато вратата полетя навътре. Калън я избута към стола, рязката му заповед се загуби сред яростното му ръмжене, докато се навеждаше да вземе пистолета, който Меринъс бе пуснала.

— Меринъс! Калън! — грубият глас на брат ѝ я накара да се обърне навреме, за да види как Калън се изправя с гъвкаво, грациозно движение на коленете, стиснал пистолета с две си ръце. Лицето му бе маска от ярост.

— Калън! — Меринъс тръгна към него, ужасена, че любимият ѝ няма да спре навреме.

Той застана пред нея. Пистолетът се повдигна и пръстът му бързо се отдръпна от спусъка.

Замаяна, дишаща тежко от шока, тя видя начина, по който Калън се сви, когато стаята започна да се изпълва. Братята ѝ и баща ѝ, дори чичо ѝ — сенатор Самуел Тайлър — беше тук, заедно с десетина мъже, смътно познати, които следваха Кейн. Тайбър и Танер, Шера и Даун, и доктор Мартин, който вървеше последен. Всички, освен сенатора и добродушния учен, бяха въоръжени до зъби, а телата им бяха напрегнати и в готовност.

— Господи! Говорим за шибано тестостероново свръхнатоварване! — изпъшка Меринъс, докато падаше на задните си части. Тя се огледа наоколо. Предположи, че братята ѝ и военната група на Кейн обикаляха помещението на горния етаж, за да се уверят, че е безопасно. Мамка му, не знаеше какво, по дяволите, правеха тези облечени в черно непознати със сурови студени очи, да не говорим за братята ѝ.

— Не я докосвай! — Калън внезапно извърна яростните си, подивели очи към този, който бе дръзнал да направи движение зад нея.

Меринъс погледна нагоре навреме, за да види как Кейн вдига ръце и внимателно отстъпи назад. Калън направи само няколко крачки и рязко придърпа Меринъс към себе си. Тялото му бе пламнало от горещина, а мускулите му бяха стегнати от напрежение.

— Дай му няколко минути да се охлади — доктор Мартин застана властно между мъжете. — Махни се от тях. Занеси тялото на Дейън в друга стая, далеч от него. Остави го да се успокои или той никога няма да възстанови контрола си.

Меринъс погледна към Калън. Лицето му бе почервенияло, а очите затворени, докато я притискаше здраво.

— Калън? — прошепна тя.

— Можех да те изгубя — отговори той, а гласът му бе дрезгав и груб. — Ако бяха войници на Съвета или ако беше някой друг, щях да те изгубя.

Хватката му се стегна, докато се бореше за въздух.

— Боже, помогни ми. Меринъс, не мога да те загубя.

Тя въздъхна дълбоко и опита да се завърти в ръцете му. Найсетне успя, когато Калън леко охлаби хватката си. Дланите ѝ се преместиха на раменете му, а главата ѝ се отпусна на развълнуваните му гърди. Около тях се движеха хора, говореха, задаваха въпроси и изискваха отговори.

— Как ни открихте? — Калън изведнъж вдигна глава. Очите му пламтяха от подозрение, докато оглеждаше хората наоколо.

— Кейн има проследяващо устройство за телефона на Меринъс — отговори хладно Шера. — Аз не знаех, Калън, до тази сутрин, когато той се опита да се обади и предавателят показва, че телефонът е бил унищожен.

Меринъс си спомни смътно, че бе видяла счупените останки от телефона на бюрото на Калън. Сигурно Дейън го бе унищожил, мислейки, че ще им попречи да се обадят за помощ. В къщата нямаше телефон. Нямаше начин да се проследят разговорите.

Калън пое дълбоко дъх, за да се успокои. Меринъс усети как контролът му бавно се завръща отново. Тялото му се отпусна леко.

— Калън, трябва да се измиеш — Кейн стоеше на няколко крачки от тях и ги наблюдаваше замислено. — Ще се обадим на полицията по този въпрос, но ти трябва да се стегнеш. Чичо Сам — той кимна към сенатора, — пристигна тук с нощен полет, за да ви придружи лично обратно за изслушванията на Сената, относно генетичните изменения и генното инженерство. Имаме много работа за вършене.

Калън се изправи бавно на крака. Ръцете му се обвиха около Меринъс, отказвайки да я пусне.

— Меринъс може да остане тук с нас — каза му Кейн твърдо.

— Не мисля така — младата жена не повярва на студената усмивка, която Калън изпрати към брат й. — Тя остава с мен, Кейн. И точка. Можеш да поговориш с нея, след като двамата се почистим.

Меринъс, която се бе изправила заедно с Калън, наблюдаваше как двамата мъже се гледат и всеки от тях се стреми да се наложи. Бяха като два питбула, готови да се сбият за един кокал, но заради различни причини. Кейн искаше да отведе своята невинна сестричка от тук и да я запази завинаги дете. Калън искаше жената, в която я бе превърнал, и бе дяволски решен да я задържи.

Кейн понечи да каже нещо. Меринъс знаеше, че каквито и думи да изрече, само щеше да влоши ситуацията.

— Не започвай, задник — сръза го тя, виждайки насмешката, която проблесна в очите му — знак, че от устата му се готви да излезе нещо глупаво.

Той я стрелна с мрачен поглед. Меринъс си пое дълбоко въздух.

— Имам нужда от още един душ, както и Калън. Вие, момчета, направете каквото трябва, за да подготвите всичко за тръгването ни. Не мога да се занимавам с това точно сега.

Главата й бе прекалено замаяна, през вените й още препускаха шок, страх и гняв. Натрупването на адреналин я превръщаше в кучка.

— Поне се опитай да побързаш — Кейн прокара пръсти през късата си коса, нетърпение стягаше тялото му. — Трябва да направим статията заедно и нещата да започнат от тук, Меринъс. Имам нужда от теб за това.

Брат й я прониза с властен поглед.

— Само че ще трябва да почакаш — каза му младата жена, приемайки ръката на Калън. Той я обви около нея, защото краката й трепереха. — Точно сега не мога, Кейн. Просто не мога.

Меринъс забеляза, колко загрижени и притеснени изглеждат мъжете от семейството й. Трябваше да бъде по-търпелива с тях и да ги успокои. След това се налагаше да се усамоти за миг с Калън, за да успокои звяра, който още се бореше за освобождение.

— Хайде — Калън се обърна, и като игнорира другия мъж, я изведе от стаята.

Когато стигнаха до стълбите, той я вдигна на ръце и я занесе до голямата баня в спалнята им. Не проговори, изражението му не се смекчи. Но беше твърд. Пенисът му бе като ръжен, стоманен и горещ до бедрото ѝ. Очите му пламтяха от страст. Заклучи вратата на спалнята зад себе си, след това с едно рязко дръпване на панталоните ѝ, я разголи от кръста надолу.

— Не мога да чакам — Калън я подпря на стената, повдигна я и избута панталоните от единия ѝ крак.

Разтвори краката ѝ и потопа пениса си дълбоко в нея. Меринъс изпъшка. Не бе забелязала колко е готова за него. Вагината ѝ стисна ерекцията му в горещата си хлъзгава прегръдка, като в юмрук, когато се зарови в нея.

Главата ѝ се опря назад в стената, а ръцете ѝ уловиха изподрасканите му окървавени рамене, когато Калън се наведе, зарови лицето си в шията ѝ и започна да се движи в нея. Той стенеше дрезгаво от удоволствие при всеки тласък. Ерекцията му бе твърда, гореща и я повлече в страст, толкова естествена и дълбока, колкото и самата любов.

Възбудата и огънят изгориха тялото на Меринъс, удоволствието се разля по нея като приливна вълна от усещане, отмивайки всякакво съмнение, всички останали страхове. Ръцете му я хванаха през кръста, бедрата ѝ обхванаха неговите, а пенисът му проникваше отново и отново във вътрешността ѝ. Разпъвайки я, той я изпълни, изгори я с желанието си. Това не беше хормонална страст, нямаше целувка за увеличаване на възбудата, липсваше предварителната игра, бе само силна, истинска страст.

Зъбите му се забиха в шията ѝ на мястото, където я бе белязал като своя. Грапавият му език я погали. Калън изръмжа дрезгаво, когато стоновете на Меринъс се засилиха. Тя можеше да усети кулминацията, надигаща се вътре в нея, експлозията бе само на секунди разстояние.

Борейки се за въздух, Калън увеличи темпото на тласъците си. Влажната им плът се докосваше, издавайки пляскащи звуци, докато пенисът му се плъзгаше навън-навътре, отново и отново. Меринъс потръпна, разтrese се, бореше се да не изкрещи и успя да сдържи силния вик, когато усети как шипа се появи, удължи се и се втвърди, докато не се заключи дълбоко в нея. Горещата ласка я изпрати над ръба. Оргазмът я връхлетя мощно и дълбоко, стягайки тялото ѝ, когато

усети силната струя на освободението му вътре в себе си. Трепна леко, когато ревът му от удоволствие отека наоколо. По дяволите, Кейн определено щеше да има проблеми с това.

* * *

Чувственият рев на Калън се чу напълно ясно на долния етаж. Шера направи гримаса, когато осем мъже пламнаха от гняв и погледнаха към стълбите. Телата им се наежиха от възмущение.

— Тя не е дете — осведоми всички Шера. — И ще направите добре, ако свикнете с това.

Джон Тайлър се обърна към нея и гневно се намръщи.

— Млада госпожице, това е моето дете! — каза той.

— Не, господине, точно сега тя е половинката на Калън — поправи го тя решително. — Меринъс едва не загина, а ДНК-то му настоява той да затвърди претенциите си над нея. Свикнете с това, преживейте го, преди Калън да слезе тук, защото ако всички вие го нападнете, с разстроената си мъжка гордост, само ще принудите инстинктите му да се проявят. Той просто предявява претенциите си към нея, оставете го да свикне с това, преди да му се наложи да се справя с вашите претенции.

Шера пренебрегна подигравателната усмивка на Кейн. Правеше го вече два дни.

— В момента имаме други проблеми — обади се Самуел Тайлър, в опит да разсее гнева на бащата и братята. — Нека да наредим приоритетите си по важност и да тръгнем от тук. Остават четири часа до пресконференцията, а имаме много работа за вършене.

ГЛАВА 27

— Аз съм Уейн Дъброу и предавам от Вашингтон по време на изслушванията на Сената относно генното инженерство и научни изследвания. Калън Лайънс, предполагаема Порода, създаден от група учени, работещи върху генетичния реинженеринг, се явява пред Сенатската комисия днес следобед за генетични изследвания. Придружава го неговата годеница, Меринъс Тайлър, дъщерята на Джон Тайлър от Националния форум. С него са също така дузина доктори, учени и ДНК специалисти, дошли няколко седмици по-рано, преди да се провери неговата претенция. Господин Лайънс и четирима други членове на неговото семейство, също експерименти от тези ужасяващи изследвания, са дали показанията си пред Сената и пресата.

Репортерът стоеше тържествен и сериозен пред сградата на Сената, гласът му бе дрезгав, зареден с емоции, докато подробно предаваше дадените показания, особено тези на двете млади жени. Светът бе заплепен от красотата на мълчаливата блондинка и от срамежливата и леко изплашена брюнетка. Имаше и мъже, лицата им бяха съвършенство от мъжествени извивки и ъгли, които поразяваха с истинността на разказаната история.

Калън Лайънс, главата на семейството, бе горд и удивителен. Кехлибарените му очи бяха прями и открити, докато осведомяваше сенаторите и депутатите за ужасите, които бе преживял. Смъртта, жестокостите, самоличностите на наемници, войници, милиардери, политически и обществени фигури, които бяха замесени. Тези политически личности явно отсъстваха от изслушванията.

Говориха учени, сред тях и доктор Мартин, специалистът по ДНК, който бе лекувал всички от Прайда от раждането им, и ги бе последвал след дръзкото им бягство и смъртта на неговото собствено семейство. Кланът Тайлър също имаше доказателства. Бяха прекарвали години в разследвания и събиране на улики. Не бе останал камък, който да не бяха преобърнали. Историята бе ужасяваща, трогателна и

привличаща международно съчувствие и подкрепа за гордите същества, които се бяха борили, за да получат спокойствие, рискувайки живота си.

* * *

Дълбоко в африканската джунгла, където сателитна връзка излъчваше историята, двама души гледаха мълчаливо. Мъжът, една по-стара версия на Калън, беше тих и напрегнат. Жената, дребна тъмнокоса лекарка, плачеше беззвучно. Тяхната история бе разказана. Този мъж, Калън Лайънс, беше победил там, където те не бяха успели.

Двамата се хванаха за ръце и мъжът, Лео Вандерел, разбра, че скоро ще направят свое собствено пътуване и с тях щеше да бъде синът, който бяха създали преди тридесет години. Може би техният син най-накрая щеше да бъде освободен от миналото и от опасността, от която се бяха крили толкова дълго време.

* * *

Дълбоко в планините на Мексико се случваше нещо съвсем различно. Мексикански и американски агенти пълзяха в тайна лаборатория. Избухна пожар, когато учените се опитаха да унищожат доказателствата и живота, който бяха приели. Плачеха бебета, чуваха се мяукащите им звуци, смесица от човешки и животински. Възрастни членове на експериментите грабваха децата си в суматоката и побягваха, за да се скрият. Бореха се да преминат през дим и пепел, за да избягат от агентите, които се опитваха да ги наобиколят, а войниците се опитваха да ги убият.

Сурови сиви очи наблюдаваха сцената, когато дузина мъже и жени и четири деца се изплъзнаха от масовото унищожение. Той ги последва бързо, неговата глутница щеше да ги крие толкова дълго, колкото бе необходимо. Проклет да е, ако ги остави да бъдат обкръжени като животни.

Генерал Морис Говъни застана над неподвижната фигура на офицера по сигурността. Агентите го прикриваха, оръжията бяха насочени към него, а суровите очи на мексиканските и американски служители, го гледаха осъдително.

Той бе гордостта на Съвета по генетика и неговата лаборатория бе смятана за най-секретната. Вълчите хибриди, които отглеждаха, бяха най-изключителните екземпляри до този момент. И сега всичко се рушеше пред очите му.

Офицерът му бе застрелян от копелетата, щурмували лабораторията, главният учен бе избягал при първия залп. Генералът се смяташе за много по-умен. Той вдигна ръце над раменете си и погледна назад към осъдителните изражения на тези, които бяха дошли за него.

— Те са животни. Нищо повече от играчки — мърмореше мъжът, докато телевизорът говореше монотонно зад него и репортерът изреждаше характерните белези на това, което наричаше Човешки генетични хибриди. — Те не са хора. Не и истински.

Нито хора, нито животни, създадени да служат, да изпълняват заповедите на господарите си. Очите на генерала се присвиха върху екрана на телевизора, когато зърна гонещите се джипове около двора. Разбира се, те бяха избягали. Неговите творения, неговите домашни любимци. За момента, той беше победен, но се закле, че ще дойде ден, когато те щяха да си платят.

— Генерал Говъни, вие сте арестуван — един висок американски офицер пристъпи решително напред.

Устните на Говъни се извиха, когато се усмихна подигравателно, заради неодобрението, което зърна в погледа на другия мъж.

— Ще разберете, че те не са домашни любимци — изрече той. — Те са животни. Диви, жестоки. Трябва да бъдат обучени, затворени...

— Вие, сър, ще бъдете единственият затворен — на китките му щракнаха белезници. — Заради престъпната ви небрежност и безумни нареждания, лабораторията е унищожена, както и всичко в нея. Породите ви са мъртви, но ви обещавам, че ще си платите за престъплението да бъдат създадени.

Той прикри усмивката си. Прикри плановете си. Те не бяха мъртви. Но обеща на себе си, че скоро ще се молят да са.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.